

<http://e-pustakalaya.blogspot.com/>

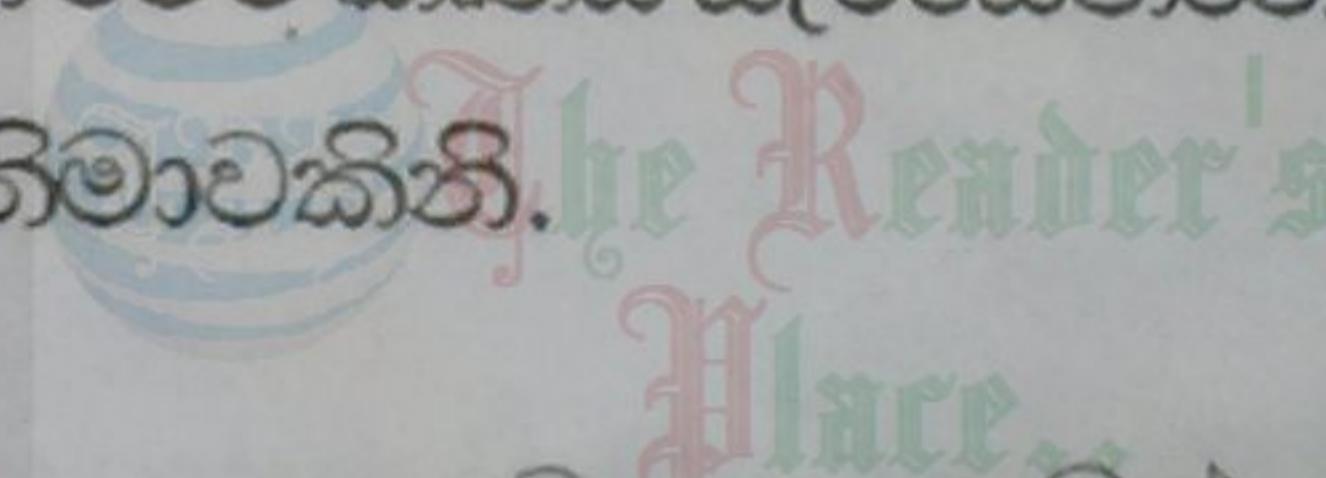
විජයලාභ

රිඩ්. ඉලංගරත්න

ප්‍රකාශකයන්ගෙන්

රී. ඩී. ඉලුගරත්න සුරිනගේ හිතලු කථා අතුරින් දැනටමත් තවකතා දාහාතරක් සැමැලුවේ ලේක් ප්‍රකාශන සීමාගම විසින් මතු පරපුරට දායාද කිරීමට ලද වාසනාව අසිමිත ප්‍රිතියකි. කැලුමල් අපගේ ඉලුගරත්න පොත් පෙළ හි පහලෙළාස්වැන්න වීම අප සතුට තීවු කරන්නකි. එම සේවාව එහි ප්‍රථම මුද්‍රණය ප්‍රකාශනයෙන් අවුරුදු විස්සකට පසුව වුව ද එහි දෙවන මුද්‍රණය ප්‍රකාශනයට පත් කිරීමට අප භාග්‍ය ලද බැවිනි.

ශ්‍රී ලංකාවේ තවිනතම පොත් ප්‍රකාශන ආයතනයක් වන සීමාසහිත සැමැලුවේ ලේක්මගින් මෙම කෘතිය සැරසෙන්නේ තවින තාක්ෂණය යොදාගත් සිත් ඇද ගත්තා තිබාවකිනි.

දෙවන මුද්‍රණය සඳහා අප වෙත කැලුමල් ප්‍රකාශන අයිතිය ලබා දුන් තමරා කුමාරී ඉලුගරත්න මැතිනියට අපගේ අවංක ස්තූතිය භා ගෞරුවය පිරිතැමේ. එමෙන්ම ඉලුගරත්න පොත් පෙළේ අනාත්‍යතාවය රික ගතිමින් යහුට ආවෙණික ගෙලුයකින් තැවුම කුර සිත්තම කළ සෝමසිරී හෝත් මහතාව ද අපගේ කෘතාදනාවය හිමි වේ.

සීමාසහිත සැමැලුවේ ලේක් (පොදුගැලීක)

“මෙකේ මේ ලියලා තියෙන වෙළාවේ ගැටීසට උපදිනට ඔත් පිරිමි දරුවෙක්” කියන ගමන් ගඳහන් ගුරුන්නාන්සේ පියාගේ මුහුණ බැලුවා.

“එෂෙමයි”

“දැන් ඉතින් තමක් දෙන්ට එපායැ යි. එහෙනම් ලක්ශ්‍ර කරගන්න. මෙන්න මෝවා තමයි ඉරිසින් වහන්සේලා තියම කරලා තියෙන තමවල මුළු අකුරු “ති”යන්න “ද” යන්න “නා” යන්න. ලියා ගන්න ද?”

“එෂෙමයි”

“භාග්‍යන ගදලා පලාපල ලියලා දෙන්නම ලබන සිකුරාදා . කවුරුවන එවන්න ප්‍රාථමික ද?”

“ප්‍රාථමික”

“සාමාන්‍යයෙන් කියනවා තම මේ පිරිමි දරුවා එක්කෝ මහන වෙනවි ඔත්. තැන්නම ධනවතෙක් වෙනවි ඔත්, දෙම්වැපියන්ට තම ටිකක් අපල යි. එකට මම නවරන්න යන්ත්‍රය ගදලා දෙන්නම. රන්සුරයක් අරන් එන්න ගඳහන ගෙනියන්ට එනකොට.”

මේ උපදෙස් අනුව කරුණාතිලක යුවල සාකච්ඡා කර ගෙන පුනාට දැමුමා තිස්ස කියන තම, අපල ගැන විස්තරේ පියා ඇම්මට කිවේ තැ.

තිස්සට අවුරුදු ගතර පිරෙනකාට දෙම්වැපියෝ තිරණය කළා දූෂිල වන්දනාවේ යන්වා. ඒ දෙන්නා අදහස් කළා අර තිරුපති ද්‍රාලේට ගිහිනා

ප්‍රජාවකුන් කරලා එහි ඉන්න ප්‍රයිධ ස්වාමී කෙනෙක් ලටා තිස්සේගේ
අපලෝ ප්‍රජාවකුන් කරලා එහි ඉන්න ප්‍රයිධ ස්වාමී කෙනෙක් ලටා තිස්සේගේ
භාදුහන බලවා ගනු.

ඒ ස්වාමී භද්‍රන බලලා කිවා-

“මෙදරුවා හිය ආන්මේ බොහෝම තේජස් ඇති බොඩ තපස්වරයෙක්. ඒ විදියේ තාපස්යෙක් වුණේ එයා ඇති කරපු මුව පැටියකුගේ මරණය හත්දා කළකිරීලා. ඒ මුව පැටියා අල්ල ගත්තේ මැරිලා හිටිය මුවදෙන ලහ ඉදලා. දානයික් හාමුදුරු කෙනෙකුටදුන්නා. ඒ හාමුදුරුවේ බණක් කිවා. ඒක අහලා බොඩ තාපස්යෙක් වුණා”

මෙවා කිසි එකක් තිස්සට නම් තේරුණේ නැ. ස්වාමීගේ හැඩපලු ගෙනුණ මෙවා කිසි එකක් තිස්සට නම් තේරුණේ නැ. ස්වාමීගේ හැඩපලු ගෙනුණ ඉසකෙසුයි රුවුල සිදිහයි අමුමගේ සිතාත්තගේ සිමුණු දිහයි බල බලා තිබියා විනරයි.

“හිය ආත්මේ පුරුද්ද වෙනව ඇති එහෙනම් තිස්සට තව ම නියෙන්න”
දෙම්වැඩෝ සාකච්ඡා කළා.

උහොම කිවේ හය හතර තෝරෙන කාලේ ඉදල ම තිස්සට නිබුණ ගතිගුණ හන්දා. මිනිනා හරිසට කැමති බුදුගෙට.

කරුණාතිලකට තීවුණා අක්කර සියක තේ වන්තක්. ඒකේ බංගලාවේ
නමයි ඒය පදිංචි වෙලා හිටියේ. ඒක සුද්ධේකුගේ වන්තක්. ඉතින් ඔය සුද්ධාව
ලංකාව එපා වුණා. අයබදු බර හන්දා මිතිහා වන්ත විකුණාලා කොතියා
රට ගියා එහේ වවන්ට. ඒ යන කොට වන්ත ඉස්සරවෙලා ම ගනට කිවේ
වන්නේ කංකානිට. ඒ කංකානි වන්තට ආවේ අලුතෙන්. තව ම බැරුණා පැන්ස
කාසිවලින් සැහෙන මුදලක් ගම්බ කර ගන්ට. මිතිහගේ කිරීපටියන් අලුත්
එකක්. ඒ හන්දා මිතිහට ඒ රස්සාව දිගට ම කර ගෙන ඉනට ඉඩ දෙන
පොරුත්දුව පිට කොමිස් මුදලකුන් අරන් ඔය කරුණාතිලකට ඒ වන්ත අරන්
දන්නා.

සුද්ධ නම කැමති වුණේ තැයැලු කෙනෙකුට වත්ත දෙන්ව. එහා ගැඹුවන
ඕක්ක තරගට.

“අයි කංකාතිට පුළුවන් නේ යය ඉන්දියා බැංකුවෙන් ණයක් ගන්ව”
සුද්ධා මග පෙන්නුවා.

“මට ඔවා කොරුනට පුරුදු තැ සර. මේ කරුණාතිලක මහත්තයට දෙනට එයා මට සලකයි.”

“කංකානිගේ යාල කංකානි කෙනෙක් හරි ලට්ටියාර කෙනෙක් හරි
තැදෑදු?”

“අපොයි සර අපේ එකාලා පොලොංගු. මගේ ලේත් එක්ක බොයි. එව වැඩිය භාදුයි මේ කරුණාතිලක මහත්තයා”

යුද්ධ පුලම වනා කංකානිගේ කතාවට.

“ଆଜିଯାବେ ରିନ୍ ତମନୁଗେ ମ ରହୁଏ ରୀଜିସ୍ଟ୍ରେସନ୍ କିମ୍ବା କାରଣେ” ଘୃଦ୍ଧି
କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କର ଗଲା.

යය විද්‍යට සියලු සූදුවන්ත කරුණානිලකලා මිලට ගත්තේ.

කරුණාතිලක මහත්තයගේ නංගියී එසාගේ මහත්තය සිටත්තට ගෙන්නා
ගෙන ප්‍රංශි බංගලාවේ පදිංචි කරවලා වත්ත දියුණු කර ගත්තා.
කරුණාතිලකලා දැඩිව හියේ ඒ දෙන්නාට වත්තේ වගකීම සම්පූර්ණයෙන්
ම බාර්ධිලා.

කරුණාතිලකලගේ මහ බ්‍රංගලාවේ උඩ තටුවෙහි එක කාමරයක් වෙන් කරලා සැහෙන ලොකු බුදු පිළිමයක් තියලා බුදුගෙයක් කරලා අහර පුරා පවත්වලා මල් පහන් දිනපතා පිදීම සිරිතක් වුණා.

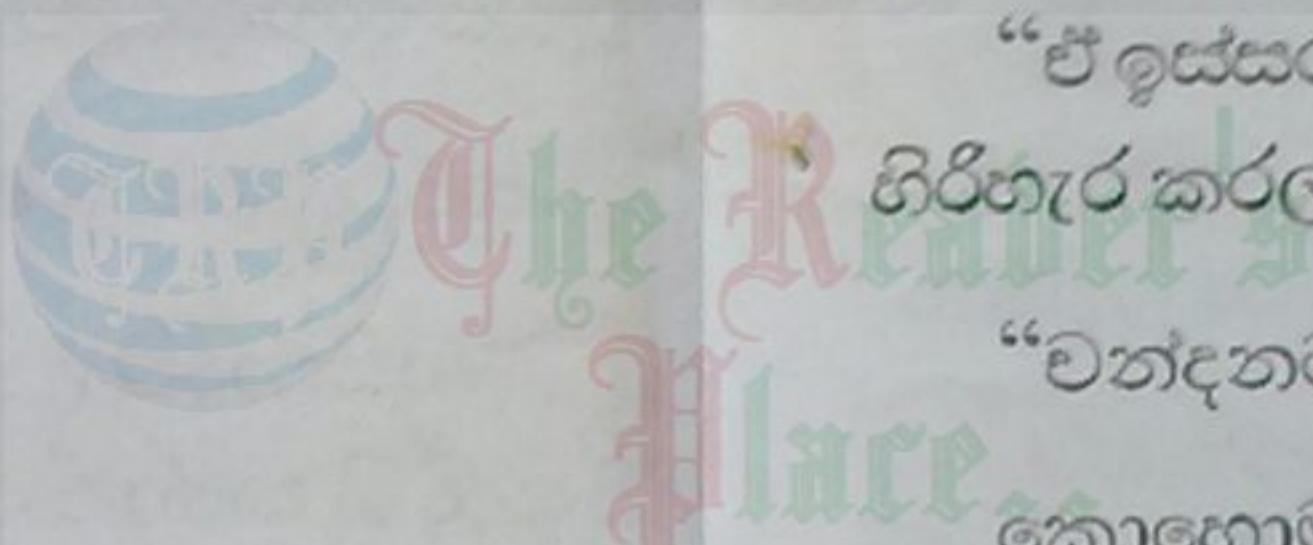
නිස්සන් හරියට අහර පූජා කරන වෙළාවට බුදුගේට යන්න පුරුදු වුණා. ඒ විනරක් නොවෙයි ඒ හතර හැවිරිදි කාලේ වුණන් නිස්ස බුදු පිළිමේ දිහා බලාගත්තම කොට්ටර එයාට කතා කළන් ඔවුන් හරවලාවන් බලන්නේ තැවික

යෙලාවත් සාමාල්. ඇන් එක ගැන යි අමත යි තාන්ත යි අර සංවාදී තදහතු බෙලු තිස්සාව ඉස්සර පාත්ම විස්තර කියනාකට මතක් කළද.

ඉතින් ඔය වන්දනාකාරයන් මූද්‍යාභ්‍යයාට ගිහින් ජය සිරිමා භාමුදුරුවෙතු වැඳුලා සාමාවියෙන් පාප්‍රාචින ශාම් තද සුළු සුළුහාකට ප්‍රාව්‍ය කොට්ඨාස පෙරමිවිව. එක් සිරිය මධියෙ සැහැන ගණනක් මැරුණා. මොහොතු දෙනෙකුට තුවේලු වුණා.

අන් කරුණාතිලක ජෝස්පුවන් එනන ම මලා. ගැබැයි තිස්සට කිසි ම පැහැරක් වුණු නෑ. මොකක්දෝ එනකින් එයා බේරුණෙන්. මමයා අඩත්තා ඇඟිලා පෙරම්ණ කොට්ඨාස පෙවිවි පෙවිවියකට අමාරුවෙන් එගලා ගිහින් පොලිස් හටයෙක් තමයි තිස්ස ව එළියට ගන්නේ. සේම ප්‍රදුම වුණා පොඩි එකා බේරුණ භැරියට.

2

<http://e-pustakalaya.lk>

තිස්ස ව බාරවුණේ තාන්තාගේ නංගී අමරාට යි. අමරාට තිස්සගේ වයයේ ම පුහෙක් ඉන්නවා. එයාගේ නම වන්දනා. තිස්ස විනින ලමයෙක්. වන්දන එට ඉදුරා ම වෙනස්. පොඩි කාලේ ඉදලා ම ගර්දහයි. තිස්සට වන්දනගෙන ගරියට කරදර. එන් තිස්ස එවා ඉවසාගන ඉන්නවා. කවදාවත් ඒ ගැන තැන්දටවන් මාමටවන් පැමිලි කේලේ නෑ. ඩින්වේදනා නම තිස්සට ගොඳව ම පුරුදු යි. දෙමවියන් තැනී එකට වැඩිය මොන ඩින් වේදනාවක් ද? ඇහට උදුණා ම නම කදුට් වැටුණා. එක දැකලා තැන්දා ගර් මාමා ගැ ඇපුවාන් විතරයි කාරණ කිවේ. එහෙම කිවන් ඉතින් දැන් ගොඳට පුරුදු දෙන උත්තාරෝ:

“රුව වන්දනා ලහව යන්නේ තැනුව පැත්තාකට වෙලා ඉදින්. එනකා තරඟුවක් නෑ. උඩින් ඉතින් එසෙම බැං. ඉස්සරයන් ම එනව වින් යේ.”

එ එකකටවන් තිස්ස ආපුරු මොකුප් ම දිව නෑ. වන්දනාගේ තිස්ස ගෙස්තලේ දැනෙගත මොකක් ගර් තිස්සට සිරිනැරයන් කරලා සතුප්‍ර වින එක පුරුදෙක් කර ගන්නා.

බංගලාවේ ඉන්න දාස නම කියනවා වන්දන වදකයෙක් කියලා.

“වදකයා කියන්නේ කුවුද දන්නට ද තිස්ස මගන්ගයා? පැනව වද දිලා සන්නොස් වෙන එවුන්ට.”

“තැ දාස, තාන්තා කියලා තියෙන්නේ වදකයා කියන්නේ වැරදිකරුවන්ට කස පාරවල් ගහන, එල්ලා මරණ, තැන්ම උල තියන රාජ සේවකයටද කියින් ඇත්”

“එ ඉස්සර. දැන් වදකයා කියන්නේ ඔය වන්දන මහන්තයා වගේ අනුත් හිරිහැර කරලා සන්නොස් වෙන අයට.”

“වන්දනට එහෙම තරක තමක් දෙන් එක ගොඳ නෑ දාස.”

කොහොම වුණ්න් තිස්ස පුළුවන් තරම් උත්සාහ ගැනීන් මාන්තා වන්දනගෙන් ඇත් වෙලා ඉන්ට.

කරුණාතිලකලා ඉන්න කාලේ ඉදල ම බංගලාවේ ඉන්න කෙනෙක් දාස තිස්සට අවුරුදු විස්සක් විතර වැඩිමල්. මිනිහා ගොඩක් කනන්දර දන්නවා. ගදලන් කියනවා වෙන්ට ඇති.

දාස තනිකඩයෙක්. නැදැයෙකට් නෑ වගේ. එක තම වෙන්ට බැං. කාට ද නැදැයෙක් නැත්තේ? ගැබැයි ඒ අය ගැන වවතයකට් කොයි වෙලාවෙන් කියන්නේ නම නෑ. එයන් බාග විට තිස්ස වගේ අනාථයෙක් ද කුවුද දන්නේ. තිස්සට තම තැන්දා වන් ඉන්නවානේ. දාසට තම පෙනෙන්ට එහෙම එක්කෙනෙකට් නෑ.

දවසක් දාස තිස්සන් එක්ක කොහොද යන කොට අමරා තැන්දාගේ විස්සරයි කිවා. සමරු බැඳුලා ඉන්න මගන්නාය තෙවෙයිලු ඔය සේන කියන එක්කනා. බැඳුලා සිරිය එක්කනා ප්‍රාඇරුලා දමලු දැන් ඔය සේනය

ලංකා ඉන්නේ.

“ඉස්සර මහත්තායා හරි සිද්ධුවී. සිගරට එකක්වන් ගොන්නේ නෑ. අයි
ගහන්නෙන් තැක්වා විනරක්නොවෙමි මේවන් ඔය ඉද හිටලා මොකුන් ගොන්වා,
ඇහන්නෙන් තැක්වා විනරක්නොවෙමි මේවන් ඔය ඉද හිටලා සියලා.”

“දායු ලබානව දී?”

“බිජාක් - ඔය කාවුරුතේ දුන්න ම - සිහල ද්‍රව්‍යක කාරිය.”

“ප්‍රතිඵල්ගත්හා තද්ද ?”

“గంభీరమ్.”

“ප්‍රජාත්‍යාචාරීන් ලකාභාගම ද?”

“මිය පන්සිල් ගන්න සේරම ආය නො ලබාන ඇය දී?”

“ඒහා නොවයිද?

“මෙහි ලබාදූ?”

“බුදුන් දිහා බලාගත, බොත්තෙන තැකියලා සිල්පයේ කියන ලකානෙක් ලකානෙහාම ද බොත්තෙන? එනැකාට පළු දෙක යි. බොරු කියන එක යිසුරා බොන එකයි”

“නිස්ස මහත්තායා සීයන එක ඇත්තා, තිවා අර පු.වි භාමුදුරුවට සීයල
ඇතා එවා ගෙ, මේ සීයන එකත් ඇත්තා.”

“කුවුරු මොනාවා සිව්‍යන් දාස නම බොන්ට එපා අන්. ඔන් ඔයාට කාඩා කාරන්තෙවන් තැබා බොනාවා නැමි.

"පොදුම් මෙහා ඩිජ්න්හැකාර තීයෙක මූල්‍යාචාර්ය සීයෙක ගැඹැදු." "

“මා කියන ගතදා තෙවෙයි පත්‍රීල් ගත්ත ගතදා තොටි ඉත්ති.”

“භාද්‍ර. භාද්‍ර. භාද්‍ර.”

“ବେଳେ ଦେବ,”

“ඉතින් ඔත්ත කාන්තදෙරන් ප්‍රමාණක වූණා. අමරා භාවුගේ ඉස්සර
මහත්තයා එහෙම ප්‍රායක වූණාව අමරා භාවු ගැටු ඇතින් ම වෙතයි. මය
ඉත්ත සේන මහත්තයා යාච විලා ආරත්තරන් මහත්තයා එලවිලා දමලා
මය ඉත්තෙන්. වින්දන මහත්තයා ඉස්සර මහත්තයාගේ ප්‍රාය වූණාව වින්දන
මහත්තයාට ලිපිවලා තිබෙරන් ප්‍රමාණ ගිහුක විනරයි. මුණ විනරයි එ
රත්තරන් මහත්තයාගේ.”

මෙම විස්තරට තිස්සා ඇහුමිකන් දුන්තා ලිජ උගැන විවෘතයක් කාඩා නෑ. අනුත් ගැන දොස් කියන එක තරඟ පුරුදුක් ගැවීයම තමා පූරි
භාමදරුවාට වදාරන්න.

එන් හිසේය එවා නොදුට ගිහාට ගැනීම. දාය කියන එක ඇත්තා පෙන්වා ඇත්තා. ධැයා වින්දන සේනාට කාතා කරන්නේ නොදුහුවන්කාම හඳුනා පෙන්නා ඇති. ආමරා තැන්දා කියා දිලා නැතුව ඇති රහස්‍ය.

යේන මාමා විනුරක් නොවෙයි ඇමරු තැංත්‍රණ ද්‍රව්‍ය සිරීම දිවිස්කී තො
ලි කන්තන් නෑ. ඇයි ගවසට වැනිස ගහා නොව ? මෙම රේකක් ගහළා
මහන්සි අරිජ්‍යත්වයි බිඳුරුවක්නා ම යි. රේක තම් කිස්සයටින් ප්‍රජනන්ට ම යි
කරන්නා, ඇයි තිස්සෙයි දාය හි නො ලදාජුන්නා මෙරල ඇඟිලා ලෙන්නා.

භැබැට මේ දෙනෑන්හා ප්‍රජායිල් ගුන්නා දෙනෑන්නක්. දාස කි එක ඇත්ත. එමුණුව ප්‍රජායිල් ගුන්නා ගකුව සුරාමටිරු නො සියා ඉන්නව ද පෙනාගතාම දෙනෑන්න? සියේ වැනි ගැඹුපෙන් නොවිධීන් ඒ මොලු ගාත්‍රා සියෙන්නා.

පුදුම් මහ දෙනාතාව ව්‍යුද්‍යනාට් දෙනාටාන් මියර. දැයි වයින්? තිස්සේට්
නම ශිජ්‍යනාතාව ව්‍යුද්‍යනාට අවවාද කරනාට. උකා ප්‍රකාශ ප්‍රතිනිෂ්පිත නී?
හාමුදුරුවන් දකිනාප්‍රකාශන් අභ්‍යන්තර බලාගාහා යන මිනිනා.

3

“මොකද තිස්ස උඩ ඔය හැමවෙලේ ම බුදුගේ රීගෙන කරන්නේ? උදෑගෙදර වැඩ තදේද?” අමරා ඇගුවා.

“ම් අහර පුරා කරන්ව හියේ.”

“බුදුපිළිමේ වළදලා ඉවරවෙනකල් ම ඉන්නවද?”

“ම් බුදුන් වැදලා ගාවනා කරා.”

“ජාවනා?”

“මට අමමට දි තාන්නට දි පින්දිලා ගාවනා කරා.”

“උඳ කරන ගාවනා ම් දන්නවා. ගෙදර වැඩක් කරන්ව වෙයි කිසුගූ ගැමවෙලේ ම බුදුගේ රීගෙනවා. බුදුන් කැමති නෑ ඔය වගේ බොරුකාරයන්. ද්‍රව්‍ය සැරුරුවක් බුදුගේ ද්‍රව්‍ය සැරුරුවක් යන්නේ ඇත්තේ ම ඇති.”

“ඉන් සැරුරුය යි.”

“ඉන් සැරුරුය යි? ඒ අහර පුරා කරන්ව කියලා. වෙන? වෙන ගමනක යනකොට් සිකව රීගෙනවා. ගමනක් ගිහින් ආවමත් රීගෙනවා. ඉස්කෙරල් යනකොට් රීගෙනවා. එනකොට් රීගෙනවා ඔය ඉන් සැරුරුද්?”

තිස්සකතා කළේ නෑ. අමරා තැන්දෙන භඩ නපුරු යි. කෙනෙක් තරිනින් ඉන්න කොට එකට එක කියන එක භාද නෑ කියලා ප්‍රංශී ගාමුදුරුවා කියලා තියෙන්නේ.

“මින් පස්සේ අහර පුරා කරන්නේ මම. තොරුණාද?”

“ඉන් සැරුරුම ම?” තිස්ස ඇඩුම් අවකින් ඇගුවා.

“මට ඉන් සැරුරුම.”

කැපෙම්ල්

9

තිස්ස ඇඩුනා. බොහෝම අමාරුවෙන් ඇඩුම් තවනා ගාලෙන්.

“රට ගිලුන්පය විතරක් උඩ පුරා කරපන්. ද්‍රව්‍ය එක සැරුරුයක් බුදුගේ හියා ම භාදුව ම ඇති.”

තිස්ස එයාගේ කාමරයට ගිහින් පාන් රාක්කය උඩ තියෙන අමමගේ තාන්නගේ දි පින්දුර ඇන දි රං උයින් තියෙන අම්මා බුද්ධිගාලෙන් ඇරන් දුන්න බුදු පිළිමය දි දිනා බලාගෙන කදුඹ වැශීරවා.

“තිස්ස” අමරාගේ කට ගඩ.

“එනවා”

“එනවා න් වරෙන් එලියට.”

තිස්ස බුවායෙන් කදුඹ පිළිගෙන එලියට හියා.

“උඳට බොහෝම අමාරුයි අවවාදයන් පරාම. උඳට මුරුපු වෙන්ව බැලු ඉත්තකල්. ඒ අම්මා අප්පා රිසාකා.”

“ම් මුරුනුපු නෑ තැන්දේ.”

“මට තැන්දා කියන්ව එපා. නැතා කියන ගන්දා තමයි කරේ නගින්ව එන්නේ. මට ගාමු කියපන්. කාලකාලීයා. අමම දි තාන්න දි මරලා දමන්ව ඉපදුන මුසලයා”

තිස්ස කදුඹ අස්සම අමරාගේ මුණ බලාගෙන ගිවියා. අමම දි අප්ප දි මරලා දමන්ව ඉපදුන මුසලයෙක් ද තිස්ස? එක තිස්ස අහන්ව ඇඩුම් ඉස්සරවෙලා ම යි.

“මොකද උඩහපුරුවා වෙත මෙහෙ මුණ දිනා බලන් ඉන්න්හි? ප්‍රංශාධ දි මෙහෙන්යාවයි සේ ගිහින්දුන්න ද?”

“තව නෑ”

“පැනවුයේ කෝකි තේ හදලා කොට්ටර වෙලාද? ගම්දා ම සිතාල කරුද හිහින දෙන්නේ? මූසලයා.”

නිස්ස පැනවුයට හිහින තේ කෝප්ප දෙක පින්තාල බන්දේසියේ තියාගෙර සේනග සි අමරාග සි තිදන කාමරේට හිහින පයිප්පේ පුරවාගෙන ඇශ්‍ය කෝප්ප ගෙනකන් බලාගෙන හිටි සේනට පිරිනැමුවා. අමමයි අප්පයි මරුදමනට ඉපදුණු මූසලයෙක් ද නිස්ස?

“දැන් ද ඇහැරියේ? පයිප්පේ පුරවාගෙන කොට්ටර වෙලා බලන් තිබුද ද තේ එක එනකල්. කම්මැලියා.”

රූහට අනින් තේ කෝප්පේ අරන් වන්දනගේ කාමරේට හියා. මිනිහ තවමනා ඇදේ මුහින් පෙරලිලා බුදී.

“මෙන්න තේ.”

“මගේ සහන්තු කුවිම පිහාන්නා.”

නිස්ස බිම වාචිවෙලා වන්දනගේ සහන්තු ජෝඩුව පිහාන කොට -

“නිස්ස” ඒ සේනගේ කට අඩ.

“එනවා.”

වන්දන හොරෙන් සිගරිටුවක් දළවාගෙන දුම් ඇරියා.

“මගේ කලිසම මැදලා දාපන්.” සේන ගැඹු ගැවා.

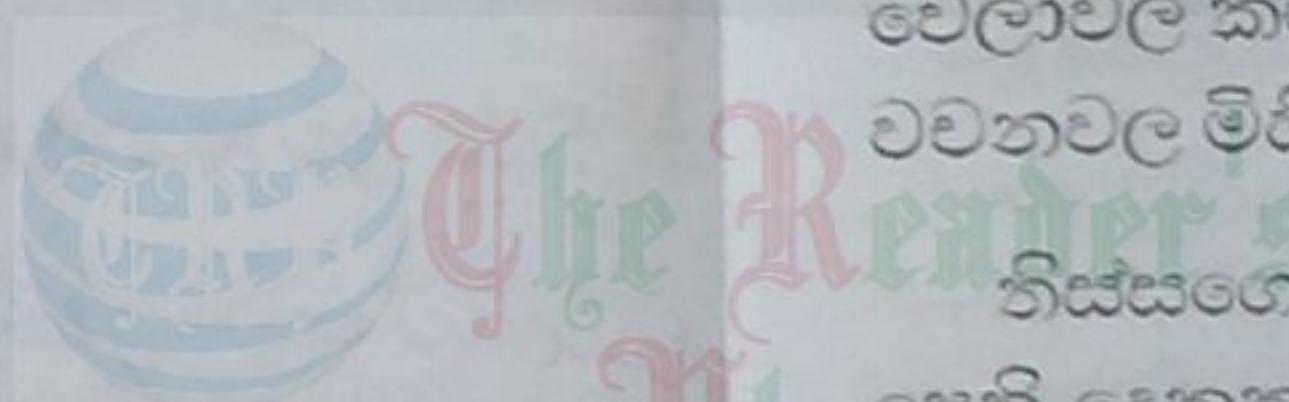
“හොඳයි.”

වන්දනගේ සහන්තු පිහාමලා සේනගේ කලිසම මදිනට හදන කොට.

“නිස්ස” ඒ අමරා.

“එනවා.”

‘ඉස්සරහ මල්වලට වතුර ඉස්ස ද?’

<http://e-pusthakalaya.blogspot.com/>

“තබ තැ.”

“ගෙට ද ඉහිනන්? උඩ ඉස්සකෙල් යන්නේ මල්වලට බතුර ඉහළ ය ඔන්න. දාසට බැ මේ සේරම කරනවා”

නිස්ස බොහෝම කඩිසර ලමයා, යමක් කරන කොට කිසි ම අලසකමක තතුව හොඳට විනැකමින් එක කරනවා. කොහොම කළත් මහ දෙන්ගෙන් හරිප්‍රාවී අයගෙන් හරිහොද නාමයක නම අභ්‍යන්තර ම ලැබෙන්නේ නෑ. හොඳට කරන එවා පෙනෙන්නේ නෑ වෙනවා ඇති. ප්‍රාවී අනපුළු විමක් වුනෙන් එක උකුස්සනට වගේ පෙනෙනවා.

නිස්සට එවා හොඳට දැන් පුරදුයි. දාස සි කෝකි සි තම බොහෝම වෙලාවල කරුණාවන්ත වවනයක් දෙකක් නිස්සට කියනවා. නිස්සට දැන් වවනවල මිනිරක් හරි අමිනිරක් හරි දැනෙන්නේ නෑ.

නිස්සගේ වැඩ වික ඉටර කරලා පැනවුයට හිහින තිවෙනෙ ම පාන පෙනී දෙකක් කාලා තේ එකක් බිලා කුම මෙස් උහින් යනට යන කොට අමර සි සේන සි වන්දන සි තේ බිඛින් හිටියා.

“ලොකු මහන්තාගෙය සි ප්‍රාවී මහන්තාගෙය බැංශ කාරෙකට දමාපන්”

මෙවා එකින් එක නිස්සට කියනට උවමනා නෑ. එවා කටදන් කරන එවා. එකට මොකද අමරා ඇදේ වැරදි පැන්නෙන් නැගිටිට ද්වසක කාග හරි ඇහට එන එක සිරිනක්. කෝකි සි දාස සි එකට එක කියන තන්දා එ ගොල්ලන් එකක් එ තරම් හැඳුවන්ට යන්නේ නෑ. නිස්ස නමයි ඉතින් කාටන් පාවිච්ලට ඉන්නේ.

බැංශ දෙක - වන්දනගේ පාසල් බැංශය සි සේනගේ කන්නොරු බැංශය සි - පෝරිකෝට්ටේ නවත්තලා තිබුණා පර්ශ්‍ර 504 කාරයට දමන කොට දෙන්නා ආවා. වන්දන සුදු කමිසයය සුදු දිග කලිසමයි කළ සහන්තුයි විද්‍යාල වයි එකයි ඇදන් හිටියේ. සේන අලුපාට පුවිඩි සුවි එකක්. සේන සි වන්දන සි අමරා ව ඉඩලා කාරයට තැංගා.

සේන ගැන දායකි කනන්දරය මතක්වෙලා ද කොහො ද තිස්සගේ මුණ
රතු වුණා.

කාරය පිටත් වෙලා ගියාට පස්සෙ තිස්ස ගැබා කාමරේට අල්ලපු එයාග
කාමරේට ගිහින් පුදු කමිසේකුඩි තිල්පාට කොට කලිසමයි රුරු සේරේපුවි
ලාගෙන බුදු පිළිමයයි දෙමටපියන්ගේ රුපයි ඉස්සරහපිට දණගහලා වැදුල
පොතුන් අරන් සාලෝ ගිහින් සොල්දර් උඩ බුදුගේ දිහාට දෝත් මුදුන් තිස්ස
වැදලා -.

“මා. ගිහින් එන්න. භාමු” කියලා මිශ්‍රලට බැසේසා.

දායන් එළෙලාටේ ම කඩ්සන වෛලේ මල්ලන් එල්ලාගෙන ආවා.

“දාය, බඩු ගන්න භැවියේ ම එන්ට ඔහු. අනන මෙනන රස්තියාදු නැතුවු.”

“කවුද භාමුට කිවේ ම. රස්තියාදු වෙනවා කියලා.”

“මොක ද ඔය භැරී සැරු? මට බැරී ද තමුසේට ඔහොම වවනයු
කියන්වා.”

“පුළුවන් ගින්දා තේ භාමු කියන්නේ ඔහොම කියමනවලින් තමයි ගො
මිනිස්සුන් නො ගොදු වෙනනේ. කවුද ම. රස්තියාදු වෙනවා කි එකා?”

“එහෙතා කඩ්ට ගියා ම ඇයි ඔව්වර වෙලා ගන්නේ?”

“වෙලා ගන්නේ පයින් යන ගන්දා. පර්පේර් කාරෙක වගේ යැ කකුල් දෙක.
බයිසිකලේ වයර ගෙවිලා පුලා. ගිහිලා, වයරයක් අරන් දෙනනේත් නැ
රස්තියාදු?”

“ඔය භැරී කේත්ති ගන්ට එපා ඉකමනට නාකි වෙයි.”

එකට මොකන් දායකි කිවේ තැන්නේ අන්තිම වවන භාමු කිවේ වයර් එක
වගේ ම පුලා බැහැලා ගන්ද සි කියලා දාය තිස්සට කිවා.

“එහෙම එකට එක කියන එක ගොදු තේ තේ ද දාය?” තිස්ස ඇහුවා.

“ගොදු තේ? තිස්ස මහත්තයට තරක් කරන්නේ අර පු.වි භාමුදුරුවෝ
ඩිනැ වට වඩා බණ කියලා. යක්ක එලවන්ට පුළුවන් ද බණ කියලා. උනට
දුමමල ගහනට ඔහු.”

“ඔහු කෙනෙකුට බැන්නට කමක් තේ. පු.වි භාමුදුරුවනට විතරක් ඔවා
කියන්නේ තේ. ආයත් එහෙම උන් වහනසේට මොකන් කිවාන් දායට ම. ම
කටදාවන් කනා කරන්නේ තේ.”

“ගොදු තිස්ස මහත්තයා. ම. කියන්නේ අපේ භාමුදුරුවරු අදත් ඉන්ට
ඔහු අර කුඩාපොල භාමුදුරුවෝ එහෙම වගේ.”

“එසුද්දෙන් එක්ක සටන් කරනාකොටනේ. මෙක එහෙම එකක් නොවයි
නේ දාය.”

“තිස්ස මහත්තයා ගරී. මට එකට උන්නර තේ.”

http://e-pusthakalay.blogspot.com/
නැත්තා දාය..

තිස්ස යන්නේ මැද මහනුවර ගමේ පාසලට. එක් ගුරුවරු දහදෙනෙක්
ඉන්නවා. ගිජුයන්ගේ පැලීමිල අනුව නම තව ගුරුවරු පස්දෙනෙක් ඔහු.
බොහොම පිරිසර ගන්දා පිට ගුරුවරු එහෙ ඉන්ට කැමති තේ. තවෙනිලා
ඉන්ට කුලියට ගෙවල් ඇත්තෙන් තේ. ගුරුවරුන්ට බෝඩි. වෙනට යුදුසු
ගෙවලුන් තේ. මූල පාසලටම එක ඉංග්‍රීසි ගුරුවරයයි ඉන්නේ. තවත්
එකකෙනෙක් ඉන්ට ඔහු. ඉංග්‍රීසි ගුරුවරු නම එහෙ ඉන්ට කැමති ම තේ.
ඇය ඉංග්‍රීසි ගුරුවරු තගරවල ඇය නේ!

තිස්ස ඉගන ගන්නේ කනිස්ටේ. වයසේ භැරීයට පානිය නම මදි තමයි.
මක් කරන්ට ද පාසල් යන්ට පටන් ගන්නෙන් පරක්කුවෙලා. එක අවුරුදුක්වන්
පේල් වෙලන් තේ.

“කැපිසර් වැඩි කරනට ඉගෙන ගත්ත ම මදයි. එව වැඩිය ඉගන ගෙන මක් කරනට ද? අනින් එක බුයිවි. ඉගෙන ගත්තම කාරේකයි වත්තේ ලොඟි එලවනට ප්‍රාථමික වැඩියි. ” අමරා නිහරම ඕක තිස්සට ඇහෙනට කියනවා, එමෙක් එලවනට ප්‍රාථමික වැඩියි. එම අරමුණු දෙක භාද්‍ර ම තිස්සගේ හිතේ අන්ධවනට වෙතේ ඇති.

තිස්ස එකියමන් ගැන වැඩිය හිතන්නේ නෑ. එයට ඔහු ප්‍රායෝගි පත්සල යි නමයි.

පාසලට යනකාට මැද මහනුවර පත්සල ලිඛිතුයි යන්ට තියෙනු, තිස්ස යනකාට යි එනකාට යි බෝධිය උගට හිගිර් වැදගෙන ඇදුලී රිත්තන.

“මොකද තිස්ස යා මල ප්‍රාප්‍ර කරනවා ද යිය තරම ම? ” යාම්පූ ආහනවා.

“මම බෝධියට වැදලා තාත්තා යි අමමට යි පි. දෙනවා.”

ප්‍රාධී භාමුදුරුවාන් ඉස්සර ඉගෙන ගත්තේ මැද මහනුවර පාසල, නිවාල ප්‍රාධී භාමුදුරුවායි තිස්සයි එකට තමා පාසල් ගියේ. <http://e-pustakalaya.blogspot.com> දැන් ප්‍රාධී භාමුදුරුවා පිරිවනක ඉගෙන ගත්තවා. එ වුණත් ඇර පරණ ප්‍රරූද්‍ය පත්සලට ගොඩවෙලයි තිස්ස තවමන් යන්නේ එත්තේ.

වත්දන යන්නේ මහනුවර ඉංග්‍රීසි විද්‍යාලේ. එය එක විද්‍යාල බොඩිලි හිටියා වික කාලයක්. ගෙදර ඉදාලා යනට ඔහු කියලා දැන් කාරේකෙන යන්නේ. එතරමට එයා භුරුත්ල. එවාගේ ම මුරන්ඩු යි. තිස්ස යි වත්දන ඇඟයි පොලුවයි වශේ. ගිහුණ කතාබහ එතරමට ම වෙනස්.

තිස්සට තියෙන්නේ පාසලට ඇදිනට තිල් කලිසන් ගතරයි. සුදු කම්ස ගතරයි වත්දනට ඇදින්න ප්‍රාථමික සුවි දොළඟක් තියෙනවා. විකක් ප්‍රාථමික වුනොන් එවා ඇදින්නේ නෑ. එකටන් අමරා තිස්සට බනිනවා. ඇගපන ලොඟ ගන්දා එවා ඇදිනට බැ කියලා.

“අයි භාමු එහෙම කියන්නේ තිස්ස මහන්තයා පයින් එහෙ මෙහෙ හිඹින් ඇග මගන්සි වෙලා වැඩි කරලා රුස යනවා. වත්දන මහන්තයා එවා මොකකවන් නෑදාය එක ද්‍රව්‍යක් ඉවයනට ම බැඳී තැන කිවා.

“උඩකට වහගතින් දාය, උඩකොහාම ද ද්‍රන්නේ තිබා? වත්දන ගාදට බැවිමින්වන් ගැනවා. වත්ත ගැම තැනම බිඩිකළෙන් යනවා.” අමරා කියනකාට- “ගොරන් ගොරන් සිගරට බොතවා.” දාය කියාපි.

“උඩ දැකීකී ද?”

“දැකින්ව ඔහු නෑ තහය තියෙනවා තම්.”

එක ඇඟිලා වත්දන ඉස්සරයි පැනැලි-

“ගෙනවා කට කැඳෙන් ගොරු කියනවා.”

“මෙගකට කැඳුවටදී තියෙනවා කතා කරනු. ඇත්ත්කට ඉඩලා ප්‍රාථමික තියන්නේ ගොරු ද කියලා.”

“මගේ ප්‍රාන මං භාජන්නා රුවිපාඩුවේ උඩ සිටපන්. බැරීතම පලයන්.”

“යනට ද?” දාස තරවුවුවන් ඇගුවා.

තිස්ස තැනීගෙන බෙන් හිටියා මොනවා වෙනවද යන්නේ කියලා.

අමරා ගොස්ස ගස්සාගෙන එතැනින් යනට හියා. දාස අහපු ප්‍රාථමික වත්දනයකවන් කිවේ නෑ. වත්දන රවලා -

“තිස්ස තමයි ඔය කොළඹ” කියාගෙන යනට හියා.

“අනේ දාස ඔහාම සැරෙන් කතා කරනට එපා. ඔයාට වත්නෙන් යන්ට කිවොන් ඔයා කොහො යනට ද? අනින් එක මම කාත් එකක ද ඉන්නේ?” තිස්ස වැලපුණා.

“බය වෙනට එපා තිස්ස මහන්තයා. ඔය ගොල්ල මට යනට දැන්නා නෑ

කියවෙන්. ඒ දෙන්නගේ කෙරුවාවල් සේරම මම දත්ත ගන්දා මාව තරු කරගන්ව බය යි. තිස්ස මහත්තය, ඔය ගොල්ල ඔය පිස්ස තට්තන් තිස්ස මහත්තයාගේ, බුදලල් කකා. මේ වන්නයි ගෙවුම් සේරම අධිනි තිස්ස මහත්තයාගේ තාත්ත්වයි.

තිස්සට හින් දායිය වැවුණා දායගේ කතාව අභාව. අමරාට ඇඟුණා නම තමයි වැඩි.

“එකක් කියන්න. තිස්ස මහත්තය බොහෝම පරීස්සමෙන් ඉන්ට ඔහු කැමක් නිමක් කන බොන කොට භාද කළුපනාවෙන්. එක්කා තිස්ස මහත්තය ම භදාගන්ව ඔහු. තැන්ත. ම. භදාලා දෙන ඒවා විතරක් ගන්ව ඔහු. වැඩියෙන් ම බොන ඒවා.”

“ඒ ඇයි?”

“වසක් දිලා මරලා දැමමොත් මේ ගොල්ලනට බයක් තැකීව ඉන්න පූජ්‍යත්වයි නේ.”

“දාය ඇයි ඔවුර අනුන්සැක කරන්නේ. අමරා තැන්දා අපේනාත්තය තාගී කියලා දාය ම නේ ද කිවේ?”

“අුත්ත. තන්හාවට ලේ තැකම් තැ තිස්ස මහත්තයා. තන්හාව කියන එකට හිතක් පපුවක් අුත්තෙන් තැ.”

“දායට පෙනෙන්නේ තරක පැත්ත ම වගේ කියලා මට හිතෙන්නේ. පොඩි භාමුදුරුවෝ තම කියන්නේ මත්ස්‍යයාගේ භාද පැත්ත යි තරක පැත්ත යි දෙක ම තියතා කියලා.”

“ම. කිවා නේ තිස්ස මහත්තයා. ඔය පොඩි භාමුදුරුවෝ කතා කරන්න පන්සලේ ඉදාගත. අපි ඉන්නේ හිහිගෙයි. ඔය දෙක වෙනයි”

“පන්සලේ නම ඔය වස දෙන ඒවා මොවා තැ නේ ද?”

“තැත්තෙ ම තැ. දේපල තැකී පන්සල්වල නම ඒවා තැ”

“එහෙනම දේපල තැකී පන්සලකට හිහින අපි දෙන්නා මගා වෙමුද?”

“ඒ මොන ඒවිතයක් ද? රට කන්ටන් තැ. බයිස්ලක්ස් එකක් බලන්ව යන්වන් තැ. යළින්තයකට කන් දෙන්වන් බැ.”

“වෙන ?”

“කසාද බදින්වන් බැ.”

“දාය කසාද බදිනවා ද?”

“ඔව හරි එකකෙනෙක් හමබ වුණාත? මට වයස තිස්ස පහක් විතර ඇති. නාකි වෙලා එහෙම තැනේ. තිස්ස මහත්තයාවන් ඉන්නේ අමරා භාමුගේ අක්කාගේ ලස්සන දුව තිලකා බෙබි”

“මට ඒවා ඔහු තැ දාය.”

“තම ලොකු වෙන කොට බලන්න බැරියැ ගන් ගන්”

දාය මොවා විහිංචට වගේ කිවට තිස්ස තේරුම ගන්නේ බොහෝම බරපතලාව ම යි.

ගැන්දැවේ පාසලින් ආවා ම තිස්සට තියෙනවා වැඩ කොටසක් කරන්ව. කාමර තුනක් අතුශාලා අභුරන්ව. කන්නේරු කාමරයි තිදින කාමර දෙක යි. ඇදන් සකස් කරන්ව තියම ව තියෙන්නේ තිස්සට.

ඉත් පසයේ ඇල්ලයුත් බල්ලා නාවලා පිහාලා බලු කුපුව සුද්ධ කරලා

විකක් ඇවේද්දවනවා.

එනකාට වෙළාට ගරි වැනිස් ගහනට. දාසගෙත් වැබ කොටස කරගු ඉටර වෙනව් ඕනෑ. ඒ දෙන්නා ඇවේන් දෙපැන්තේ බෝල රකිනව ඕනෑ.

සාමාන්‍යයෙන පිට කොනෙක් එනවා ම සි බෝල ගහනට. සමහරවා තිශ් දෙනෙක්. මහ දෙන්න සි වන්දන සි ඒ එන එකොන සි දෙකට ගැනීග සැලල් කරනවා.

එක ද්‍රව්‍යක් ඒ යාර දෙනා නිසර් බොනකාට තිස්ස වැනිස් පිශ් ආරුණා බෙනෙල බිමුව ගා යා තිවියා.

ඇප්පා කුඩා පැන්නා නෑති.

"නියාපන් මහ එකට එකට එක කැඩ්ජ්ජාන් නෑති."

නියාපන් මද තිනාප්‍රධින් ලැජ්පාට එකාංගාන පැන්නාකාංඡ යුතා.

වැනිස් ගැසුවයින් පසුයේ නෑත් පාඨා මොනාලාංඡර් මොනාලාංඡ කාඩ්ස ගැනීල්ස් පුරුද්දක් පුණු.

පෙළක් ද්‍රව්‍යවල කට්ටිය සාලලට කිහින් පියානාට <http://www.kidspage.lk> නියාපන් පැන්නා නෑතුමූල් රහනවා.

අර බුදුගේ යන්න එපා කියලා තහනම දැමු ද්‍රව්‍ය ගැවස වැනි මන්දාන් ගන්දා වැනිස් නවන්තාල තටන්න පටන් ගන්නා. සංගීතය කැසට් එකකින් එදා අමුත්තන් ගැටියට ඇවේන් තිවියේ අරුණ කියන වන්දනයේ ප්‍රේ යාලිවෙකුයි එයාගේ නෑති රුපා සි.

යෙන සි රුප සි අමර සි අරුණ සි පෝඩු ගැනිලා නෑතුම පටන් ගන්නා. රට පස්සේ වන්දන සි රුප සි අරුණ සි අමර සි නවන කොට තිස්ස හිලන්ස් මල් වට්ටියකුයි පොල්නෙල බෝතලේයි පහන් තිර සි අරගන බුදුගේ යන්න ආවා.

අමරා නෑතුම නවන්තලා-

"මොකද යකෝ උඩට වෙලා තියෙන්නේ? උඩට පේන්නේ නැදද අපේ මේ වැඩි. සාලේ මදින් ම යන්න ඕනෑ ද? පලයන් පිළිකන්න පැනෙන්. උස්සාගෙන එනවා මහ උපාසකයෙක් වෙයේ. මින් පස්ස සාලේ මදින් කොහොත් යන්නේ තැ"

තිස්ස ආයත් මද තිනාවකින් ලැජ්පාට යටපත් කරගෙන ආපසු ගිහින් පිට පැන්නෙන් බුදුගේ ඇඟ්ල මුණු, ගේ වැඩඩ් බුදුභාමුදුරුවන්ප දාන් දෙන්නෙන් ඉල්ලන් කාන මිනිස්සුන්ව වෙයේ පිළිකන්න පැනෙන්! අන් අම්මා හිටියා භාවි.....

දායුන් ඒ එකකම වෙළුදුයා ඇවේන් තියුව උද්ධි කළා, තියු ගාවනා කරන්ව තැත් කළා,

"දාය තද තම් ගැස්ස අමාර් පුණා ගාවනා කරන්ව."

"ඇයි? මා දුෂ්‍රාවා තිස්ස මහන්තායා පිළිමේදී ගාවනා ගැඹෙමල් ඉත්තාපා, ඒ ගාවනා තාව වෙයිද? එගාම් මොනාලාද ඒ? එ පැනු දුෂ්‍රා තාවද ඒද?"

"විරෝධ කරා කරා ගිත එකමුතා කර ගන්ව පැවැත්වා ම උද්ධි අමරා තැත්දා හි එක ම සි."

"එමොකකද?"

"අමරා තැත්දා මට කිවා අම්ම සි තාත්තා සි මරලා දමන්ව ඉපදුණු මුයලායා කියලා."

"එගෙමන් කිවා ආ? එකයි දැන් ලෙවල් එක! මේ ම. ආයත් තිස්ස මගන්තායට කියන්නේ, තිස්ස මගන්තායාට වහ දෙයි. පරෙසසන් වෙන්න ඕනෑ."

තිස්ස කනා කළේ ඕනෑ. දාය කියන එකෙන් පදනමක් තියෙනවා. තිස්ස තැත්තම දේපල බුක්කියට උරුම කියන්ව කුවුරුන් ඕනෑ. එගෙමන් තියන්නේ

ඉඩකඩම අමරා තැන්දාට පවරලා තිදහස් වෙන එක. එනකාට බුදුගේ යන්නන් අවසර ලැබේයි. තිස්සට මොනවට ද ඉඩකඩම ? එහෙම පවරලා දුන්නන් අමරා තැන්දා වෙනස් වෙයිද ? එක තම කියන්ට බොහෝම අමරයි. අමරා තැන්දා වෙශේ අයට ඔහාම දොලදුකක් ඇති වුනෙන් තුළපැනු විතරවන් අවසිරයන් ඇති වෙන්ට ඉඩ තියන්නේ තැති එක සිකුරුයි. ඉස්සු මැණක්කියන් එළවා දමුළු කෙනෙක් නේ අමරා තැන්දා.

“තිස්ස එදා එයාගේ කුටියට තිදා ගන් ගියේ පළුව අකුණේ මහා පුද්ධයෙකු ඇති කරගෙන.

“අමමේ තාත්ත්ව, අමමයි තාත්ත්වය මරලා දමන්ට ඉපදුනු මූසලයෙකු ද මම ?”

පොත් රාක්කයේ බුදු පිළිමයයි ඒ යට තිබුණු අමමගයි තාත්ත්වයේ ජායාරුප දෙකයි දහින් වැට් සිටි තිස්ස දිහා ඇයේ පිල්ල පොහොලා ඔ බලාගෙන ගිටියා.

“එ බොරු. තිස්ස වාසනාවන්ත්වයි..... තිස්ස වාසනාවන්ත්වයි” කුවුණු දෙනුන් සැරයක් කිවා.

“කවුද ඒ ? බුදුන් ද ? අමම ද ? තාත්ත්ව ද ? කවුරු ගරී එක දිගේ කියෙවා. ඒ මිහිරි ගඩ නැවත නැවත ඇහුණු ගත්දා ඒ වවත කනට උග්‍ර ඇතින්ට පටත් ගත්තා.

6

පහුවදා උලද් තිස්ස පෙනෙන්ට ගිරියෙ තැ. අමරා විපරම කළා තිස්සය කිරීයට වතුර බාලදියක් අරන් අවදි කරන්නට ගිතාගෙන. තිස්ස ගිරියෙ තැ. වතුර බාලදිය බිම තියලා

“තිස්ස ! තිස්ස !! තිස්ස !!!” අමරා ඇති ගයියෙන් කැ ගැවා. එක ඇගිලා දාය දි යේ ගේ දි එන්දා දි යාලෙට දුවගෙන ආවා, “මොකද අමම ?”

“තිස්ස තැ. අභිජුවා අභිජුවා උත්තරයක් තැ, බිඩිකෙලෙට ගිහිලා ගොයත්ට පුතා, දාය බලාපත් අර ග්‍රෑවල පැත්තෙන් ගිහිනා.”

“පත නග ගෙත්තා කියල ද භාමු ගිතත්තෙන් ?”

‘කියත්ප බැ කාලකාණීයා.’

“ඇයි භාමු තිස්ස මහත්තයාට හිත අමාරුවෙන්ට එකක් වෙලා ද ?”

“එහෙම එකක් තැ දාය”

“භාමු තිස්ස මහත්තයා තාත්ත්වයි අම දි මරා දමන්ට ඉපදුනු මූසලයා කියලා කි එකට තා උත්තැගැ බොහෝම හිත වෙදනාවෙන් ගිටියේ.”

“උඟ ඉතින් එක එක එවා ගැඩියි. උඟ ගිහිලා ග්‍රෑවල දිහා ගොයලා බලපන්කො එනෙන්.”

“මමන් යන්නා. මිනිහට සර්පයෙක් ගෙල ද දන්නේ තැ. මුත්තු අය්වයා ගතිං.” සේන අණකළා.

ඔය වැදියට පිරිමි තුන්දෙනා පිටත් කරලා ඇරියා තිස්ස ව ගොයන්ට.

අමරා සන දහයක් දෙනි වතුරවලින් ගෝදාලා බුදුගේ ගිහින් එක පිළිමය පිටිපසස් තියලා දෙවියන්ට යැදිදා. එකන් ගරීයට අමරාට කර ගනට බැබැවුණා. දෙයියන්ට කියන්නේ -

‘අනෙ ඔය තිස්ස ඉකමනට භම්බලයන් කියලා ද එහෙම තැත්තා මැරිලා ගිටපන්.’ කියල ද ? කොවිර වෙලා වැදුගෙන ගිරියන් ගින් දෙගිධියාව නැති වුනෙන් තැ. එනකාට දෙයියා වුනෙන් මක් කරන්ව ද ?

මියෙහි සොයුනු හිස තුළදෙනා ම පැයෙනින් විභා ආවත් ඇඟ.

“ප්‍රේම නෑ” හිසාගෝ.

“අනු මා ප්‍රූර්ණ සැදුලා පදිජ්‍යත්වය කිවා.”

“මොනව ද අමා පදිජ්‍යත්වය කිවා?”

“හිස්ස ගම්බ වෙයන් කියලා වෙන මොනවා ද? කියාපල්ලකෝ - එක තිස්ස?”

“කොහො ද කියලා ආරංජකටත් සලකුණක්වන් තැ” තුළදෙනා ම එක විදියට ම කිවා

“එහෙනා පණ තහගනට ඇදේ දන්නේ නැ නේ ද දාය” අමරා ඇහුමා.

“එහෙනා පණ තහගනට නේ නැ නේ ද දාය” අමරා කිවා.

“එක නා කියලාවන් කර ගන්ව බැරිවැඩක්.” දාය කිවා.

“එමාන කතාවක් ද?” අමරා රුවාවා දායට.....

“හඟ ගඟ ගඟ සැර වැඩි?” දාය කිවා.

“මොනව ද සැර වැඩි?” අමරා එත්.

“නරගට රවනවා තම ඔවුන් සැරේට රවන්නේ තැ.” දාය එකට එක කිවා.

“මෙ රුවුම සැර වැඩි මොකක් ද වහගනට රවන රුවුමක්.”

“මොනවද දාය සය දොඩවන්නේ? හිස්ස ඉන්නව ද?”

“මොනවනා පණාවයි, මෙ බුදුලේට ඉන්න එක ම උරුමකාරයා පාන භාගයෙනා භා හිඳි කාරදරයන් නැතුව අපට සුක්කි විදින්ට පුරුජි, එම මෙරුවන්නේ නැතුදු?”

“ඇ එහෙන් හිතක් ප්‍රපුළක් තැඟි මිහිසු තොටියි අමි.”

“හුටු ගාමු, මා සීවි යට ගිනෙන එක, ගාමුනාප අභිජන වෙනෙහි රිජනාසට පුරුජි, ගොඩාම ප්‍රූජ් යොලියිජ් රුජ්ප්‍රූජ් දුන් එක නැවතියි භරී, පැරීවලාලන් මැරීලා සිවියෙන් යොලියිජ් උස්සාග කරයි එ ප්‍රමුජ් බුදුලේ ගන්ප හිස්ස මොනාවය අපි මරලා දැමුව දි කියලා,” දාය අප්පාද කළා.

“පොලියියලික් ලෙස්කයාවත් දාය තරම් තපුරුව ගිනෙ එකක් තැ, එ ප්‍රූජ් සේන අපි පොලියියට දැන්වා” අමරා සෝජනා කළා.

සේන දි අමර දි කාරයෙන් පොලියිය බලා ගියා.

‘අමරට ම. එකක් කියන්නා. එක්කා ඔය දායත් එකක බොහෝම ගොදුන් ඉන්නට ඔනැ, එහෙම තැග්ත. උං ගොදුට ම ඇත්කරන්නට ඔනැ. මිනිහා බොහෝම වැඩි කතා කරනවා. එ මිනිහා තිස්සගේ වශ්වට මොන මොන අදහස් දමනව ද දන්නේන් තැ.’ සේන කිවා.

The Reader Place. “එ දෙකෙන් එකක්වන් කරන්ව බැ නේ මිනිහට අර වන්නේ කෙලුලක් එකක මාවිචු කරලා බිලැක්මෙල් කරන්ව ම. උගුලක් ඇටෙවාවා. මිනිහා එ එකකට වත් අහුවෙන්නේ තැ. වෙන එකක් කියා වන්නේ මුරකාරයගේ ගැනීන් එකක තනියම හිටවලා මිනිහා ලවා වැඩිතියවන තැනට ගෙනෙනට භැඳුවා. එකටවන් මිනිහා අහුකරන්ව බැ”

“අමරා එහෙනා ගරීවැඩ කරලා කියෙනවා. බොහෝම ද මුරකාරයගේ ගැනී ව පාවිච්චී කරන්ව භැඳුවා?”

“අර දේ කඩන්ප එන්නේ මගුල් කපු ගැනීයක් ලැයියා කියලා. එකිල කිවා දායප සේ එ ගැනීට දි බොරු පැනීටිඩ ගෙනියන්ට, දාය සීවිප් ‘ලැයියකාවා විතර වෙන එකියක්වන් මට තොද තැ’ කියලා. ඔයා දන්නටා ගැනී ලැයියා ගැටු පැනුපු තාක්ටිචියක් සිං සිං සිං”

සේනාන් ගිනාඩුනා, එකට මොකක් එං පස්සය් බොහෝම පර කාලුහාවපතින් සේනා පිළි, ඉස්සුප්පුරුස්සා මැල්පා ගොඩා ආප්පා ඔස්සාටිනා

වැඩක් දෙන්ට බැරී නෑ.

සේන සි අමරදි පොලිසියට ශිනිල්ලා පැමිණිල්ලක් කළා. තිස්ස රුපියු තුන් දාගකුන් අරන් පැනෙලා ශිනිල්ලා කියලා.

“මේ ගොල්ල තිතන්නේ ඔය ලමයා කොහො යන්ට ඇති කියලුද් පොලිස් තිලධාරියා ඇගුවා.

“අපට නම් කියන්ට බැ ඒක. කාගේ හරි ඉගැන්තුමකට කර වැඩියා කියන්ට බැ” අමරා කිවා.

“කුවරු උගන්නනට ඇදේ කියලද තිතන්නේ ?”

“බාග විට දාස සි පොඩි හාමුදුරුවෝ සි දන්නවා ද දන්නේ නෑ” සූ මැතිරුවා.

“නෑ නෑ. ඒ දෙන්නා දන්නේ නෑ” අමරා කුටු ගැහුවා.

“විහෙනා ?”

“අපට නා මොකුන් කියන්ට බැ.”

“කොයි පලාතට යන්ට ඇදේ කියල ද තිතන්නේ ?”

“එක කියන්ට බැ”

“මේ මෙ අහන්නේ අහවල් පැහැනට යන්ට ඇති කියනවා නම් ඒ පැහැ පොලිසිවලට විනරක් පණිවිධ දෙන්ට ප්‍රාථමික. එහෙම නැහෙනා. රේඛිය පණිවිධයක් දුන්නොන් මුළු ලංකාවට ම ඇහෙනවා.”

“අපට නම් ඒ ගැන සැකයක් වන් නෑ.”

“තරග වෙන්ට එපා නව එකක් අහන්නා. ඔය විදියට ගෙදරක තුළ අමයෙක් ගියා ම ගොරකමකුන් ඇදන එක සිරිනක්. ඉතින් ඔය රුපියල් දාගක් අරන් ගියා කියන එක ඇත්තම ද ?”

කැලැමල්

“අනේ අපි ඇයි එහෙම බොරු කියන්නේ ? වතනේ කුලිකාරයන්ට පඩි ගෙන්ට තියා ගෙන හිටිය රුපියල් තුන්දාග ලාව්වුවේ දමලා තිබුණා. එක සි තැනිවෙලා තියෙන්නේ ?”

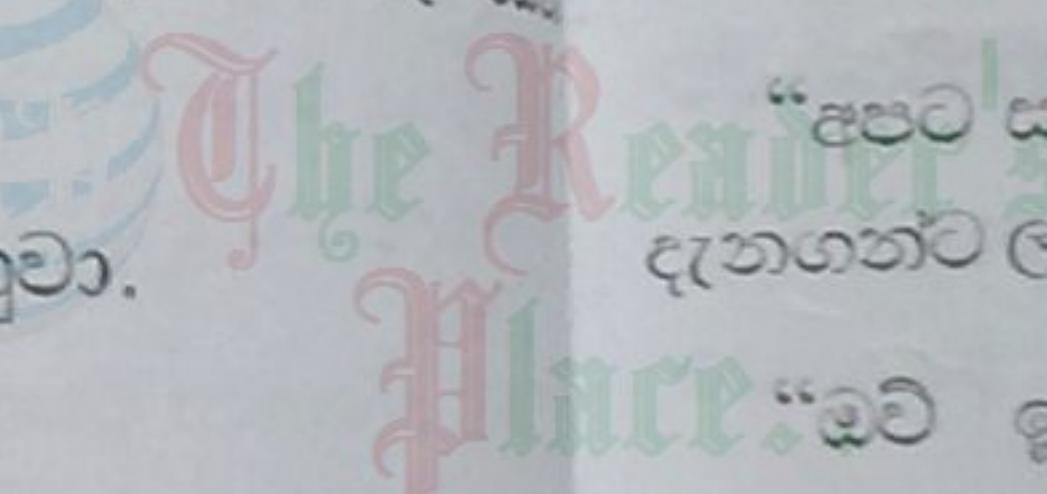
“ඒ කියන්නේ ඒ ගණනට වෙක් එකක් මාරු කර ගෙන ඇවිල්ලා වන්ට ඇති ලාව්වුවේ ඒ සල්ල දැමීම ?”

“ඔව්”

“මොකදද බැංකුව ?”

“ලංකා බැංකුව”

“අපට සල්ල තැනි වුණන් කමක් නෑ ලමයා ගොදින් ඉන්නවා කියලා දැනෙගන්ට ලැබුණෙන් ඇති.”

<http://e-pustakalaya.com> කරන්න ලමයා ගොයන්ට.”

“ඔව අනේ” අමරා දැස සි නහය සි සාරී පොවෙන් එහදා ගෙන සේනන් එකක ආපහු වන්නට යන ගමන්-

“බයා හරිමිනිහෙක් සේනා. දාසගෙන් එහෙම පොලිසිය ප්‍රත්න කොරෝන් මොකක් කියයි ද දන්නේ නෑ පොලිසියට. කට හැකරය තේ.” අමරා තාරින් වගේ කිවා.

“එක මට ඒ වෙළාවේ ගිණුනා නෑ ප්‍රාවී හාමුදුරුවෝ දන්නවා ඇති තේ ද ?”

“ප්‍රාවී හාමුදුරුවන්ට ඔය තිස්ස කොල්ලා මොන මොනවා කියලා ඇදේ කොහොම ද දන්නේ ?”

“එකන් ඇත්තා.”

“එක නමයි. යමක් කියන කොට හොඳව කළේපනා කරලු කියනට කරනට ඕනෑ.”

“එක ගරී. එක ගරී. ඔයා භැමෙ එකම කළේපනා කරන තන්දා මට කළේපනා කරන එකත් ප්‍රජාක වෙලා.” සේනා කියලා කාරය එළවන ගමන් ම ආමරාගේ කමමුල ඉමුවා.

“මය නිකං ඉනටකෝ, එක නෙවෙයි, තිස්ස කොල්ලා අපේ අක්කලාගු දිහාවෙවන් ගියා ද දන්නේ නෑ.”

“ඡ්‍රාමොකටදී?”

“අක්කගේ හිතේ ඇති එයාගේ අර විසුරුමාන කොල්ල තිලකා තිස්සය දිලා බුදලේ ගන්වා.”

“තිස්ස දන්නවා යැ එගාල්ලන්ගේ තොරතුරු?”

“කවුද දන්නේ? මං නිකමට වැළිගෝන් කරලා බලන්නා ගොන්.”

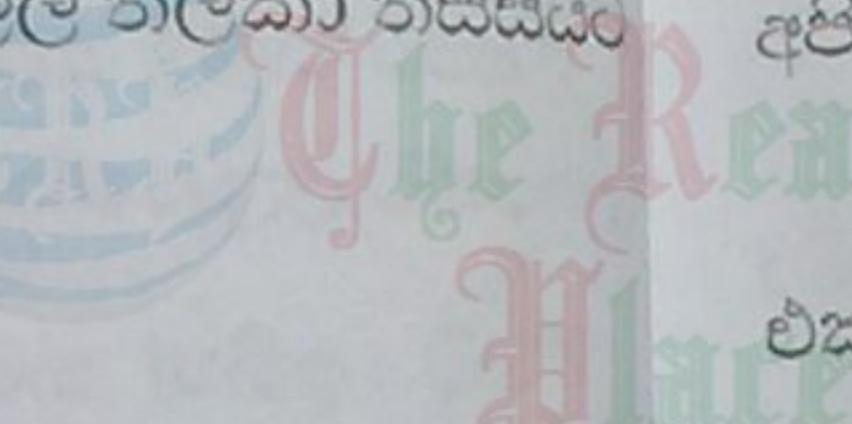
7

එ පොලිස් පරික්ෂකාතා වැඩක් බාර ගත්ත ම එක හොඳින් කරල ඉකමනින් අවසාන කරනකළේ එයාට ඉවසුමක් නෑ.

ඉස්සරවෙලා උවමනා කළේ ලමයා හාරකමක් කරගෙන ගියා ද වෙ කාරණයක් ගන්දා පැනලා ගියා ද කියන එක හායනට.

ලංකා බැංකුවෙන් ගෝදිසි කරලා බැලැව ම තුන් දාහක වෙක් එකක් මානු කරලා ම නෑ රේඛව දායගෙන් ප්‍රශ්න කළා.

“මය තිස්සට සල්ලි එහෙම තිබුණා ද?”

“සියක් දෙයියක් තියෙනට ඇති .”

“එ කොහොත් ද?”

“පොඩි කාලේ ඉදල ම - එ කියන්නේ දෙමටපියෝ ඉන්න කාලේ - කැටෙකට සල්ලි දාලා එකතු කරගෙන තිබුණා.”

“ගෙදරින් හාරකම කරගෙනත් යනට ඇති ?”

“නැ නැ එයාගේ ඇදුම වගේකුයි එයාගේ දෙමාපියෙන්ගේ ජායාරූපය සි පොඩි බුදු පිළිමය සි අරන් ගිහින්. එයා ප්‍රාවී වුණාට පට කරනට හරිඹය සි. බුදු පිළිමේ ඉස්සරහ පන්සිල් අරන් කොහොම ද එවා කඩන්නේ කියලා අපි එකක් තරක කරනවා.”

“ඡ්‍රාමො කිවාට පැනලා යනට සල්ලි ඕනෑ වුණා ම හොඳ නරක බලන එකක් නැ නේ.”

“එක නම කරන්නේ ම තැති එකක්”

“කොහො යනට ඇදේද කියලා ගිනින්නේ ?”

“තිස්ස මහත්තයා බොහොම කැමති සි බුදුන් වදිනට. මෙහෙ ඉතින් බුදු ගේ ම ඉනට බැහැ නේ ඉගෙන ගනට තියෙනවා. වෙන වැඩ තියෙනවා.”

“හිත අමාරු යමක් වුණා ද ?”

“තිස්ස මහත්තයාගේ දෙමටපියෝ මැරැණා නේ. ඉතින් එ ලමයගේ මුසලකමට එක වුණේ කියලා කවුදේ කියනවා ඇහිලා හිත අමාරුවෙන් නම හිරියා ?”

“ඉතින් ගෙදරින් පැනලා යන්නේ ගෙදර අයන් එහෙ ම කිස්නවා ද?”

“වෙනට ඇති. දන්නේ නැදේ සර් ඔය කහා. කාවත් තියෙනවා නේ. දෙමටපියනට හොඳක් වෙනවා නම දරුවගෙවාසනාවට කියනවා. තරකක්

වෙත ඇති ස්ථාන පැවත්වා මුදල

卷之三

"What would you say to that?"

"How would you like to be a part of our
team as we work together to help our community?"

<http://e-pustaka.uinjkt.ac.id>

“I am not a man who can be easily satisfied, and I have no desire to be a man who can be easily satisfied.”

1990-1991
1991-1992
1992-1993
1993-1994
1994-1995
1995-1996
1996-1997
1997-1998
1998-1999
1999-2000

“ప్రాణి దుఃఖమును అంగుధి లింగముల వాటికలు కూడా కొనసాగి
చుట్టూ ఉన్న వాటికలును అంగుధి లింగముల వాటికలు నిషిఫ్టి
చేసి ఉండాలి.”

“କେତେବେଳେ ପାଞ୍ଚଟି ମହିନା ଏବାରୁ ଦେଖିଲୁ ?

“ඒමගේ එවිට ම නැත් බුද්ධ විනිශ්චය යොමු කළ තෙවන මෙම ප්‍රාග්ධනයේ දූෂණයෙහි ? එක තුළ තෙවන ප්‍රාග්ධනයේ නැවත නොවේ නොවේ. ඒ තුළ තෙවන ප්‍රාග්ධනයේ නැවත නොවේ.”

“ஒன்று என்னிடத்தில் வரும்”

“පෙරමි ජා. එහු මේ මෙය සැංචාරක් තිබූ විටතාව”

“ඒම නැවත කිසුනු වියා එහෙත්තේ තැවත්තාය තැවත්තාය නී මෙම පොදු නිවැරදි

‘କେବିଲ୍ସନ୍ ହିଂମାରୁ’

විභාග මෙහෙයුම් නො යොමු කළ තුළ පෙන්වනු ලබයි

"ජ්‍යෙෂ්ඨ පොලෝ වෙතෙහි තුළුවා නොවා"

“**ప్రాణం మనస కుటుంబమే**”
“**ప్రాణం మనస కుటుంబమే**”

1000 new names

"There is a general increase."

"With God all things are possible."

ANSWER

"introduction to the study of grammar."

“**ప్రాణికి కొన్ని విషాదాలకు దాడి నీవు ఉండి**”

"2009 మిస్టర్ డాక్టర్ కులు అందో ప్రాణం విశేషం"

දහයකට විනර පිණේපානේ වැඩිලා අඩු පාරක් දිගේ යනව වැඩියා, තිස්සෙනු වෙන් වහන්සේ පිටි පස්සෙන් ගියා.

භාමුදුරුවෝ පොකුනක් ලග්‍ය ශිහින් නැවතිලා පාන්තරේ බිම තියලා අදාළයක් ඇදෙගන පොකුනට බැහැලා නෑවා. තිස්සන් රේට ඇත්තට වෙළා කොට්ඨාසියමක් ඇදෙගන නෑවා. එක නති පොකුනක් භාමුදුරුවෝ නිස්ස දි විනර දි තිවියේ.

භාමුදුරුවෝ ස්ථානය කරලා පිටත් වුණා, තිස්ස ආයෝගා උන්වහන්සේ පිටි පස්සෙන් ගියා. භාමුදුරුවෝ රේලශට නැවතුනේ දිරාපත් වුණු ප්‍රාථි දාගුබක් උහා ගල්දුහාවක. තිස්සන් නැවතිලා පැන්තකට ශිහින් වාචිවුණා.

භාමුදුරුවෝ කුඩා පාන්තරයකින් අහර ප්‍රාථා කරලා දානේ කොටසක පාන්තාර පියනාකට අභක් කරලා තිස්සට අන වැනුවා. තිස්ස එගොන් දුවගෙන ගියා. භාමුදුරුවෝ අනින් සලකුණක් කරලා තිස්සට දානේ සෙළඳ පිළිගැනුවා.

“භාමුදුරුවෙන් මම කැම කාලයි ඉන්නේ. ඔබ වහන්සේ වළදිනා ගොදුයි.” තියලා නුද ගා යට වාචිවුණා.

භාමුදුරුවෝ වළදිලා පාන්තාරේ සේද්දාලා ඉංජුරු අහර සඟුනට කැමට ඉවුරු තිස්ස ඉංජින් දිජා බිලාගෙන වාචිවුණා. තිස්ස උන්වහන්සේ ඉදිරියි තුවාගේ දින පොනේ ලියලා තිබුණා මම දුටුවා. එක් ලියලා තිබුණෙන මම ගිය ආහැම බොධ තාපස්වරයෙක් තියලා. ඉනින් මට ඔබ වහන්සේ එහානු චෙන්ට මිනි.

9

“භාමුදුරුවෙන් සමාවත්වා.”

භාමුදුරුවෝ තිය සැරිවා.

“මගේ අමම දි තාන්න දි මං අවුරුදු ගැනීමදී එරුළුවේ අනතුරකින මැටිලා. මම බෙරුණා, බොහෝම දෙනෙක් කියනවා ඒ දෙන්නා මැරුවෙන මගේ මුසල කමට කියලා.”

“ඉන් පස්සෙ ම. තිවියේ නැත්දාලාන් එක්ක, ඒ අයන් තිහින්නේ එහෙම ම දි. ඉනින් මගේ මුසලකම ගන්දා ඒ ගොල්ලටත් කරදරයක් වෙන ගන්දා මම ඒ අයට නො කියාම ගෙදීන් පිටවුණා.”

භාමුදුරුවෝ වෙනයක්වන් කනා නො කර අහගෙන තිවියා, තිය සැලුවා විතරයි.

“මාප්‍රාවිකාලේ ඉදාල ම ද්වසට තුන් සැරයක් අහර ගිලන් පස ප්‍රජා කරලා මුදුන් වැන්දා. නැත්දාලා එක්ක ඉන්නකාව ඒවා කරගෙන යනව අමාරු මුදුන් වැඩ පාලු වෙන ගන්දා.”

“මට බිනැ ඔබ වහන්සේ වෙන් තිනර තිනර වන්දනා කරන්වයි. භාවනා කුරන්ව යි. මගේ ඉපදුන වෙළාව බෙලා දැඩිව මූහුම්ලයෙක් කිව එකක් තාන්තාගේ දින පොනේ ලියලා තිබුණා මම දුටුවා. එක් ලියලා තිබුණෙන මම ගිය ආහැම බොධ තාපස්වරයෙක් තියලා. ඉනින් මට ඔබ වහන්සේ එහානු චෙන්ට මිනි.”

භාමුදුරුවෝ තිස්සගේ කනාව ගැමාර වුණාට පස්සෙ තැබීවා ගල්දානාව බැඳුවට වැඩිලා ප්‍රාස්සෙකාල පොගක් ගෙනත් තිස්සට දුන්නා. තිස්සන් එක නමස්කාර ප්‍රාරුවක ව පිළිඵරන් බොහෝම විනැකමින් කියවිත්ව පටත් ගැනීමා.

භාමුදුරුවෙන් ගේ දින වැඩියාව ගැමු දා ම එක වෙයි. ගැං පොකුනට ශිහින් මුණ තාවා ගෙන ගෙන මැල මිටික් කඩාගෙන ද්‍රූපාරාමෝට තිබුන් වන්දනා කරලා පැය දෙකක් විනර භාවනා කරලා එක එක ද්වසට එවන ගෙවල් දහයකට විනර පිණ්ඩ පානේ වැඩිලා පොකුනෙන් ස්ථානය කරලා අහර ප්‍රාථා කරලා තිස්සට අහර කොටසක් වෙත් තරාලා වළදිලා විභාග සැකැලිලා භාවනා කරගෙනවා. ගවස වෙනකාව සක්මන් කරලා මුදුන් වැදාලා සැනැපනවා.

නිස්සන් භාමුදුරුවන්ගේ දින එරියාව ම අනුගමනය කළා. ගැබයි භාමුදුරුවෝ එක වචනයක් කතා කළේ තැ. එකට මොකද නිස්ස ගිරියෙ බොහෝම සන්නෝයෙන්, කුටිය පිරිසිදු කිරීම, පලතුරු යොයා එම ඒවා මෙවා නිස්ස කළා.

නිස්ස අනුරාධපුරේට ඇවිත් භතරවන දවස් ප්‍රූපාරාමය ඉස්සරහ භාවනා කරලා වෙහෙරදිභා බලන කොට දාස එයා දිභා බලාගෙන නිවෙශන ඉන්තුවා දුටුවා.

“නිස්ස මහත්තයා බුදුන් වැදලා ඉවර ද ?”

නිස්ස යලකුණක් කරලා භාමුදුරුවන්ට තැහෙන දුරට ගියා. එනකාට නව කොනෙක් එතනට ආවා. ඒ මැද මහනුවර පොලිස් පරික්ෂක බව පසේයි නිස්ස දැන ගන්නේ.

“නිස්ස මහත්තයා දැන් මදැ දි වන්දනා කරා අපි යමු ගෙදර.”

“කොහාට ද ?”

“සුදු වත්තට, වෙන කොහේද ?”

“මට මෙහෙ බොහෝම තොදියි.”

“එහෙන් යමු මේ මහත්තයෙගේ ගෙදර ?”

“මම අර භාමුදුරුවන්ගේ පන්සලේ ඉන්නේ. බොහෝම සන්නොයෙන්. මම මහන වෙනට දි යන්නේ දාස. දැන් ධර්මය ඉගෙන ගන්තවා.”

“ඉතින් මැද මහනුවර පන්සලේ මහන වෙනට බැරියැ දි.”

“ඊට වැඩිය තොදියි වන වාසේ. බොහෝම විවේක දි.”

තවත් ප්‍රශ්න කීපයක් ගමන් විස්තර ඒවා මෙවා ගැන ඇගුවා. භාමුදුරුවෝ මුණුගැහුණ හැරී තො සහවා ම නිස්සන් කිවා.

දාස අතික් මහත්තයා එකක පැත්තකට ගියා.

කැලැමල්

“සර අර භාමුදුරුවෝ මන්තර කාරයෙක් ද දන්නේ තැ.”

“ඉතින් ?”

“ඉතින් නිස්ස මහත්තයෙගේ බුදලේට අතිනට උගුල් අවත වා ද දන්නේ තැ.”

“භාමුදුරුවෝ දන්තවා යැ නිස්සගේ බුදලය ගැන ?”

“මන්තරකාරයෝ බිවා තොයා ගන්තවා. ගනුමා අංශනම එළියෙන් ඇරලා.”

“ඉතින් මොකද මට කරනට කියන්නේ ?”

“දෙන්නම පොලිස් අඩංගුවට ගනිමු.”

“භාමුදුරුවෝ එකක පොලිසිය සෙල්ලම් කරනට යන්නේ තැ දාස. ඒවා බොහෝම දුරට යන වැඩි.”

පොලිස් පරික්ෂක ආපහු ගිහින් නිස්සට කතා කළා.

“මම මැද මහනුවර පොලිස් පරික්ෂක. නිස්ස, එක දි ම. ඔයා තොයා ගෙන ආවේ. ම. මේ අහන ඒවාට උත්තර දෙන්න. එට පසේයේ ඒ ප්‍රකාශයට නිස්ස අත්සන් කරනට ඕනෑ. එකයි මග රාජකාරිය”

“තොදියි. මම උත්තර දෙන්න.”

“නම ?”

“නිස්ස කුමාර කරුණානිලක”

“වයස ?”

“දහනට ලබලා”

“ගෙදින් එන කොට මොනට ද ගෙනාවේ ?”

“මගේ ඇදුම කිපයකුදි. මගේ කැට්ටෙ තිබූණ රුපියල එකාධිය පත්‍රයකු සහ පන්තියකුදි”

“සොස් එවා”

“විකක් වියදම වුණා. ඉතුරු ගැඹුව වනවායේ පත්‍රයලේ ?”

“අර හාමුදුරුවන්ගේ පත්‍රයලේ ?”

“වට”

“නිස්ස ගෙදර යනට කැමති නෑ.”

“කැමති නෑ”

“අයි ?”

“මම මගන වෙනට යන්නේ. ගෙදර ගිහින් ධර්මය ඉගන ගන්නා මූල්‍ය එහෙ මගන වෙළා ගැනීමේ සිල රකින්ට හරි හාවනා කරන්න නැවත් මැලුවු blogspot “මම මගන වෙනට යන්නේ. ගෙදර ගිහින් ධර්මය ඉගන ගන්නා මූල්‍ය එහෙ මගන වෙළා ගැනීමේ සිල රකින්ට හරි හාවනා කරන්න නැවත් මැලුවු නිස්ස මට ගිහෙනවා.”

“උගනා ! පොඩි හාමුදුරුවේ කදිමට ඉන්නේ ?”

“එන් බොහෝම අමාරුවෙන් ඉන්නේ යුතු හාමුදුරුවන් ගෙන් යන්වෙන් බැරුව.”

“මෙතැන අස්සන් කරන්ට - කියවා අස්සන් කරන්ට.”

නිස්ස අනු පිළිපැද්දා.

“දාය යමු”

දාය නිස්ස ලැබූ ආවා -

“නිස්ස මගන්තියට මොනවා හරි මිනා ප්‍රුණුන්ට මට ලියලා එවෑන්, නිස්ස මගන්තියගේ ඇඩිරස රිකා ?”

The Reader
Place

“මම ගකාගෙ ඉන්නව ද නිස්සන් බැහැ. උවමනාවක් ප්‍රුණුන් මට ලියුම් එවන්නා-කෝ” කටදාවන් නො දුටු ප්‍රිති සිහාවකින් නිස්ස නිවා.

දාය දි පොලිය පරීක්ෂක දි එස් එකක තැංශිලා යනට ගියා

“දාය, මට පෙනෙන ගැටියට නිස්ස බොහෝම නිදහස් ප්‍රිතියන් ඉන්නේ”

“උක ඇතාත, නිස්ස මගන්තිය ගිය ආර්ථමේ බොඩි තාපයයෙක් කියලා දෙව්ව ප්‍රසිද්ධ සාස්තරකාරුයෙකුන් සියලු තියෙනවා.”

“උගනා ! මට ආචැම්පා රි ප්‍රුරුදු යන්වා ඇති ගැනියන්නේ”

ලැද ලොහනුවර පොලිය ලැයින් දාය බැංශාලා සුදුවන්නාට යන්නාට වින්දාත දි එයාගේ පාඨී යාර්ථිය නැඟි ඩී - මොකන්ද නම රුපා - සැරාලී සුවි

හෙගෙන මුතිස්සන් ඇව්වා දායක ඇත්ත යොම්භේදී දියුමේ යන්වා, “මම මැලුවු ඇරුලුවල් වික මරලා දැම්ම ම, නෑ ගොඳ පත්‍රුවා බොස්වා නිනිරාමවට, එවෙන් ම නිව්නෑද්‍යින්ට දුෂ්චිත්වන් වෙයි බොහෝම දැකමනාවා.”

“දාය උයටත මුතිස්සෙක් නිස්ස වාචි තැව වෙන්ගෙන නො නියාත්.”
කියලා ඇව්වාකුව මැනුවා.

මිනිනා විශ්වාස ඇති ලිපිදා දාය රැකාලා දිවා.

දාය ගිහින් නිස්ස ගැන විස්තාර් අමරාව දැන්නුවා. රි මෙලාව රුපගා තාවන්නා එකක ගොම්මේ ගොස්සල්ලුන් ඇරුමෙනා.

“හිඹුවකාකාරයා - අමි මකා කරන්න ද ? සැට්ටාන් වෙන්ට යන්වා ඇති”

“උගනා ! එන් දැන්තාලුව උරුම නිස්සන් උන එකක් නෑ.”

අමරා රෙලා බැලුවා - දාය මැළුරා යස්සා පියා.

10

නිස්ස රේඛ වෙසක් පොය ලං වෙනකාට ආට පිරිකරක් ගෙනා -

“භාමුදුරුවෙන් මං දැන් පොත කියවලා හමාරයි. මා මහණ කරු මැනවි.”

භාමුදුරුවෝ නිස්ස දිඟා මොහොනක් පොඩි ගිහාවකින් බලලා තහු ප්‍රශ්නකාල පොතක් කුටියෙන් ගෙනන්දුන්නා. දැන් උන් වහන්සේගෙය සඳහා ගොදාට නිස්සට පුරුදුහන්දා කුටිය තුළ පිරිකර කියලා භාමුදුරුවෙන් වැයුම් තවන් කියවන්ට පටන් ගන්නා. නිස්ස දැන ගන්නා නව ම මහණ කරනු භාමුදුරුවෝ එකඟ නැති බව.

වෙසක් පොදා උදේ භාමුදුරුවෝ සිරින් පරිදි ප්‍රාපාරාමයට වූ දියු ප්‍රාපාරාමේ එදා වන්දනාකාරයන් ගෙන පිරිලා. භාමුදුරුවෙන් මල්ප්‍රජා ඔහු නිස්ස මල් දේශනක් අරත් මල් යහන දිඟාට යුතුකාට වැයිගිවි / දෙන්න් ප්‍රාපාරා තරුණියකුයි එනැතුතු.

නිස්ස තරුණිය දිඟා බලාගැවන ම හිටියා. එයාගේ මූලෙන්න් පෙනුයේ එයා ඉස්සර දැකලා තියෙනවා වෙළ. එකාගේදී ද කියලා මතක් කරනු නිස්ස ගැනුවා වෙළ නවන් බලාගැන හිටියා. නිස්සගේ හින කොඩි නව් ඇදිලා හියා ද කියනාන් මිනිනට භාමුදුරුවෙන් අමතක වෙවිට. මෙයේ ගැහීමක් කවදාවන් නම් ඇතිවෙලා නෑ.

එම් වන්දනාකාරයෝ තුන්දෙනා ප්‍රජා කළේ නා මල්. නිස්ස එම අය දිඟා බලන් ඉන්නවා තුන්දෙනා දැකලා -

“දැවලන් නාමල්දෙන්ට ද ප්‍රජා කරන්ව ?” අමමා වෙනත් ඇති එහැළුවි නිස්ස දේශනා පැවා. අමමා මල් ගතරක් යෙළට දුන්නා.

නිස්සත් අර තුන්දෙනත් එකක මල්ප්‍රජා කරලා වන්දනා කරලා එමයා එකක ම මතවෙන් පිට වෙලා හියා.

“අමමා, අප්පවිට කියනට රේඛට රැවනවැලි සැයට යමු කියලා” තරුණියගේ ගධ බොහෝම මිහිරියි.

“අැහුණ ද ? මෙන් පුෂ්පා කියනවා රේඛට රැවනවැලි සැයට යමු කියලා” අමමා කිවා.

“එහෙන් යමු.”

පුෂ්පා ගර්භයියි. මද මහනුවර තම කිසිම ගැහැනු ලමයෙක් මෙවිවර ගැඩිව පෙනිලා නෑ.

නිස්සගේ අනින් තැන්දගේ දුව, තිලකා, ගැන කටුඹකර දාය කොතොක් එවා කිවාද ? එන් නිස්සගේ නොවයි හින ඇදිලා හියේ. පුෂ්පා ගර්භයි ප්‍රජාවන් කුමාරී වෙළ. ගැබැයි ආගරණ එවා මෙවා කිසි එකක් නෑ. නිස්ස තවමන් පුෂ්පා කොහොදී ගර් දැකලා තියෙනවා හින හිනා වැශ වන්දනාකාරයන් තුන්දෙනා පසු පස්සයි හියා.

පුෂ්පා ඇදාලා හිටියේ ලොකු ගැනීයකුගේ ඇදුමක්. එ කියන්නේ සුදු ගැවැටුකුයි තිල්මල් තියෙන සුදු වින්න රෝදකුයි. මද යාද පිරිලා කොතැයි බැදාලා.

නිස්ස කටදාවන් මේ තරම විනැකමින් තරුණියගේ දිඟා බලලාවන් නෑ. මද මහනුවර පිරිමි පාසලයි ගැනු පාසලයි ලෙ ලෙ ම යි. එ වුණන් මේ තරමට තියා සුළුවෙන් වන් එ එකම ගැහැනු ලමයෙකු වෙන වන් නිස්සගේ හින ඇදිලා හිගල්ලා නෑ. අන් ගැනීම එක අවුරුදුකින් නිස්සට ඇති වෙලා තියෙන වෙනය !

සැලෙහිනි සංඛ්‍යායෝ කළී ගුරුතුමා ලස්සනාට විශ්‍රා කරනවා ලස්සනා කාන්නාවන්ගේ ගැඩි ගැන. එවා නිස්ස ගණන් ගන්නේ නෑ. ඕය භැටි මොනවට ගැනුන්ගේ ලස්සනා පොතල ලියන්වද ? එන් භාමුදුරුවරු. නිස්ස නව ම මහණ වෙලාවන් නෑ. ඉතින් මක් වෙනව්ද තරුණියකාගේ ගැඩි වැඩුවම්.

පුෂ්පා ද්‍රව්‍ය ඇති ඇති ඇදා එම පස්සයන් නිස්ස එනවා. කමක් නෑ. එකන් එකක ම මතවෙන් පිට වෙලා හියා.

ජයාදයි. සාමාන්‍ය ප්‍රස්ථාවේ පැස්ස බෙලනවා. බෙලලා විශ්වාසා මිටිපසකු ඇදි සහායාකාර තෙත්තාවා.

රුචියටි සාම්ඛ්‍යීයා නාමිල් ගුරුරජ් තමිනා තිස්සෙට දූන්තා.

“ප්‍රාදා මල් යෙහාට් නෑ වියේ?”

“මි. රෝහානා මල් ඉවත්ති.”

දුන්තා පිහාවෙනින් තිස්ස දියා යුතුවා. දෙනු ලබමුණු නැව් ලුදා සුවියා. නිහාලි ඉහැත්තායාට වැඩිය ජයාද උස්සා වි දුන්තා පිහා යෙනුයාට.

ඡාට්‌ලේලි ඇදකානා තිරිපේ පුදු ඝායාදු සර්මිකුයි පුදු විස්ස බැහිපෙනු තැව් කාලුවා. ඒ කිස්සාන් නිල ඉරි තියෙන පුදු ප්‍රවියායා.

තමින් පුදු ම පුදු කාලුවා කාව් ද්‍රාවනය ගැටුවයා යායාප්‍ර ප්‍රස්ථා ඇදකානා නිරියා.

වැඩිහිටි දෙන්නාත් ඝායාද්‍ර ඇඟලා වැසුණු දෙන්නාක්. වෙනත් යිලු වැඩිකරුන තුන් දෙන්නාක් ලිවි තිස්සෙටින් කාව්න් පැහැදිලියි. තෙන්න් පෙන්වා වැඩි තිස්සෙට රුස විදින්ට පුරුෂීන් සන්න්දා පොනක් ලිවාන්? ඇයි කවදාන් තැනි සිනිලි තිස්සෙට පැහැදි වෙන්න්? වයස් වැරිදිදී? වෙනම නැත්ත් මූදලයකුන් ලැකුණු ද?

කොළඹ ගාරී අර තුන්දෙනා එකක් තිස්ස තියා. ගවස වෙනකළ ම අවමසටානා ම වැදලයි ආපහු තියා.

“මමයා අමි යනාවා ගෙදර. අර පොකුනා ලගින් අමි අනින් අඩි පාර වැවෙනවා.”

“භාදයි තව පුහක් ඇතා ද ගෙදර?”

“තැ තව පු යද්දයක් විනර ඇති?”

“ම් එන්තා ගොරු ඒ පැන්න්”

“මම උම්බා ඉහැත්තා භාවන දී?”

“ජායසලා.”

“තා ජයාදයි. සුඩාම පැන්ඩින යාදා යාව ද සියලා ඇතුළු ම පැවුරුන් තියායි නායා.”

“තේ තිරින් එන්නටි”

තිස්ස ඇත්තෙදායාට වැදු ආවාරු පාරලා වියටිය පාර් තුළාමට තියා.

“තැට් පාලන්තෙනා ද දායානා නෑ” පැවුරුවිටි තිවා.

“තෙතායි නෑ. දාන් යෙහාට් උම්බා වාවන්ටි මට යෙහායායා. පැප්විටිට ඉතින් පැවුරුන් ප්‍රායායි යාවැ” පැවුරු තිවා.

දුන්තා යනා පාල් නෑ. එකට මොකද ඇතුළු යුතුවා. තිස්ස ගාජාට මුවා වුත්තා. මිනින් ගැටිලු බෙලායා තිරිපේ.

ප්‍රභාසලට යනායාට භාමුදුරුවා තිල්නාපා වැද්දනවා. ඒ කිස්සාන් දොඩල් ඉයම්.

භාමුදුරුවන්ට තිස්ස වැද්දලා පුරුදු විදියට නැව ගෙවි කළා.

තිස්සන් දොඩම් ගෙධි දෙකක් තාපාකාලා වැනිරුණා. එදා එ ප්‍රභාසල ගෙන්න යොට්ටින් ප්‍රාප්තා තොනක කරන්ට තිස්සෙට බැරේවුතා. ගොඩාම් පෙලා එ මේ අනු පෙරව්තා.

පැන්ඩින ගෙදර රිට යන එක ගාද තැ වෙනට් ඇති. එහා ගිඩා අමාරුවෙන් ඇස් තියා ගාන්තා.

පසුවදා උදේම තිස්ස තැහිටා හාමුදුරුවන්ට වතාවන් ඉකමනින් හමු කරලා පණ්ඩින ගෙදර ගොයාගෙන හියා.

පනහක කළයක් පුරවලා පැන්තක තියල ගොරෝවට හිහින් අදු කැල්ලක් භපලා දන් මදින්න පවත් ගන්ත තරුණීයක් දැකළා තිස්ස ගෙකා මුවාවලා විපරම කළා.

එව ඒ පුෂ්පා නොන්නම. එහෙම තැන්තම පුෂ්පලා වගේ අය හැම තැනා ඉන්තව ද? ඔව ඔව ඒ පුෂ්පා. පය ලිස්සලා පන්තට වැටුණ ම ලැජ්ජා වහගත්ට වටපිට බලලා හිනාවෙන කොට අර දකුණු කමමුලේ සුදු තියෙන්නේ.

බාලදියෙන් වතුර අරගෙන ගොරෝට ඉවුරට වෙලාමුණ කට සෝදා ගෙ වතුර කලේ උකුලේ තියාගෙන අතික් අතින් වතුර බාලදියෙන් එල්ලාගෙන පුෂ්පා ආපහු යත්ත හියා.

මග දී පුෂ්පාට තිස්ස කතා කරන එක ගොද තැ. මහ මිනිස්සු එක තරක විදියට ගාර ගන්ට පුෂ්පති. ඒ ගන්දා පුෂ්පට නො පෙනෙන්ව ඇ පූ පස්සේ තිස්ස හියා.

පුෂ්පා ගොඩ නැගුණෙන් වලන් මඩුවකට. පණ්ඩින ගෙදර කියන්ශ වලන් ගෙදරට වෙන්ට ඇති. ඔව අර ඉන්නේ අම්මා වලන් වර්කේ කරන කරකවා. අප්පවිවි මැටි අනනවා. පුෂ්පා ගෙනා වතුර වලන් වැඩවලි. එහෙන. ඒ පවුල වලන් කරමාන්ත කරන පවුලක්. වලන් වාඩියට එඟාසිය එම්දුලේ ම පුංචි ගෙයක්. එක නමයි ඒ ගොල්ලන්ගේ තිවාසය.

ගෙවන්නේ - ඒ කියන්නේ හේන් - කැපිලා පෙනෙන්නේ කෙසේල් ගස තැනින් තැන එළවුලු පාත්තින් තියෙනවා. මඟ්දේශ්දාක්කා පදුරු උස හිහින් එවායේ අල තම තැතුවන් ඇති ඒ තරමට ගස් මෝරලා. පැපොල් ලන්දකු

එහා පැන්නේ. එවා හිටවාපු එවා තොවෙයි ඉඩි හැදිවලා වෙනට ඇති. ගස් එක පොකුරට.

ඇයි අර සුද්ධගේ වත්තෙන් අලුතින් එලි කරපු කැල්ලේ ඉඩි හැදුණු හින් මිරිස් කනට ආ කපුවන්ගෙන් ඉඩි ම පැපොල් අක්කරයක් විතර වැටුවනේ එ වගේ වෙනට ඇති. මේ සේරම වැඩ කරන්නේ මේ තුන් දෙනා ම ද? වෙනට පුෂ්පති. වන සතුන්ගෙන් කරදර ඇති.

තිස්ස වලන් මඩුවට කිටුව වුණා. ඔහුව ඉස්සර වෙලා ම දුටුවේ පුෂ්පා වගෙයි. අර අම්මගේ කනට කොදුරලා කිවේ.

“හා පුනා. මේ ලහ ම වෙනට ඇති ඉන්නේ?”

“ඔව වැඩිය ඇත නොවේයි. එක තැනක තැ තියමයක්. හාමුදුරුවෝ වැඩින වැඩින දිහා මමත් යත්තා.”

“නපස් හාමුදුරු කෙනෙක් ද?”

“පින්ඩපාන් වඩිනවා හැබැයි ඉන්නේ ගල්ගාවල්.”

“මේ ලමයා?” ඒ ඇහුවේ අප්පවිවි.

“ඒ හාමුදුරුවෝ ලහ බණ පොත් තියෙනවා, එවා මං පාඩම කරනවා.”

“ඒන් මහන් වෙනට ද?” එත් අප්පවිවි.

මැටි පාගනකාට වතුර වත්කර කර හිටිය පුෂ්පා වැඩිය ඕනෑකමින් තිස්ස දිහා බැපුවා.

“තැ එහෙම හිතක් තැ. ධර්මය ඉගෙන ගන්ත එක ගොද යි තේ?”

ඇයි තිස්සට එහෙම කියවුණේ? තිස්ස මහන් වෙනට නේ ද හින් ඉන්නේ?

“කොවිවර ගොද ද?”

“පුතාට දොඩම ගෙඩියක් මේරිකලා දෙන්ට පුෂ්පා” අමමා කිවා.

“දැන් එපා. මං කාලා බිලා ආවේ.”

ඉන්පස්සේ සැහෙන දිග නිශ්චලිදයක් ඇති වුණා.

“මං උදව් කරන්න ද?” තිස්ස ඇහුවා.

“මේ වැඩ දන්නවා ද පුතා?”

“ඉගෙන ගන්න පුළුවනි නේ වැ”

“මෝවා ඉගෙන ගෙන මොටද? දැන් ඉලන්දාරී කැමති නැ මේ පරු කරමාන්නාවලට” අප්පවිටි කිවා.

“මං කැමති” තිස්ස කියලා වැඩට සුදානම් වුණා.

පුෂ්පා භයියෙන් හිනා වුණා.

“ඖ්‍යුවර ම ආසා නම් අමමා මොට කියන්ට ව්‍යුර ඇදගා දෙනාට” [පුෂ්පා](http://tharayaya.blogspot.com/) හිනා වෙවි කිවා.

“පුෂ්පට දැන්ම ම මගන්යි වෙන්ට ඇති. අඩින්ට හිටිය කෙල්ලගේ ඇලක් ඇතිලා” අමමා කිවා.

“එහෙනා පෙන්නන්ට ලිද” තිස්ස කෙලෙයි බාලදිය සි ජරන් කිවා.

“ඛානින් පහළට හියා ම පහන ඇති. එකෙන් තමයි දිය ඇදින්ගේ පුෂ්පා කිවා.

“අඩියක් හිඹින් පෙන්නන් දුව” අමමා අන් කළා.

අප්පවිටි අමමා දිනා රුවලා බැඳුවා. පුෂ්ප සි තිස්ස සි හියාට පස්සේ කතා කළේ.

“මොකට ඇරිය ද කෙල්ල? එකා මොකක් ද කොහොම් ද දන්නේ”

“හැම දා ම පුෂ්පා ගෙදර තියාත තළවනට ද ඉන්නේ? අපි ඇස් පියා ගන්න ම එකිට යන කල දසාව? ඔහො දෙන්නා දැන කියා ගන්නයි.”

“එකා කොහොම එකක් ද දන්නේ කුවු ද?”

“මට ඉව තියෙනවා. මට එකපාරට ම කිහිකී එ ලමයා භැඳිවල ලමයෙක බව.”

“ඉව තිබිලා මදි ඔව්වෙන්පාවිවි කරනට ඕනෑ. මගේ මේමෙන් ඔක්කාම පුරිම මනිනට එපා.”

“හන් හන් හන් නමුස්සෙගේ මේමෙන් ම තමයි මම මේ තරුණයා මැනීනේ. නමුස්සෙටන් මාව මුණ ගැහුණේ එපාරාමේ දී. එන් පහුව දා අපේ යේ සොයාගෙන ආවා. එදා ඉදලා ඔය ඉන්නේ මාන් එක්ක.”

“ප්‍රාතිනිෂ්පිත එදා ඔයා මාදිනා භැරිගැරිබලාපු හිත්දා නේ පස්සේ වැටුණේ”
“පුෂ්පන් භැරිලා බැලු ද කොහොම ද දන්නේ? කොකටත මාන් යන්නා කො ව්‍යුර එකක් ගෙනෙන්ව”

“එක හොඳයි. ඔයාගේ ප්‍රමුඛ බිජෙම විභාග විජාම කරා මට මතක යි.”

දෙන්නාම කදුළු වැටෙන කළු හිනා වුණා.

තිස්ස එදාට පස්සේ දින වරියාට වෙනස කර ගන්නා. උදේ ම භාමුදුරුවන් ආවශ්‍ය කරලා පණ්ඩිත ගෙදර හියා ම පහුව එන්නේ පණ්ඩිත ගෙදරින් රී කැමත් කාලා. එක භාමුදුරුවන්ට දැන්නුවා.

“හාමුදුරුවනේ, මම දුප්පන් පවුලකට ජීවිකාව ගෙනියන්ට උදව් කරනු ඒ හන්ද යි මම දවල් වරුවේ නැත්තේ. උදේ ආවත්ත්ව සි ගවස ආවත්තු මම පුරුෂ විදියට කරගෙන යනවා. ධර්මය ඉගෙන ගැනීමයි භාවනා කිහිපා ඒ අතරදිග්‍රී ම කරගෙන යනවා.” වැදගෙන කිවා.

හාමුදුරුවෝ පුරුදු පරිදි සුරත බාගේ උස්සලා ආගිරවාද කළා.

නිස්ස බොහෝම විනැකමින් තේහෙයි වලන් මඩුවයි වැඩ කළා. එකක් ම පුෂ්පලනා - පුෂ්පගේ නම පණ්ඩින ගෙදර පුෂ්පලනා බව පසු දැන ගන්නා - එකක් දැන ඇදිනකම් දියුණු වුණා.

එක දවසක් අනුරාධපුරේ ඉරිදා පලට අප්පවිවි එකක් නිස්ස ගියා. වැළ තූදක් ඇරන් ගියා නිස්ස, කොසේල් ගෙයි කුඩායක් අප්පවිවි.

එයනෙකාට නිස්සගේ ඉතුරු සල්ලිවලින් පුෂ්පලනාට වොයිල් සාරියා එකට ගැලපෙන ගැටුවට රේඛාලකයි පම්මට උස්සන හැදිලිලකයි අප්පවිනි සාම්බකුයි ජෙන් ගැනී දුන්නා.

“මොනවට ද පුහා මේ ගැටුවියදීම් කදේ? මේ කෙල්ලට මොන් සාරියා මට මොකට ද ගැඳීම්? ඔය මනුස්සයට සාම් දෙකක් නියෙනවා” නො කිවා.

මහ දෙන්නා ඉස්සරහ ම නිස්ස -

“මෙන්න පුෂ්පලනාට සිනි බෝල වගයක්.”

“ඉහුරු සිනි බෝල. මම හරි ආස සි ඉස්සර අප්පවිවින් ඔවා ගේන්හි දැන් අප්පවිවි මට සලකන්නේ නෑ.” පුෂ්පා තුරතෙලන් කිවා.

“මුවා කැවම දන් පහුවෝ කනවා” අප්පවිවි කිවා.

“මෙන්න අප්පවිවින්”

“දැන් මගේ දන්වල පනුවන්ට කන්ට දෙයක් නෑ” කියලා ඇර ගන්නා.

මේ තිස්සට ගතර දෙනා කළේගත කරේ බොහෝම සන්නාසයන්.

නවන් දවසක නිස්ස තමන්ට මහඟ යෙන්ට ගත්තා ඇට පිරිකරන් ඇරන අනුරාධපුර අවපිරිකර සාප්පුවට ශිෂින් ගත්ත ගණනෙන් බාගේකට එක විකුණුලා පුෂ්පාට සෙරෙප්පු ජෝසුවකුයි මල මල කුඩාකුයි ගෙනල්ල දුන්නා.

මහ දෙන්නන් ඒ තැහි බෝග ගැන දන්නවා. දදන්නා කතා කර ගත්තා නිස්සට ඔය තැහි බෝග ගෙනෙන්ට සල්ලි කොහොන් ද කියලා. නිස්සට වලන් පලනුරු එහෙම විකුණුලා ලැබෙන සල්ලිවලින් ගාරෙන් එකක් විතර දෙනවා. හැබැයි ඇර තැහි තම එවායින් ගත් එවා යෙන්ට බැවිනි.

“පුෂ්පා, මොක ද නිස්ස උඩට ඔය ගැටී තැහි ගෙනත් දෙන්නයා?”

“අවමා එයාගෙන් අගන්ට”

“ඇ ඇගුව නැදේද?”

“මා මොකට ද අහන්නේ? මට කුවුරු තැහි දුන්නන් ගත්තා එක දි නියෙන්නේ?”

“එක එව්වර හරිනෑ. බොහෝම යය තැහි දෙන්නේ ඒ අසට ප්‍රයෝග්‍යනා ලබා ගත්තා. නිස්ස ඒ ගැන එහෙම සලකුණකටත් කරා ද?”

“මට දැන ගන්ට තම නෑ. එක දවසක් තම ඇගුවා ම-කුවුරුවන් බදින්ට එහෙම අහලා නැදේද? කියලා, ඉතින්?”

“මා කිවා තව කළ නියෙනවා තේ කියලා”

“ඉතින් උඩට වයස දාසය ඉවරයි නේ. මේ ගමේ අය කළාතුරකින් දහසය වෙන කළ ඉන්නේ. නිස්සට වයස කිය ද?”

“නිස්සට දැන් දහ අටට ලබල ලු”

දෙබස එයින් ඉවර වුණා. ඒ වුණාට එක පුෂ්පාග ගිනෝ කැරුණු.-

“තිස්ස ඇයි ඔයා මට මෙවටර තැහි දෙන්නේ?”

“මට හිතුණාට.”

“වෙන අයටත් මෙහෙම තැහි දෙනට ඔයාට හිතෙනවා දී?”

“නවම නෑ.”

“ඇයි මට දෙනට හිතුණේ?”

“ඇයි අහන්නේ?”

“තික. අමමාත් මගෙන් ඇහුවා මොනවා බලාපොරොත්තුවෙන් ද තිස්ස
මට නැහි දෙන්නේ කියලා.”

“අමමා මට බැන්න දී?”

“නෑ, ඒක ඇහුවට බැන්නා යැ?”

“ඉතින් ප්‍රූෂ්පලනා මොකක් ද අමමාට කිවේ?”

“ම. මොකුත් කිවේ නෑ. ආයෙන් අමමා ඒක ඇහුවොත් ම. මොකක්ද
දෙන උත්තරේ ?”

තිස්ස කළුපනා කළා. මූනු රතු කරගෙන කළුපනා කළා.

“ඇයි ම. අහපු ප්‍රූෂ්නේ අමාරු එකක් ද ?”

“එහෙනා ප්‍රමුණ කියන්ව ම. ඔයාට නැහි දෙන්නේ ම. ඔයාට කැමති ගන්ද
කියලා”

“එක කිවට මදී වෙයි. අමමා ඇහුවා නොවැ මිනිස්සු නැහි දෙන්නේ
මොකුත් බලාපොරොත්තුවෙන් කියලා. තිස්ස බලාපොරොත්තු වෙන්නේ
මොකක්ද කියලාත් ඇහුවා”

එකට තම බණ පොත්වල තියෙන එවායින් උත්තර දෙනට තිස්ස

පුත්‍රවති. පුද පුජා කළා ම තෙන්හාට අඩු වෙනවා - තෙන්හාට තැන්තට ම
නැගිකර ගත්තම තිවතට ල. වෙනවා. එකට මොකද මේක බණවලින
උත්තර දෙන එකක් තෙවෙයි. ශිෂ්ටයි වැඩක් - අතික් අතට උවමනා තැති
තැන්වල බණ කියන්ව ගියා ම අදහස් ඉවු වෙන්නේ නෑ.

“අමමට කියන්ව මම තැහි දෙන්නේ මම ඔයාට කැමති ගන්දා.....
මම බලාපොරොත්තු වෙන්නේ ඔයන් මට කැමති කරවා ගන්ව කියලා”

“කියන්නා.”

“ඉතින් ඔයා මට කැමති ද?”

“අමමගෙන් අහලා කියන්නා.”

“එක අමමගෙන් අහන එකක් තෙවෙයි. අමමා කොහොම ද දත්තේ
ඔයාගේ හිත? ඔයා මට කැමති ද?”

“මමද? මම..... අකමත්තක් නෑ”

“එත්තරේ හරි නෑ. මම ඇහුවේ ඔයා මට කැමති ද කියලා - ඔයා මට
කැමති ද කියලා තෙවෙයි. ඔය දෙකේ වෙනසක් තියෙනවා.”

“ඔයාට මම කැමති ගන්දා තේත්තනා. ඔයා බලන්ව ගැමදාම එළිය
වැටෙන්නේ කොසි වෙළාවේ ද කියලා කුකුලා එක සැරයක් අඩලන
වෙළාවේ ඉදළම නො නිදා ඉන්නේ.”

තිස්ස ප්‍රූෂ්පගේ දැන දැතින් ම අරන් සිප ගත්තා.

අමුගයයි අප්පවිටිගේ සිංහිර්වාද තිස්සට දි ප්‍රූෂ්පලනාට සි නොමුශුරු ව ලැබුණා. ආග්‍රායට වැට්ටිලා මාස දෙකක් ගත වුණාට පස්සේයි ඒ.

විවාහ ගිවිසුම ඇති කර ගත්දාට පහුව දා කිරිඳින් දානයක් පිළියෙළ කරගෙන තිස්ස දි ප්‍රූෂ්ප දි දෙම්විජියනුත් එක්ක භාමුදුරුවන්ට ප්‍රූෂ්ප කරලා තිස්ස -

“භාමුදුරුවනේ ඔබ වහන්සේ ඉදිරියේ දන් ගහ ගෙන ඉන්න ප්‍රූෂ්පලනාත් එක්ක මම විවාහ ගිවිස ගත්තා. මේ දෙන්නා ප්‍රූෂ්පගේ දෙම්විජියෝ. එහේ උනත් උදෙසී හටසයි නොකඩවා ම ඔබ වහන්සේට ඇප් උපස්ථාන කරන එක දිගට ම කර ගෙන යනවා.”

භාමුදුරුවෝ පුරුදු අන්දමට තමන් වහන්සේගේ සුරත මදක් ඔස්වලා ආහිර්වාද කළා. හතරදෙනා ම උනවහන්සේට වැදු තමස්කාර කරලා ආපහු ගියා.

“ප්‍රතා අර භාමුදුරුවෝ රහතනවහන්සේ කෙනෙකවත්ද?” අමුමා ඇහුවා.

“පෙළක් වෙළාවට මටන් ඔක හිනෙනවා. මග කළේපනාවේ හැටියට උන වහන්සේට අනාගතය පෙනෙනවා වයේ.”

“ඩය මනස්කාර කතා තැනුව යමු යන්ට. මේ අඩුද්දස්ස කාලේ මොන රහතනවහන්සේලද ලමයි? හස්ත මුද්දරාවන් කතා කරන එකෙන් විනරක් රහතන් වහන්සේ කෙනෙක් කියලා තීරණය කරන්නේ කොහොම ද?” අප්පවිටි පණ්ඩින ප්‍රශ්නයක් මතු කළා.

“අප්පවිටි. මං අවුරුදු දෙකකටන් වැඩිය උනවහන්සේ ආග්‍රාය කරා. භාවනා ගක්නියෙන් බොහෝම ගැඹුරට ගිය කෙනෙකුන් වහන්සේ කෙනෙක් කියලයි මම හිතන්නේ.”

කුඩල ගම් ගෙල් අටක් තියෙනවා. ඒ අයටත් කියලා මෘගලාය ගම් හැටියට නිනියෙනුයි සිරින් විරින් අනුවයි පැවත්තුවා.

රෙන් ගැනීලිවලින් සිනාවලින් කළටකමවලින් සංග්‍රහවලින් උත්සවය අලෝකාරයෙන් කෙරුණා.

“මනමාලයා ගරී ම හැඩයි. එකට මොක ද හේතේ වත් පටටලේ වත් වැඩ කරලා පුරුද්දක් නෑ වෙනට ඇති.” ප්‍රූෂ්පාග යෙහෙලියක් කිවා.

“මය අනුන්ගේ මනමාලයන්ගේ හැඩ වැඩ ගැන කතා කරලා තාකි අයගෙන් බැණුම අහන්ට වෙයි.”

“අපි අපි ඕවා කතා කර ගත්තට තාකි කන්වලට ඇතේයි? ප්‍රූෂ්පලනාගේ සෙරෙපු කුටිටම ඔසරිය වයේ ම රිදී පාටයි නේ.”

“ඩයන් අහගන්ට කොහොන් ද එක ගත්තේ කියලා.”

“මගේ මනමාලයා ඔව්ව දන්නවා ඇති ඔයට ඕනෑ තම අහගන්ට?”

“එක නොවයි මනමාලයාගේ ගමට එක්කන් යයි ද මනමාලි.”

“තැනිලු මෙහෙමලු ඉන්ට යන්නේ. එයා රජරට කෙනෙක් තෙවෙයිලු. කදුරටලු එහේ යමක් කමක් තියෙනවලු. කමුද ඕවා දන්නේ? එහේ තම එහේ තැයෙකවත් එන්ට එපායැ යි.”

“අනේ ඕවා අපට උවමනා නෑ. අපට මොන කළ දසාවක් යයි ද කවුද දන්නේ! එ හත්දා අනුන්ගේ ඇද පලුදු තොයන එක බොහෝම ග්‍යාතකයි.”

“මනමාලිගේ කරේ බැන්ද පැවුලු මාලේ සි පදක්කම සි ගරී හැඩයි නේද? හැටුවට ම ගැලපෙනවා.”

“ඩටි අනේ මටන් ඔක හිතුණා.”

පණ්ඩින ගෙදර එක කාමරයක් අප්පවිටියි ඇමුවයි තියාගෙන ඇතින් පැන්ඩින ගෙදර එක කාමරයක් අප්පවිටියි ඇමුවයි තියාගෙන ඇතින් පැන්ඩින ගෙදර එක සාලේයි සේරම අලුත් දෙන්නගේ පාවිචියට ඇයිසා. මහ කාමර දෙක යි සාලේයි සේරම අලුත් දෙන්නගේ පාවිචියට ඇයිසා.

දෙන්න දවලු වරුවේ වැඩිය ගත කළේ වලුන් ගල් ම යි.

“අමා අපි බැසිස්කෝප් එකක් බලා එන්න.”

බිඳාගයන් මායාකට විතර පස්සේ ප්‍රූපලනා ඇගුවා.

“කමක් තැදුව”

“ගිහින් එන්න. අප්පවිවි?”

“හොඳයි” අප්පවිවි කිවේ හොඳ මූණකින් නොවේ. ප්‍රූපපා ගෙවියා පස්සේ අප්පවිවි අමමට හොඳට ම සැර කළා.

“මොනවට ද ඔය තාඩගා බලනට අරින්නේ? තැනි තැනි එව්වා ඔය තිස්ස පටන් ගත්තාන් භාවිත කරන තුවුවු දකට තටිපුවෙත එකයි ඇත්තේ. අනින් එක ඔය බැසිස්කෝප් ගත්දු අපේ රටට මිනි මැරුම් හොරකි දුස්ස්වරින බෝ වෙලා තියෙන්නේ?”

“අයි තිස්සට දොස් කියන්නේ? ඒ ලමයන් මතක තියෙන කාලෙක බැසිස්කෝප් දැකළා තැනිලු. ප්‍රූපපා තමයි මට හැම දා ම තහකුණු ගාන්නේ බැසිස්කෝප් යමු කියලා. එක දවසක් මං හොඳට ම බැන්නට පස්සේ තමයි කෙදිරිය තැවතුණේ. දැන් ගැනීය මිනිහයි නරක් නොවී ඉන්න එක උන්ග වැඩක්. අපි නිදහස්.”

අමමගේ ඒ දේශනාවෙන් පස්සේ අප්පවිවි ඒ ගැන කතා කළේ තැදුව.

ප්‍රූපලනා ඇවිත්-

“අප්පවිවි- අමා -මං හොඳ ද ?”

මහ දෙන්නා වැඩ තවත්තාලා ප්‍රූපපා දිහා බැලුවා. තිස්ස තැගි දුන්න රුමල් තියෙන සුදු වොයිල් සාරියයි රිදි සෙරප්පු කුටිවම සි මුතු පොටිය ඇද පැලදගෙන මල් මල් කුඩා අරගෙනයි දෙම්විජයන් දිහා බලාගෙන තිතාවෙන් ඒ ඇගුවා.

“ඹුහක් ගැඩවෙලා ඔය වැඩුම් සත්ත්‍රා. හොඳ ඉත්තඩා” අප්පවිවි වැඩි යොදානා.

“හොඳයි. කොත්ත් පිරා ගත්තා තැ නො දැ?” අමා ඇගුවා.

කත්දෙක ලගින් එල්ලන ප්‍රාකුටු දක අගින් ගද ගදා තිතාවෙලා අමමගේ කත්ව කරලා.

“දැන් තාල් මෙහෙම තමයි අමා.” ප්‍රූපපා ඩිවා.

“මම තැවැඩිය කැමති හොඳට ප්‍රාල්ංකාල ගාලා පස්සා පිර්ලා කොත්ත් බැඳිනවට.”

“අදින් පස්සේ ආ. අදට මෙහෙම සත්තා?”

සුදු බැඳියමයි සුදු රෙද්දයි ඇදගෙන කළ කුඩා අරගෙන තිස්ස එලියට ඇවිත්,

“අප්පවිවි අමා අපි ගිහින් එන්න. දැක් එකටයි සත්තා. රි වෙතට ඉස්සර වෙලා එන්වා.”

“පරිසසමෙන්” අප්පවිවියි අමමයි එක සැරේ ම වගේ ඩිවා.

අමා ඇත්වෙලා යන ජෝඩුව දිහා බලාගෙන ඉදලා.

“නමුසේට ආඩම්බර තැද්ද අර වගේ බැනෙකයි දුවකුසි ඉන්න එක ගැන?”

“මම හැඩවුලින් තොවේයින් මනින්නේ වැඩවුලින් නේ. ඒ වගේ ම වියදමෙන් තොවේයි මනින්නේ ආදායමෙන්. පෙනුමෙන් තොවේයි මනින්නේ වරිගයෙන්.....”

“නමුසේ ඉතින් පන්සල් ඉගෙන ගත්ත ලෝකෝපකාරයෙන් ම තොකා කරන්නේ. අපි ඉන්නේ පන්සල් නොවේයි ගිහි ගෙදර” අමා ආපහු ඩිවා.

නිස්සයි පුෂ්පලනයි එහියේ කුලාකුලමේ සෙයිලමට ආ ප්‍රවර්ධි යොදා එකේ පෙන්නපු “මංගලා” කතාව බලන්ට.

“අයි නිස්ස මේ ඉස්සරහ ඉඩ නියෝදි අර හොඳට ඇදෙගත් අය පසු ආසනවල ඉදෙනු ඉත්තෙන්?”

“පස්සේ ඉදෙගත්ත තරමට ඇස්වලට හොඳු. එහේ ආසනවලට රුපියු තුනයි මෙවට දෙකයි. ඉස්සරහම එව්වට රුපියලයි”

“එහෙමද?”

කතාව පටන් ගත්තා. පුෂ්පා බොහෝම ඕනෑකම් කතාව ඇහ බලායා හිටියා.

විවික කාලයේදී නිස්ස චොකළට පෙන්නක් ගෙනන් පුෂ්පාට දුන්නා පුෂ්පා එක ගිනාවකින් බාර ගෙන නිස්සට ඇල්ලුවා. නිස්ස පු.වි කැලු කඩා ගත්තා.

“තව ගත්තා.”

“අති. අති.”

“අනේ තව කැල්ලක් ගත්තකෝ.”

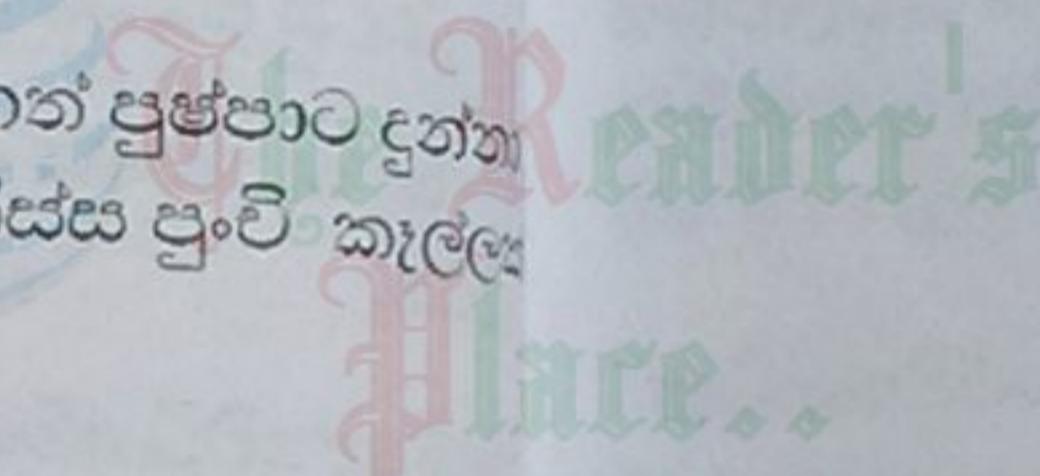
“ඡයාට ඡයාට”

කතන්දරේ ඉවර වුණාට පස්සේ කඩිලෙන් සත විස්සකට කඩල ගෙයු දෙකක් දෙමවිපියනටත් අරන් දෙන්නා ආපහු හිටා.

“මොකද පුෂ්පා කළුපනා කරන්නේ? කතන්දරේ ගැනී ද?”

“බව අනේ - මටත් ගිතුණා මංගලාවගේ පාරේ යන කාරෙකක් තවත්තු තැගා තම මොකද වෙන්නේ කියලා ගහ් ගහ් ගහ්”

“සුද්ධික් ඇවිත් අරන් යයි කියන බලාප්‍රාරෝත්තුවෙන් ද?”

<http://e-pusthakalaya.blog> “අමමා අපි පු.වි රේඛියෝවක් ගමු?”

“එ මොකට ද?”

“අප්පවිවිධ අමමාටයි බණ අහන්ට. මට සිදු අහන්ට.”

“නිස්සට මොනවා අහන්ට ද?”

“එ මනුස්සයට මේ ලොකේ දෙයක් ඕනෑ තැ වගේ.”

“ඩිවට කොහොත් ද දුව අපට සල්ලි?”

“අපි ගතර දෙනා ම කාල කාල දමලා ගමුකෝ.”

“අප්පවිගෙනුත් අහලා බලපන්කෝ.”

“අනේ මට බැ. අප්පවිවිට ඉතින් පරණ පොතවල නියෙන සොලෝක කිය කියා මැටි අනන එක තේ නියෙන්නේ. ගැමදාමන් වල් භද භද ඉදලා

අපට යන කලදසාව මොකද්ද?"

"කාටත් භෞද කලදසාව තමයි හරිහමබ කරගෙන කාලා පිතක් දැඩුද? රාජ රාජ මහ මන්ත්‍රීවරුන්ටත් එම වික සි. කාටත් ඔය වික සි." අමුවා.

"එහෙනා ඔය පෙළක් ඇත්තේ උපන් දා ඉදල ම මහන්සියක් තැබූ කාලා ඇදලා සැල්ල කරලා සැපෙන් ඉත්තේ? අපි ඉතින් මැටි අනන්ත තමයි."

"එම වගේ ම බොහෝම පොහෝසන් අය හිර ගෙවලවල පිස්සන්කාවුවලයි ඉත්තවා නේ ද? කියලා අප්පවිච් අහන්තා මමත් එම ගෙන ප්‍රශ්න කරාම" අමුමා කිවා.

"මය ලොකු ප්‍රශ්න පැන්තක තියලා අපි ගමුකෝ අමමේ රේඛියෝවා"
"ගමු. ගණන් අහනා අප්පවිච් කියමු."

"අප්පවිච්"

"මොකද?"

"බයවෙන්ට දෙයක් නොවෙයි."

"උඩන දුවගෙන ආ හැරියට බය නො වි ප්‍රශ්නන්ද?"

"අපි ගතර දෙනා සල්ලි දමලා ගමු ප්‍රශ්න රේඛියෝ එකක් බණ අහන්වා!"

"මං බණ කියන්න. අවුරුදු ප්‍රහක් නො තැවති."

"එම පන්සිය පනස්ථානකය නේ. මේ අදට උවමනා බණ. එතකොට එය සිදු අහන්ට ප්‍රශ්නන්. විකට කතා තියෙනවා. පරණ කනන්දර අලුතිස් කියනවා."

"එහෙම එකක් රේය බලාපු බිස්සෙක්ස් එකේ තියෙනවාද? වෙන මොනව ද එකේ තිබුණේ?"

"අප්පවිච් බොහෝම ම සි" අඩාගෙන ගෙ ගියා.

"හා හා ගනිල්ලා මමත් හවුල් වෙත්ත."

තිස්සන් යෝජනාවට එකඟාරට ම එකඟ වුණේ නෑ.

"අමමයි අප්පවිච් මොකද කිවේ?"

"මයාට මොකට ද එකේ වගක්. ඔය මොකද කියන්නේ? ගරීවැඩිලේ ගෙදරට බුනියා කරලා වෙනට ඇති තියෙන්නේ මොක් ඉත්ත අය සි මෙකට අලුතෙන් එන අය සි සේරම පරලාවට ම ඇස් ගහගෙන ඉත්තවා මිස එ ගොල්ලන් දැන් ඉත්ත ලොක් සතුවින් ඉත්ත ඕනෑ කමක් නෑ."

"මය භැරිදුර යන්ට ඕනෑ තැන් ප්‍රශ්නා. මම ඔය තුන් දෙනා සතුවු කර ගෙන ඉත්ත එන්ට එන්ට එන්ට එන්ට. අපි ගමු."

"මට කාගෙවත් කැමැත්ත ඕනෑත් නෑ සමමාදම ඕනෑත් නෑ. මට මගුලදා හමබ වුණ සල්ලිවලින් එකක් ගන්තවා. මේ ගම් ගෙවල් කියක රේඛියා තියෙනවාද? අපි ඉතින් අනන්තා ව්‍යුපල් කනවා බුදියා ගන්තවා. ඕක තමයි වැඩි. මම යනවා සෙනෙහෙලතා එක්ක."

"ඉත්ත මමත් එන්න."

"එහෙනා මට යන්ට බැඳී."

"හොඳයි එහෙනා ගිහින් එන්ට ඔන්න මග බැං එකේ සල්ලි තියෙනවා."

"මට කාගෙවත් සල්ලි ඕනෑ නෑ."

ප්‍රශ්නා එයාගේ ම සල්ලි වලින් ගත්ත රේදකුයි හැටිවෙකුයි ඇදගෙන පරණ සෙරප්පු කුටුවමක් ලාගෙන තිස්ස දුන්න කුඩ්වත් මාලේවත් තැතුව.

“මම යනවා” කියාගෙන පිටත චෙවිවි.

“අමමා මම පස්සේන්ටත් යන්ට ද?”

එක අප්පවිවිත් ඇහුණා -

“මිනැන්නේ නෑ. මගේ දුව වුණන් මං කියන්නේ තමන්ගේ විවාහ පුද්‍රාර්යාවට කටයුත් බිජැවට වඩා බාලදුවෙන්ට එපා”

“මට මොකටද යන්නේ? හිතුවක්කාරී” අමමන් කිවා.

“තව තව බයස්කෝප් පෙන්නුව ම අපට ගොදු ගොදු බයස්කෝප් බැඳු ගැකි ගෙදර ඉදන්. මොලේ නැති උන් හිත්ත්තේ ඔය බයස්කෝප් තවකු එවයේ ඉන්න උන් ඇත්තේ ම උන් කියලා. කළාකාර්යා සිත්තාකා කිය කියා එක එක මවා ගෙන මගබඩාලා වෙන්ට ගියා ම වෙන විකාර්තාව් යය.” අප්පවිවි වර්කය කරකළ කරකා ද්‍රේශනාවක් කරපි.

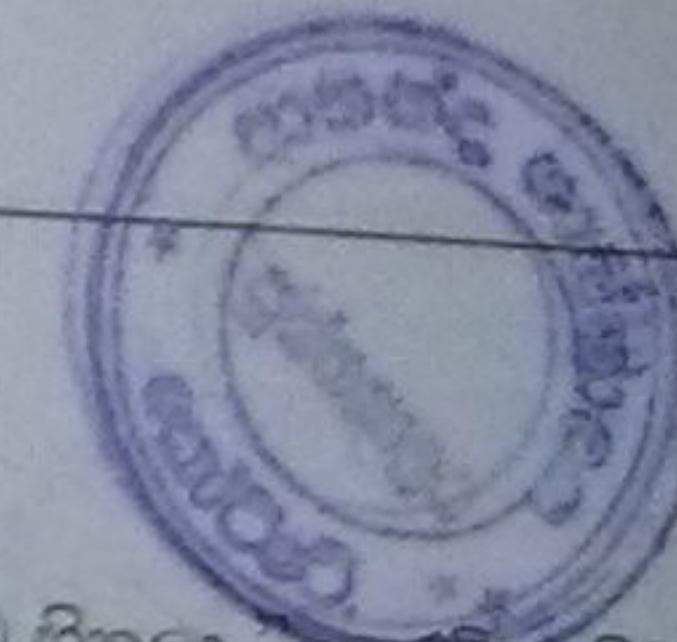
අමමන් කරඩා ගෙන හිරියේ මාමාගේ අදහස් උදහස් ඇත්ත් බැඳුනාට්දා ගන්ට ඉඩ පරීන්ට හිතාගෙනයි.

එනකාට ම කවුද එනවා දැකළා කනාට නැවැත්තාවා.

“පණ්ඩිත අධිස්ථාන බර වැඩ වගේ.”

“සිරීමල් මල්ලී මේ මග ද්‍රාලේ තුවක්කු කොට්ඨාස් කරගා ගො?” අමමා ඇහුවා.

“අනේ මං දන්නේ නෑ අක්කා. මේ තුවක්කු කොට්ඨාස් බැඳුරු මංකඩ්. මං ගළවාගෙන ආවා. මොක ද දන්නවා ද? දඩයක්කාර්ය වගයක් පූලංකුලමේ සංවාරක බංගලාවට ඇවිල්ලා ලු. මෙකට රිජේ තුවක්කුව පන්තු වුණාත් අපේ කැලේ කොරාල එකත් එකටම මං අදා දෙන හන්දා ලිභා ගෙන ආවා. මේ බැඳුනා නේ ද? ඔව්වර ඉක්මනාට ඔව්ව බර වැඩ ගන්න එක හරි නෑ නේ.”

නිස්ස පු.වි හිතාවක් පැවා.

“අපි කියලා නොවෙයි. ඔය ඒ ගාලුල්ල ම හිතාලා.” තැක්කත කිවා.

“එක නොවෙයි මල්ලී ඔය තුවක්කු බිජින එක දැනවත් නැවැත්තාවාත් නරක ද? ඔවා පට වැඩ නේ.”

“අයි එහෙම කියන්නේ? ඔව්වර මංකඩ්ල් තියෙදින් එවඟ ම ඉව කියලා එකක් දෙයියේ දිලා තියෙදින් උන් මේ මරු වැළේ හැජ්පෙනට එන්නේ උන්ගේ කරුමෙට. මට ඇයි එකට පටි? එකගේ පටි ගෙවනට යම රජපුරුවේ පාවිච්චි කරන ආයුද්ද තමයි මග තුවක්කුව.”

තුන් දෙනා ම එකට හිතා වුණා.

“එනකාට සිරීමල් මල්ලීගේ පටි ගෙවනට වෙන තුවක්කුවක් පාවිච්චි කරයි යම රජපුරුවේ?”

“එ කොහොම ද? මට කොහොත් ද එකට පටික් මට පටි නෑ” සිරීමල් කිවා.

“එක නොවෙයි ඔය නගර වැදුණු කැපෙමල් වැදුණ ම මොන මොනවා කරයි ද දන්නේ නෑ. අප නැවැත්තාව් වියන්ට විනෑ ටිකක් පරෝස්සමෙන් ඉන්ට” අමමා කිවා.

විකක් වෙලා ගියා ම ප්‍රූත්‍යා පු.වි රෝමෝවක් ඇර්න ඇවින් පර්පච්චියි අමමාටයි දන් ගෙලා වැදාලා -

“මා එකක තරග එවනට එපා” කිවා.

“අපි මොනවා ද තරග එවන්නේ? ඩිනෑ නා මග පෙවියෙන් ගතින් සඳහා” අප්පවිවි කිවා.

“ඇතැයුනාගෙන් ම ගන්නාවා තමයි. එකෙකනාගෙන් රුපියල් ඇයුවයි. මෙගෙන් අසුවයි” කියලා නිස්ස ලැං හිගින් එක ක්‍රියාකාරවන ගැටී

පෙන්නුවා.

නිස්සන් බොහෝම ඔහුකම්තින් වගේ අභභලා ගෙන තිරියා.

15

තිස්ස දැන් දැන් වැඩි වැඩියෙන් පත්සලට යනවා. රිදේයි ද්‍රව්‍ය හැසු රැට නම් ඉන්නේ පණ්ඩින ගෙදර.

පුෂ්පාට දැන් ඒ තරම කාන්සියක් දැනෙන්නේ නෑ. උදේ ඉදානා වෙනකල් ම රේඛියෝව ක්‍රියා කරනවා. බණ නම් හතරදෙනා ම ඇඟුලු විහිළී තහල්න් එහෙමයි. සිදුවලට පුෂ්පාට ඇරකාවත් වැඩිය උවමනාභ්‍ය නෑ. උඩිකැකි වැයීම ගැන කතාව යි නානම කිම යි නම තොකඩු අජ්පවි අභගෙන ඉන්නවා.

තිස්ස බණට ඇර වෙන කොයී එකටටන් වැඩිය ඇල්ලක් පෙන්නනා නෑ. අනුත්ගේ වින්දුනයට බාධාවක් කරන්නෙන් නෑ.

“තිස්ස ඔයා තිතර තිතර පත්සල් යන්නේ අයෙන් මහන වෙනට අදාළ කරගෙන ද?” පුෂ්පා ඇහුවා.

“විවාහ වෙලා ඉදිදි මහන වෙනට පුළුවන් ද?”

“මා අන්දුරලා?”

“මානව ද මේ පුෂ්පා කියන්නේ? ගිනයක් දැකෙලාද?”

“එක්කොර් තිස්ස හරියට ගිහිගේ ඉනට තැනීතා මහනවෙලා පත්සන් ඉනට.”

“පුෂ්පා මට කියන්නේ පත්සල් ගමන අන්දිනට කියල ද?”

“අනේ නෑ. ගින දෙගිචියාවකින් තියාගෙන ඉන්න එක භාද නෑ. මා එකට කැමති නෑ. පන්සල් යන එක භාදයි. මාන් ඔයන් එකක වරින් වර එන්න. ණබැයි එකකොශ ගිහිගේ තැනීතා. මහන වෙන එක දෙක ම එක සැරේ බැ.”

“ලි. වි ම. එහෙම මනුස්සයෙක් තෙවෙයි පුෂ්පා.”

“බොහෝම භාදයි.”

දෙන්න ම සන්තේස ප්‍රතා. මේ විදියට දෙන්න ම කෙලින ම කතා කර ගන්න එකට.

පහුව දා බොහෝම උන්දුවෙන් අජ්පවිවිධි තිස්සයි ඉරිදා පොලට තියා. අජ්පවිවිධි තිස්සයි පොලට ගියාම එහැදි බනිස කාලා තේ බිලයි එන්නේ.

අමුමා එකක පුෂ්පා වල් මඩුවට වැඩ කරලා ඉවර වෙලා පුරුදු විදියට ද්‍රව්‍ය කැම එහෙම දෙන්නට විතරක් උයලා තියලා නානට ගියා ප්‍රතාහට.

පුෂ්පා තාලා ඉවර වෙලා දිය රේද්ද අස් කරලා රේද්දයි ගැටුවයි ඇදාලා දිය රේද්ද ගොරෝවෙන් ගොදාන කොට මෙන්න පස්සයෙන් කුවුදෝ හිටගෙන ඉන්නවා.

“කුවුද?” අභගෙන තැහිටා යත්ව හදන කොට අමුත්තා පාර වැශෙනට හිට ගන්නා.

“බය ද?”

“බය වෙනට බිල්ලෙක් යැ මට යත්ව ඉඩ දෙනට”

“මාක ද ඔය තරම හඳුසි?” අමුත්තා ඇඟා එතැන ම තිරිය. අමුත්තා සැපාරී ඇදුමක් ඇදාගත් බුවිස කුටිවලකුයි කැපේ තොප්පියකුයි ලා ගතා තුවක්කුවක් දකුණුනින් අරන් හිටිය තරුණයෙක්.

ඩූලාකුලමේ සංචාරක බංගලාවට ඇවින් ඉන්නවා කිවි මෙය වෙනට

ඇති. එය දැනීන ගැටුපය ම බයකුන් එකිනෙකුන් සහාචාර ප්‍රාග්ධන ප්‍රාග්ධන වේ ඇයගේ මූල්‍යන් පෙනුණු.

“මයා කොහො ද ඉන්නේ?”

“දිඩින වින්නේ ගෙදර”

“මොකද්ද නම්?”

“ඇයි අහන්නේ? මෙයේ නම ප්‍රාග්ධනයා.”

“මලක තොවයි මල වැළකා.”

“මට ගෙදර යන්ට දෙනට”

“මේ කැඳේ වැදිලා ඉන්නේ නැතුව එහිනකෝ මාත් එකකු අපර යුතු යන්ව. ප්‍රාග්ධනයා නොද වැළුමකට. මයා බැඳෙල ද?”

“ඡට්”

“මෙයි ඉන්නට ද?”

“නෑ”

“මෙයි හමබවන්ට ඉන්නට ද?”

“න් නෑ. ඇයි ඔය ගැටු ප්‍රාග්ධන අහන්නේ? මට යන්ට දෙන්නකෝ අම්ම ම. නොයයි.”

“මෙන්න මයාට ම. මහාක් වෙන්ට නැඟීයෙක්.” අන් ඔරොලුපුව ගෙවිල ප්‍රාග්ධන දුන්නා.

“මොකද ම එක පාරට ම නැඟී දෙන්නේ?”

“එක පාරට ම තොවයි ප්‍රාග්ධන දිය රෝද ඇදගෙන ගොඩරාවට තාත් බහින කොට ම ඉදාලා මම බලාගෙන, ගන්න”

ප්‍රාග්ධන ඔරොලුපුව ගොඩා.

“මෙහි රුහාරුන්. නැති කරන්ව එතා. මම යාචින් මේ වෙළාවට මෙයා රාන්වා.” අම්මා අඩුගෙනතාවා ඇඟිලා -

“උන්වා අම්මා” ශිඛාගෙන විනුර බාලිදියකුන් එල්ල ගො යාචින් තියා.

ප්‍රාග්ධන භාපතු බලන ගොව සැමුද්‍රිනා තවමින් බලාගෙන ඉන්නේවා. මෙයා තියුව වඩා ගොවිවර ගැඩිදා? ගොවිවර යාචින්ද? මොකටද එයා නැශ්චා දුන්නේ? වස් නමවත් අහන්ව් ගැටුවුණු යන්, හෙබි ආහාර් විභාශු. ගෙබි එයිද?

ප්‍රාග්ධන රුන් ඔරොලුපුව බෙඩුලේ ගොගා විරින් වර ගොගා රුන් බෙඩුවා. එක ගොට ඉල්ලයින් ද? මෙයා එමිල් ඔරොලුපුවක් නො දැනු දෙයාල්ලම එක වෙන් ඔරොලුපු ලු දමිත්තෙන්. අර සොගෙනගෙලාවාටා තියෙන්නේ ගොඩා ඔරොලුපුවක්. ඉතින් මෙයා එදින්නේ ගොගාම ද?

ශොගාම ගම්බවුණු කියලා කියන්වා? ගොගාම ගොළු තියෙන්නේ පුරුෂුව ගැඹා තියෙන්වා. ප්‍රාග්ධනය සැවැරුණු දෙන්නා නැත්තා තියෙන්වා. යතුරු තියෙන්පත් ප්‍රාග්ධනා අන් ම යි.

භාව්‍ය තියු එහාගොට ප්‍රාග්ධන ඕනෑ ටිවා පෙර ගොගා විරින් එයා ව පිළිගෙනා.

“අජ්ජ්වලීල සි තියුව සි බැඩිනිදා?”

“අම් නෑ. බෙඩුපුදී, ගොයාලුපුදී කාලා කිරී ගැ ඩිවා. තියුව සිඛා නම් මොකුන් දෙන්නා දුවා.”

තියු එදින් ප්‍රාග්ධන නැඟීගා ගොඩා. දි වලදු දෙකක්.

“මම මොකටද?”

“ගෙදරට ඇදින්නා.”

“අභන් තියු ඇයි මට මෙවිවර නැඟී දෙන්නා?”

“ඉස්සරදුන්නේ කැමති කරවා ගන්ව. දැන් දෙන්නේ මට කැමති වුණු එකට මොකද පුෂ්පාට නම දැන් තිස්ස පෙනෙන්නේ ම තැ. එයා කහ කරන නොකරන් හිටින නොහිටින ගැම වෙලෙ ම පුෂ්පට පෙනෙන්නේ අර අමුත්තා ම සි. ඇහෙන්නේ එයාගේ කට අඩ ම සි. එහින්දා පුෂ්පට වෙතදූ වඩා තිස්ස ඉන්න කොට දකින කොට වෙනදා තැනී උණුසුමක් දැනුණා.

පහුවදා තිස්ස අහර පුෂ්ප කරන්ට පත්සල් යන කොට ම පුෂ්පා පත්තා නාන්ව හියා. මෙන්න අමුත්තා එහැවේ ම වෙන පාට ඇදුමකින් ආයිතා වෙලා ගස් දෙකකට මුවාවෙලා ඉන්නවා.

“මෙන්න මට දුන්න ඔර්ලෝසුව?”

“එක පුෂ්පට. මෙන්න මෙවත් පුෂ්පට” කියලා පුෂ්ප පෙට්ටියක් දුන්න
“මොනව ද මේ?”

“ඇරලා බලන්ත”

“මාලෙකුයි වලුලු දෙකකුයි. රත්රන් නේ ද? ලස්සන!” <http://e-pustakalaya.blogspot.com/>
ගන්ව බැරී වෙලා එහිනාව බලන් හිටියා.

එ අවස්ථාවේ අමුත්තා ඇයගේ මුහුණ ඉමතා.

“කාටවත් පෙනෙයි ඇනේ”

“ඔයන් කැමති තම දැක්කම මොකද ?”

“මං බැඳුල නේ.”

“බන්දා කියන්ව පුළුවන් වෙන්නේ දරුවෙක් ලැබුණා ම. ලඛිල් තැනීම ලැබෙන්වන් තැනීම ඉතින් මොක ද?”

“ඕයාගේ නම මොකදද?”

“මගේ නම සදුනා”

“සදුන් ලස්සනයි එ වගේ ම සුවදයි”

“අන්ත ද?”

“මම යනවා නාන්ට, ඔයා යන්වා.”

“හැඟිලා බලන් ඉදලා යන්නේ. ගෙටත් ම. මේ වෙලාවට එනවා.”

“හැබයි තැගි ගෙනෙන්ට එපා. මට ඔවා තියා ගන්ව තැනක් තැ.”

පුෂ්පා හිටින් වෙනදාවට වඩා විලිනියෙන් නාලා ඇදුම මාරු කරගෙන යන්ව හියා.

පුෂ්පා දැන් අමුතුම ගැනීයක්. දෙමවියෙයි තිස්සයි තිතුවේ මේ ඇමුතුවෙලා ඉන්නේ රේඛියෙට හන්දා කියලා. එකට මොකද පුෂ්පට නම දැන් රේඛියෙ එක් බණ තියා සිංද ඇහෙන්නෙන් තැ. මුළු ගිතගෙන ම සදුන් එකක වගේ. තිස්ස දකින කොට විතරක් නොවේයි අව්‍යාධි තාත්ත්‍යි ඉන්න කොටත් පෙනෙන්නේ සදුන් ම සි. මෙහෙම එකක් කවදාවට පුෂ්පට දැනිලා තැ.

පුෂ්පාටත් මංගලාට වුණ භාග්‍ය ම වෙන්ව යනව ද? ඇන් මංගලා වගේ වික කාලයක්වත් සදුන් තැනීව ඉන්ව නො ලැබෙවා.

එනකොට තිස්ස? තිස්සත් ඔය හිටියාව. ජාතක කහතදුරවල් තියෙන්නේ ඔහොම එව්වා.

ආහරණවලට මොකද කරන්නේ? ඔය පෙට්ටියේ තිබුණාව. කැරැහැ එකක් යැ.

පහුවදා සදුන් ගෙනැල්ලා තිබුණේ ලොකු වොකලට පෙනී දෙකක් විතරයි.

“ඡන්න තැගි එපා කි හන්දා ඔව්වරයි ගෙනාවේ”

“අපායි එව්යේ ලොකු!”

“දැන් මන් ඉන්නේ අනුරාධපුරේ. එක තැනීම ඉන්නකාට සැකී කරයි

කියලා හිතලා එහාට ගියා. හැතැමම ගන නොවැ. මගේ ජිප් එකෙන් පුකාලක ගමන්”

“අයි සදුන් සන්න මරලා පවි පුරවා ගන්නේ?”

“මොකද වෙන්නේ?”

“හිය ජාතියේ එන් කරලා සදුන් පෝසන් වෙලා ඉන්නවා. මේ ජාතිය පවි කරපුව ම අපි වගේ දුප්පන් වෙලා උපදියි නේ”

“මොන බොරු කනා ද ඔය පවි එන් කනා? අපාය දිවුලෝක කනා මැරුණ ම මැරුණා ම දි. ඇපි එයින් ගමාරයි. ඒ ගන්දා පුළුවන් තරම කාඛ බිඟා සැප විදාලා සන්නෝසන් ඉනට ඕනෑම මැරුණ කළ. මැරුණා ම පාව මහා භූජනට එක් වුණා ම ඉවරයි.”

“හරි කතාවක් එක. මොන බණ පොන් ද එක තියෙන්නේ?”

“මම යථාර්ථවාදීයක්. ඒ කියන්නේ තරක කරලා නිගමනවලට බිජාyablogspot.com මිනිහෙක්. මම මරණයන් පස්සේ ගමාරයි. එතකළ මට විදිනට උවමු ම. මිනන විදිහට. ඉන්නේත් එහෙමයි.”

“මික මම අප්පවිවිට එහෙම කිවොන් මට ගහලා එලවයි.”

“ඔය අප්පවිවිකම් අමමාකම් පුරුෂකම් භාරයාකම් මැරුණ කළ විනයි ඉන් පස්සේ අපි නිකු. ඩුලහට ගින්නට පසට දියට එක් වුණාම ඔය් නාමන් නෑ. ඒ ගන්දා විදිනට පුළුවන් ගැම සැපක් ම දැන් විදිනට ඕනෑ. එසේ තැබුව දුක් විදාලා විදාලා මැරිලා ගියන් එන් අපේ ඒ එකාටස් අනෙනට තමයි යන්නේ”

පුරුෂා එනට එනට සදුන්ගේ හැඩට ඇදුමට විනරක් නොවෙයි ගනිගුණ වලටත් ඇදිලා ගියා. සදුන් කොට්ඨර සෙල්ලමෙන් ද ඉන්නේ? නිස්ස ඉතින දුක ගැනම හිත හිත ඉන්නවා. එක ආකින් බලනකාට නිවන කියන්නේ බැඳීම තැබී කර ගන්න එක නම් තැදැයනට බැඳීම තැබී කරගන්න එකඟ

නිවනටත් ලංචිමක්!

බයින් මෙයින් දෙමවිපියනට යි පුරුෂයට යි තිබුණ බැඳීම ගය ලජ්ජා කිකරුකම් වික වික පුළුෂාගේ හිතෙන් දුරුවෙලා ගියා. කෙතෙක් සදුන් වගේ ඉන්න එක කිස්දුකක් නෑ. මැරුණකල් සැපන් ඉනට හොඳින් ගරී නො හොඳින් ගරී උවමනා දද් ලබා ගන්න එකයි ඇත්තේ.

ඒ ගන්දා සදුනුන් කැමති නම පුළුෂාව ඉඩිනට වැළද ගන්ට, ඒ වගේ පුළුෂාන් එකෙන් සැනකීමක් ලබා ගන්නවා නම, අයි එකට ඉඩ නො දදුන්නේ? දැන් තැහි කියක් ගෙනත්දීලද? සිල්ක රේදකු යි ගැටුවෙකුයි භාජරණයි. පවි!

මෙහේ ම භැංගි මුත්තමින් අපට වැඩක් නෑ පුළුෂා. ඔයා මාන් එකක් එනට සන්නට පැප බංගලාවට.

“මියාගේ දෙමවිපියේ.....”

“මට ඉන්නේ අමමා විනරයි. එයා ඉන්නේ වෙන ම. අමමා හිගනන් මිනිහෙක්. මම මරණයන් පස්සේ ගමාරයි. එතකළ මට විදිනට උවමු ම. මිනන විදිහට. ඉන්නේත් එහෙමයි.”

“සදුන්ට තවන් තැබැ යි ම. වගේ අය?”

“එන්න පටන් ගන්නා. ම. ඔය වුවුවල උන් කැමති නෑ. එකන් මෙව්වර කාලයක් මම මේ ලත වෙවි ඔයා බැලනට එන්නේ.”

දෙන්නා බොහෝම දුරට සාකච්ඡා කළා.

16

“නිස්ස”

“ඇයි?”

“කට පෙර දා ගැනීදා?”

“හෝ”

“ඡේ හෙර සිරි අඟ ප්‍රත්‍රා කරන්ව යමු නාරාමට?”

“කොවිටර එකක් ද ප්‍රශ්න! කොට ම සිඹුන එක කොවිටර විජ්‍යාත්‍යාපන ප්‍රත්‍රා ප්‍රත්‍රා ම යන්ව බෙදා.”

“පාන්දාර ම තැබූවා ගියන්තා. අමෙලට තම් කිවේ තැ. ම කියන්තා”

“කොදියි.”

අමෙලට කිවා පණිවිඛි.

“ඇයි දුව ගිතුනේ? ඇගට අමුන්තක් එහේ ම දැනෙනව දා?”

“අනේ තැ.”

“කොයි එකටත් භාදියි එහේ ම හිතෙන එක”

ප්‍රශ්න පාන්දාර ම තැබූවා බොහෝම භාදිට කිරී අඟ පිළියෙළ කළයා පසේ -

“තිස්ස මට නං යන්ව තැ. කැරකිල්ල වගේ. ඔයා තනියම ගිහිල්ල එන්වා.”

නිස්ස බියෙන් වගේ ප්‍රශ්න දිභා බලන් ඉදාලා -

“දැනී ම ද? ප්‍රශ්න ම. එහෙනා යන්න දා?”

“ජ්‍යුඩි වලා එන්ව එපා. මට ප්‍රෘතිපායක් නො වෙ. පොඩි පැරකිල්ලක ප්‍රත්‍රා තැබූවා ම එන්ව.”

නිස්ස දානෙන් ප්‍රත්‍රා පාන්දාර ම පිටත වලා ගියා.

කේතියා ගිය හැරියෙම් ප්‍රශ්නට නිස්ස ගෙහාන් දුන්නා ලාබ පාන්දාරක යෙදී පාන්දාර නියලා, පිදුරු ගොඩ්ඩා භාගලා තිබුණ සඳහා තැකි රෙදුයි තැවෙළයි වර්ලුසුවයි පාන්දාරකයි බැහැරය දමාගෙන ඩින් ගැල් ගෙදුවින් පිටත් මුණ්නා.

 ප්‍රත්‍රා ගෙ ගස් දෙකට මුවා වෙලා ගිරිය සඳහා එන්නයි ම ප්‍රශ්නට රේඛුයි ගිහිල්ල එකයි පාන්දාවලා සිල්ක් ලේන්සුවක් ඉසයි කනයි වැශෙන්ව වැදාලා යැමින් ගෙවින් ගිහින් බොරලු පාර ලග කැවෙල් පිටවලා තිබුණ ජේ එකකට ගැන්නා යන්ව ගියා.

ප්‍රත්‍රාවිධි අමෙලයි ගිහිනාගෙන ගිරිය ප්‍රශ්න නිස්ස එකක කිරී අඟ ප්‍රත්‍රා යන්ව ඇති කියලා. නිස්ස බියෙන් බියෙන් භාපු ආවේ ප්‍රශ්න ලේඛින්වන් ද ගියලා.

“කො ප්‍රත්‍රා දුව?”

“කාමරේ ඇති. මාත් එකක ගියේ තැ. කළන්නේ කියලා ගිරියා.”

දැන්නම ගිහිල්ල කනා කළා. ප්‍රශ්න තැ.

“ගිහින් බැලන්ව ප්‍රත්‍රා පතහ දිභා මුණ්වන් ගෝදාන්ව ගිහිල්ල ද ගියලා.”

“අම්මා ප්‍රශ්න ඇදගෙන ගිරිය මාලෙයි වලුලුයි මෙහේ තියෙනවා එවා ගැවූවා තියලයි ගිහින් තියෙන්නේ. පතහට යන කොට එවා ගෙදර ගියලා යන්නේ තැ නේ දා?”

“එමුණ්නා බලන්ව ප්‍රත්‍රා. රේඛියෝ එක තියෙනවා දා?”

“ආද සා මා. මින් එකාන් මා.”

ස්විලා තට්ටා කළඹිල වුණු.

නිස්ස පානව මිඩා. ඔලුතුණුවින් නෑ. බහින් එක කාලේ බාලීයා කෙදු. උච්චියෝ මකා තරුව ද මූණ ගොදුන්ව තරි පණ තත ගනු ඇතිස්ස නිස්ස දිනට ම නියා පුළුණුලටේ ස්වාරුනා බාගලුවට.

“ඡර දඩයම් භා මධ්‍යජාරු තට ම මෙහෙ ද ?”

නෑ. යෙරේදා අනුරාධපුරේ තානායමට යනවා කියලා ගියා. අද තා පැහැදු ම ජේ සද්ධයක් ඇහුණා. මෙලාකට කැලේ රිගලා ද දැනීන නෑ ඇ භායන්නේ ?”

“ම. ඒ ගොල්ල ඇදුනනවා. මට එන්ට කිවා හමුව වෙනවා.”

“තමුසේලා මොනවට ද ඔය සල්ලාල පෝරිසාදයෝ ආග්‍රය කරනු ලැබුවේ එන්ට කිවී ගැනියක් භායලා දෙන්ට කියන්ව ඇත්තේ ?”

“මම එහෙම මිනිහෙක් නොවේයි. ම. එන්නංකෝ එහෙනා.”

පුෂ්පා දඩයක්කාරයන්ට රටිලා පැනලා යන්ට ඇදේද ? එහෙම තා භායලා ඇති පලේ මොකක් ද ? අතරම. කරලා උන් ගියෙන් ?

නිස්ස බයිසිකලයක් කුලියට අරන් අනුරාධපුරේ තානායම පැත්ත්ව ගියා ඇතුරු පාරට හැරෙනකොට ම ජීප්රියක් පාස්වුණා. ඒක පැදෙවිල් අයිතිකාරය ම වෙන්ට ඔතු. බුදිවර් අව කන්නාඩියක් දාගෙන ගිරියේ ඉස්සරහ ආසන් පට ලේන්සුවක් කන වහලා නිසේ බැඳ ගෙන ඒ කන්නාඩියක් දමා ගත්ත ගැනියක්. ගැනි ඔත්ව පානකර ගත්තා වගේ දැක්වා ඒ සාංකාවට ද ? කොහොම ගරි බයිසිකලේ වෙගයෙන් පැදෙගෙන ජීවි පස්සය ගියා. ඒක කොහොම අල්ලන්ට ද ! දෙන්නම පස්ස බලනවා වයා දුටුවා. ඒ සේරම යාකාව හත්දා වෙන්ට ඇති.

නිස්ස රට පස්සයේ ගියා අනුරාධපුරේ තානායමට.

“ඡර එස් එකාන් තිස්සා මධ්‍යජාරු දැඩිව ඇති ද ?”

“ආද. යාම ම යනවා කියලා නිසේ.”

“ඡර ගොන්ස් එකාන් තිස්ස එම මධ්‍යජාරු ඇති ද ?”

“ගොන් ද ගොන්ක් ද ඇතිද යන්න බ්ලිචින් ද ම. දැනිනෑ. උවදී පාඨුදර ම ගිහින් ඇතිදගෙන ආවා ශාඛාලයා ඉදාලා තවුන්දේ. එන් එකාන් තමයි එ ගියේ. ඇයි ගොයන්නේ තමුසේ කිව ද බ්ලිචින් දෙකක් ගෙන්න දෙන්ව කියලා.”

“ආද. වෙන උවමනාවකට. මහන්ත්‍යාගයේ ඇඩුස එකදීලා ගිය නැදද ?”

“තානායමට වෙන නම ඇත්ත ද බොරු ද දැනීන් නෑ. පොන් තියෙන්නේ ඒ. එ. එ. සී. ඩී. පෙරේරා කොළඹ හත් කියලා. බොරු එකදී මොකදී කැවුද දැනීන් ?”

“මිරිහුවක් පස්සය යන මුවක් වගේ නිස්ස කොහො දුවන්ට ඇත්ත ? දුෂ්පත කෙල්ල අන්තර්ගත් මැවෙන එක සහායයි. රට වැඩිය දදමටපියෝ. තියෙන ආරංචිවල හැටියට දඩයක්කාරයා ඒ ගියේ පුෂ්පා එකක ම වෙන්ට ඇති. උදෙමලු එයා ඇතිදගෙන ආවේ.

නිස්ස බයිසිකලේ ආපහු දිල කුඩාගෙමට ගියා.

“ගිරිය ද පුතා ?”

“දැනෙන්ට නෑ අමතා”

“ඔය දඩයම් ආ එකක් එකක යන්ට ඇති කියලා තමයි මට ගිහෙන්නේ” අප්පවිවි කිවා.

“වෙන්ට ඇති කියලා මටන් ගිහෙන්නේ.”

“ගිහා ගියාන. ඔතු එකක් විද්‍යාවාට. බලන් ජරන් ගියා න. තමයි තරක” අප්පවිවි කිවා.

“පොලිසියට හිහින් කියනට ද?” නිස්ස ඇඟුවා.

“තව දච්චක් දෙකක් බලමු පුතා” අමමා කදුල් අස්සේන් කිවා. “පහුවු දච්චක් පුෂ්පා කියාපු කනා මට ඇල්ලුවේ නෑ. කිවෝ ම පෝසන් බුද්ධි එක කොවිචර එකක් ද? හොරකම් කරලා හරිපෝසන් වෙනටයි තියෙනු යිය වෙශේ එවමයි පහුවුණ දච්චවල කිවෝ.”

“එක නම් ඇත්ත ඇමමා.”

“පුතා දැන් මොක ද කරනට කළේපනාව?”

“මම ද? මම පුෂ්පා ඉත්තකාට වෙශේ ම ප්‍රේපර්විටයි ඇමමයි උදා කරගෙන ඉත්තා දෙන්තා කැමතිනා.”

“කොවිචර එකක් ද එහෙනා පුතා” අමමා කිවා.
ප්‍රේපර්විට් එකඟ වුණා.

“වෙන මකකරනට ද?”

නිස්ස ඉස්සරටන් වැඩිය හොඳින් භාමුදුරුවනට ආවනේව කරන්නී දෙම්වියනට ඇප උපස්ථිත කරනටයි පටන් ගන්තා.

17

“වන්දන භාමු දැකපු කළ” කියලා සේංකඛගල ‘රන්වලා’ හොටලයේ පෝටර ජීයේ දොර අරින ගමන් සඳහුයි පුෂ්පලතා දි පිළිගන්තා.

“ගමනක් ගියානේ” පෝටරට කියලා පුෂ්පා එකක හොටලේට ඇතුළු වෙලා පුෂ්පා එහේ පුවුවක වාඩිකරවලා “පොඩික් ඉත්ත” කියලා කුවුනටරේ ගියා.

පුෂ්පා වට්ටිට බැඳුවා. කවදාවත් පුෂ්පලතා ඒ තරම ලොකු ගෙබනැහිල්ලකට ඇතුළු වෙලා නෑ. ඒ වෙශේ ම ගොඳට ඇද පැලදයන තෝනලා මගත්තරු යනවා එනවා දැකලා නෑ. ලස්සන කහපාට සායවලුයි ලාව්විවි දමාපු භැවිටයි ඇදගෙන තරුණියේ. ඒ ඇඟ රන්වලා හොටල් සේවිකාවන් බව පස්සයි පුෂ්පා දැන ගත්තේ.

“පොඩිකට ඉත්ත පුෂ්පා ම. ඇර ජීජ එක ගරාජයට දමලා එනකළ” කියාගෙන සඳහා එළියට යන කොට පුෂ්පා ගැනී ගන්නා සඳහා පුෂ්පා ව නතිකරලා යනවා වද්ද කියලා.

මොගොනකින් සඳහා ආවා. ඇර පෝටර තුෂපොටියක් වෙශේ එකකියි මොගොනකින් සඳහා ආවා. ඇර පෝටර තුෂපොටියක් වෙශේ එකකියි මොගොනකින් සඳහා ආවා.

“පුෂ්පා මොකක් වන් පුශ්න අහනට එපා වෙන කාවිච් ඇතෙන්ට. වියා පුරුදුකාරියක් වෙශේ පෙන්නාගෙන ඉත්ත.” පුෂ්පාගේ කණට කොදුරුලා සඳහා පුරුදුකාරියක් වෙශේ පෙන්නාගෙන ඉත්ත. පුෂ්පාගේ කණට කොදුරුලා සඳහා කිවා. ලිජට් එකෙන් ගතරවෙනි තටුවුවේ ගාරසිය පනස තුන් රෝපු කිවා. ලිජට් එකෙන් ගතරවෙනි තටුවුවේ ගාරසිය පනස තුන් රෝපු කිවා. පුෂ්පා ඉස්සර කරගෙන සඳහුත් ගිය පෝටරට රුපියල් දෙකක් දුන්නට පස්සයේ-

“එහෙනා වන්දන භාමු - නොනා භාමු - මම යන්නා විනෑ එකක් මට කියන්ත. වන්දන භාමු ම. අදුරන්නේ ඉස්සකාලේ යන කාලේ ඉදල ම සි” කියාගෙන දහ ගිනාවක් පාලා දොර වහලා පෝටර යනට ගිය.

පුෂ්පට මෙක අලුතම ලෝකයක්. ඒ ගැන කසුකුසුවෙන් සඳහුගෙන් ඇප්පු පුශ්න කෙළවරක් නෑ. ඒ වෙශේ නාන කාමරේට ගිහින් ගැම තැනම ඇවිද කසුකුසුවෙන් සඳහුගෙන් ගැම එකක් ම පාව්චිවි කරන ගැටි ඉගෙන ගන්තා.

පුෂ්පා අහපු ගැම එකක් ගානේ සඳහා තමන්ගේ ආදරය වෙනවැනි විරරක් හෙවෙයි තොයෙකුන් කුමවලින් පෙන්නුවයින් පස්සයි පුෂ්පා ඇදේ භාජිවලා.

“ඇයි සදුන් මට බොරු කිවේ ?”

“එමාකක් ද ?”

“බයාගේ තම සදුන් කිවේ ? වන්දන නේ ද ඇත්ත නම ?”

“වන්දන තමයි තම. ඉතින් කැලේදී මම බයාට සදුන් කිවා. දෙකු එකම නේ.”

“එක තම ඇත්ත”

රී තුනක් ම වන්දන සි ප්‍රූප්ප සි හෝටලේ යහතින් ගත කළා. තැම රික්ස එක්කේ විනුපරියක් එහෙම තැත්ත. හෝටලේ නයිට ක්ලබ් එක් තැවෙමු ජාවා මෙවන් භාද ගැටී බැලුවා. ප්‍රූප්පා ඒ සේරම පුරුදුකාරියක් වෙළ පෙන්නාගෙන බලා හිටියා.

“ඇයි වන්දන මේ හෝටලේට රන්වලා කියන්නේ ?”

“ඇයි බයාට ප්‍රූප්පලතා කියන්නේ ?”

“ප්‍රූප්පලතා කියන්නේ මල් වැලකට නේ. එක් සදුන් ගහක් පැටලෙන බව දැනගෙන වෙනට ඇති අම්මා ඒ නම මට දුන්නේ. අම්මා මතක් වෙන කොට තම මගේ පපුව හෝස් ගානවා.”

“ඇයි බයාගේ මහත්තයා ? මොකද්ද එයාගේ නම ?”

“මේ. මේ. ගාමිනි” ප්‍රූප්පා ඒ නම කිවේ සදුන් වගේ පස්සේ ඇත්ත එලිකරන්ව. ඇයි වන්දන එහෙම කළා තම ප්‍රූප්පා නොකරන්නේ ?

“එයා මතක් වෙන කොට හෝස් ගාන්නේ තැදෑ ද ?”

“තැ බයා මතක් වෙන කොට තම දැනෙම ම හෝස් ගානවා.”

“එ ඇයි”

“මෙහෙම ගැම දා ම ඉනට බැරිවයි ද කියන බයට ?”

“හන් හඟ් හඟ් මේ හෝටලේට රන්වලා කියන්නේ එනට මාසී එක්ක බැල්කනියට ඒ කියන්නේ ගතවෙනි තටුවට. අපි ඉත්තේ භතරවෙනි එක්. එයි පෙළ තැගලා යමු ද ? ලිජ්ටි එක් යමු ද ?”

“ප්‍රූප්පෙල තැගලා යමු එතකොට තවන් මෙස්සර එහෙම බලන් පුළුවන් බැයි. දෙන්න ම අත්වැල් බැදගෙන බැල්කනියට තැගා”

“ඡර බස්නාදුර. දක්ක ද ?”

“මට අනේ. රත්තරන් පාට වලාකුත් ගොඩක්.”

“එක භන්දා තමයි මෙකට කියන්නේ රන්වලා කියලා. සුද්ධේ බොහෝම කෘතියි ඉර බහිනවා බලන්ව. උන්ගේ රටවල ඉර බහින එක මෙව්වර භාදට පෙනෙන්නේ තැ. වාචිවමු”

“අනේ තැ. ඇර සුද්ධේ මට ඉංගිරියෙන් කතා කලාත් මං ගොනාවයි”

“ඉංගිරියින් මං උගන්නන්තාකෝ”.

දෙන්න ම පහළ බැස්සා.

මේ අතරතුර තිස්ස මහ ලොකු දෙගිඩියාවකා: එක අනකින් ප්‍රූප්පගේ මට්ටිය උපස්ථානය. අනික් අතින් ආයෙන් මහනු වෙනට තියෙන ආසාව. දැන් ඉතින් ගිහි ගෙයි ආදිනව භාදට දන්න භන්දා භාදට මහනු දම පුරුන්ට දැන් ඉතින් ගිහි ගෙයි ආදිනව භාදට දන්න භන්දා භාදට මහනු දම පුළුවන් වෙයි. මහනු වුණායින් පස්සේ එහෙම ප්‍රූප්පා මුණ ගැහුණා තම සිවුරු අරිනටන් හිතෙයි. දැන් ඒ මායාවල් භමාරයි. කාරණේ කිවා ම දෙමටිය නුත් විරුද්ධ වෙන එකක් තැ. සේරට ම ඉස්සර භාමුදුරුවන් එකඟ කරවා ගනට සි තියෙන්නේ.

නිස්ස ගුහක් දුරට කළේනා කරලා අනුරාධපුරේ ගිහින් අව විශිරු ආයෙන් ගන්නා.

“භාමුදුරුවෙන්, මගේ භාර්යාට වෙන පුරුෂයෙක් එකක ගිහින්. මූදෙන් හාදමෙම ගිහිගෙට කළකිරීලා. මාව මහන කරනු මැතෙවි.”
භාමුදුරුවෝ ඉස්සර වනාවේ වෙශ්ම තවත් ප්‍රස්සකාල පොතක් ගෙනිපුද්දන්නා.

“එහෙනම් බෙ වහන්සේ මේ ප්‍රජාව පිළිගෙ මැතෙවි.”

එකත් භාමුදුරුවෝ නො පිළිගන්නා බව සඳහා කිහිනුයි පෙන්නුවා.

නිස්ස කිසිම ඇමනාපයක් නොපෙන්නා භාමුදුරුවෙන්ට පසු පිළිපුව වැදාලා, අවපිරිකර කුරිය ඇතුළේ ගාලා, ඉස්සර වෙශ්ම පාවනාව කරනු පෙන්වා ගෙදරට හියා.

ප්‍රත්විවිධි අමෙමි දුව තැනි දුක තතිසම විදින පාවයි. දෙනාගා දෙනිනාවන් ඒ ගැන කටා නො කරන ගැබයි. ඒ අනික් එකකෙනාට දුක හිශයි කියලා වෙනව ඇති. නිස්සන් එහෙමයි. කිසිම කනාවක් නෑ ප්‍රාප්තලා ගැන.

ගමේ තම බිජාප්‍ර පැහැරීලා ගිහින්. එවා ඒ ගමට ඒ තරම ගණනක් නම් නෑ. කොවරවන් එහෙම එවා වෙනවා. ඉස්සර තම අයල්වායියේ හියා කියලා කනා පැහැරුණේ.

“කොහො භරි ගොදින් ඉන්තවානම එව්වරයි. භැබැයි රිජ්පැන්නේ තැනි දරුවෝ විතරක් අතින් කරින් උස්සාගෙන මේ ගමට අයිය තියන්නේ නෑ.”

එක තමයි ඒ ගමේ වැඩිහිටි සම්ප්‍රදාය. ඒ ගන්දා ද කොහො ද ගිය එකියක් ආයෙන් තතියම ආපහු ආවත් අතින් එල්ලාගෙන ගර්වඩාගෙන ගර් බෙඩි තියාගෙන ගර් එප්පාතට එන්නේ නෑ. ඒවෙශ්ම එකියක් වැද්දා ගන්නාත්

කුලන් පිටම් කරනවා මයි.

19

“රත්වලා” හෝ වලේට ඇවිල්ලා භතරවෙති ද්‍රව්‍ය උලද් වන්දන ඇගුවා ප්‍රාප්තව ඒ හෝ වලේ ක්ලබ් එක් තැවුම් කණඩායමට එක්වෙනට කැමති ද තියලා.

“ඇයි සදුන් මං ගිණුවේ එහි ඔයාගේ සුදුවන්නේ බැගලාවට සනවා කියලා, එහි පදිංචි වෙනව්” ප්‍රාප්තා තැති ජුන් සිවා.

“එහාට යන්නේ කසාද බැදාලා නේ”

“ඉතින් බදිමුකෝ” ප්‍රාප්තා සුරතලේ සිනාවක් පැවා.

“ඔයා කසාද බැදාලා ගන්දා දික්කසාද වෙනව එපායැ රෝ ඉස්සර තඩුවක් දමලා”

“තඩු දමනට බිනැ නෑ. මේ මේ. ඒ මිනිනා ගාලීනි නඩු කියනට එන මිනිහෙක් නොවයි. ඉස්සර මං විවාහ නුත් කෙනෙක් ගැටුවට බදින එකයි තියෙන්නේ”

“අපායි මම ගරියට බය යි තිනිවලට සි උසාවියට සි” ගැස්සිලා ගියෙන් මගේ නම්බුව සේරම ඉවරයි. ඔයාගේ වන ගොහයිවල් මධුවසි සේරම ප්‍රසිද්ධ වෙයි,”

“එහෙන් ඔයා කිවේ එදා කැලේ දී සාලිය අසෝක මාලා වෙශ්ම දෙනින්න් කියලා.

“මම රජ කුමාරයෙක් නම් එක වෙනයි ඒ වෙශ්ම ඔයා සැබොලියක් නම්

වෙතයි. එහි තිකා දෙකට ම තැනි මිනිස්සු නො මම වත්තටත් දියු පෙරකදුරුවකුටත් කතා කරලා එන්න."

"මට නම් දැන් බයයි සඳහන"

"එනෙන් මම බය අරීන්න." කියලා වත්දන කෙලෙස් සේරම ඉංග්‍රීස් කරගෙන ප්‍රූප්‍රූපා සනසලා "මං දච්චකින් දෙකකින් එනවා" කියලා එයායා ඇදුම බැහැයත් අරන් යනට ගියා.

ප්‍රූප්‍රූපලනාත් තමන්ගේ කණ්ඩාල්ල කාටවත් නො පෙන්නා වෙතු භාවලේ ගිරී අන්දමට ම නිරියා.

සුමානයක් පහුවුණා. වත්දන ගැන කිසිම ආරංචියක් නෑ. ප්‍රූප්‍රූප බොහෝම කළුපනාවෙන් ඇදේ භාන්සිවෙලා ඉන්නකාට කාමරයේ සිනු තැබුවුණා. ප්‍රූප්‍රූප බොහෝම සන්නොසේන් මුණ හැඩ වැඩ කරගෙන සඳහා සිප ගන්න අභ්‍යන්තර දොර ඇරියා.

"සාමාවෙනට ප්‍රූප්‍රූප. මම තමයි භාවලේ මැනෙශර්"

"වාචිවෙනට."

"බොහෝම ඉස්තුතියි. වත්දන මහත්තයා සල්ලි බැඳුලා තියෙන්නේ ඇ ගැන්දුව වෙනකළේ විතරයි. අද රටම මේ කාමරේ අලුත් ජෝඩ්වකට වෙන්කරු තියෙන්නේ."

"වත්දන මහත්තයට වැළිපෝන් කරලා කියනට බැරිද තවත් එකක් සල්ලි බදිනට කියලා තැන්තම මං එකකන් යනට කියලා"

"මං වත්දන මහත්තයට දැන්නුවා. උන්නැහැ කියනවා අදින් පස්ස භාවලේ බිල් ගැන වගකීමක් බාර ගන්නේ නෑ කියලා. කැමතින් නයි කළඩ එකේ රසසාවක් දෙනට කියලා. එහෙම කැමතිනම ප්‍රූප්‍රූපට මමත් ප්‍රූප්‍රූප තරම සැප දෙන්නම්" ප්‍රූප්‍රූප මැනෙශර් දිහා බලාගෙන ඉදිලි "බොහෝම ඉස්තුතියි මං භෞත ඇවේල්ලා කියන්න. නයිට ක්ලැබ එක්

යෝජනාව ගැන මං ගිහිල්ලා එන්න."

"ද්වැල් කැම කාලා ගියැකි"

"නැ උවමනා නැ"

ප්‍රූප්‍රූපලනාගේ අන් බැහැයේ තියෙන්නේ රුපියල් කාරසියයි. සාරිය සි ගැටුවය සිසරප්පූ ජෝඩ්වයි ඇදෙනෙන ආහරණ එවා මොයි අනික් ඇදුනුයි බැහැයේ ලා ගැන ප්‍රූප්‍රූපලනා මහමගේ බැස්සා.

ප්‍රූප්‍රූප කෙළින් ම යනට ඔහු මැද මහනුවර. සෙන්කඩිලා කඩිලිල ආවට පස්සේ ගැනීම හින්න එකක් ම බඩින්නත් දැනුණා. රනවලා භාවලයේදී කැම කැවා නම භාදයි. ඇයි ඉතින් වත්දනගෙන් කොහොම ද පිනට කන්නේ? මිනිහාට ප්‍රූප්‍රූප එපා නම් රාජ ගෝජන උතත් ඒ මිනිහාගෙන් මොකට ද?

මහජන ගෝචලේට ගිහිල්ලා අනුරාධපුරේදී වෙශ කැම බාගයක් කාලා බස් තැවතුම් පළට පාර අභාගෙන ගියා.

මිනිස්සු නම් ප්‍රූප්‍රූප දිහා විපරමින් බැලුවා. එවා නො දුටුවා වශේ ගැනීම් නව්‍යික පිටිපස්සෙන් බස් තැවතුම් පළට ගියා.

"මැද මහනුවර බස් එක කොහොද?"

"අර මිනිපේ බස් එකට තැගෙලා මැද මහනුවරට විකට එකක් ඉල්ලා ගන්න."

ඡිහොම එක එකකෙනාගෙන් අභාගෙන ප්‍රූප්‍රූප සුදු බංගලාවට සේනදු වෙනකාට හටස තුනට ගිරී. ප්‍රූප්‍රූපගේ ඔරලෝසුව - වත්දනගේ තැගේ - අන් බැහැයේ එක අරන් බැලුව ම සි වෙලාව දැන ගත්තේ.

වතුපොල සුදුවත්තේ බංගලාවේ 'කාරසාලයට' ප්‍රූප්‍රූප ගියා.

"කවුද?" එ දාය.

“මම ඇවේ වන්දන භාමු හමබවත්ව”

“භාමු දඩියමේ ගිහින් ඇවේත් විවිධ ගන්නවා. හදිස්සියක්ද ?”

“වෑ”

“මම ගිහින් කියන්නම පණිවිධි. එයිද දන් තැ”

“මම එනටද එහාට ම”

“අපායි එක ගොඳ තැ. රුපා නොනා මගේ ඇහටත් ගොඩ බැඳු දෙන්නා බොහෝ ම විවිධෙන් ඉන්න වෙලාට ඔය ඇහෙන්නේ වයලිනුහු”

“රුපා නොනා කියන්නේ කවුද?”

“රුපා නොනා කියන්නේ වන්දන භාමුගේ නොනා - වෙන කවුද?”

“වන්දන භාමු බැඳුලාද?”

“එක ම. දන්නේ තැ ම. රේජ්ස්ට්‍රාර් රාලහාමි යැ මේ ලමයා ඇතා එකක් මේ ලමයා බැඳුලාද?”

“වෑ”

“එහෙම න. ගොඳයි ම. ගිහින් කියන්න-කෝ පණිවිධි.” දාස ගිය. පුෂ්පා පුවුවක වාචි වුණා.

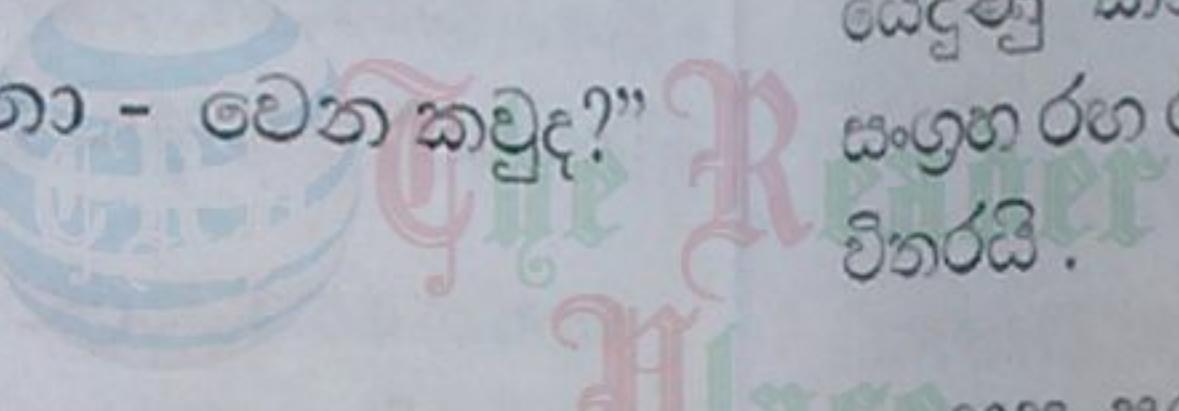
20

වින්දන දිරුප්ප දැන් ඉන්නේන් මහ බංගලාවි. ඔමරු තුන්වෙති පුරුෂයා එකක් පු-වි බංගලාවි. තුන්වෙති පුරුෂයා නමයි රුපගේ පියා. රුප කියන්නේ වන්දනයේ පත්‍රි සාම්බුන් - අරුණගේ නෘති තො. බැඩියේ

ඉමග යි අසමාදානකම ගින්දයි ඒ දෙන්නා ගැන රටේ ගොවේ කෙතන්දර ගින්දයි කළකිරුණු අරුණ අරානි රටක ඩියුලුරක් වෙලා රට ගම අතැරුලා ගිහින්. රුපා දේමව්පියන්ට අකිකරුවෙලා ගිවුවක්කාරකමට ඇවේත් වන්දන එකකි.

වන්දනන් අමමට ගරු සරුවක් තැ. වන්ත පාලනය සේරම දැන් වන්දනගේ අන්. අමමට වියදමට මුදලක්දිලා පු-වි බංගලාවි වියදම වන්තේ ආදායමෙන් පියවනවා.

අමරාගේ පළමුවැනි පුරුෂයා නම දැන් උපාසක ජ්විතයක් ගත කරනවා. දෙවනි පුරුෂයා ආයෙන් කවුදෝ වැන්දූ ගැනීයකගේ පරපුවුවක් වෙලා. වන්දන භාමු මුණ ගැහෙන්ට දාස එනකාට වන්දනගේ දඩියම ගමනේ යයුණු කාලේ රුපා වින්ද කාන්සිය මකනට ඇයට ඔනැ විදියට ආදර සංගුරු රහ රහා ගිරියේ. දාස එහෙම වෙලාවකට එන්නේ හදිසියක් හන්දා විතරයි.

දාස පුරුදු විදියට උගුර හරි ගස්සලා වන්දනගේ අවධානය යොමු කෙරෙවා. වන්දන තැගිවලා ආවා.

“කවුදෝ තරුණීයක් වන්දන භාමු හමන වෙනට ම ඔනැ කිවා. අන්න කන්නොරු කාමරේ ඉන්නවා” ගෙමින් කිවා.

“රුපා ම. පොඩිත්තකට කන්නොරුවට ගිහින් එනන් කවුදෝ ම. හමන වෙනට ඇවේත් ලු.”

“මානව ද දාස මේ වෙලාවටත් කරදර කරන්නේ?”

“කාරිත් කරදර තොත්තා.”

වන්දන කාර්යාලකාමරයට ගියා. දාස ඉස්සාස්පුවි ඇහෙන තැගෙන දුළුන් ගිරියා.

වන්දන ගිවෙනා ම -

“අයි මෙහේ ආවේ ?”

“මෙහේ නේ ද ම. එක්කන් එනවා කිවේ ?”

“ප්‍රී ඔයාගේ තසුව ඉවර වුණා ම”

“එනකළු”

“එක්කො තයිටි ක්ලබ් එක්කො රුපියල් තුනයියේ ප්‍රචියට ඉනට. තැග්, ආපහු ගිහින් ම. දන්නපුව ම එනට.”

“එනෙම ද එනෙනෂ අයි ගනර දවසක් විතරක් රත්තලාවේ එකට හිටියේ?”

“ප්‍රී ඔයාට අපුත් අන්දකීම ලබා දෙනට.”

එනකාට ම එනෙනට ආපි රුපා.

“කපුද මේ ? මොකද්ද උඩේ නම ?” රුපා ඇහුවා.

“වන්දනගෙනම උඩ අභගතින්.”

“මොයා තමයි ප්‍රූජ්පලතා” වන්දන උත්තර දුන්නා.

“හා හා මොයා ද කැලුමල් වැළ ? දවස ගානේ මිලැස්සේ සි ඔදනෙක් රෝන් අරන් යනවද ? රෝන් ගනට එන සේරම මල වැළේ පටලා ගනට ද අදහස ? එනට යනට වන්දන ඔය දිරවිල කැලු වැළවල පැටෙනෙන් තැකුව” රුපා කියාගෙන වන්දනගේ වැළම්වෙන් අල්ලාගෙන පිටිපසු ප්‍රූජ්පා පැන්තට හරවලා කරව උදින් බලලා “හම යනවා යනවා යන් කැලුම් ම.”

“ඔහොම මේ ඉස්සරන් ප්‍රූජ්පා පරෙසසන් කර ගන්නා නම කාවිත කරදරයක් තැනී නේ”

“මම කැලුමල් මග කට අපුස්සා ගනට එපා. මිලැස්සේ එලිසස්

කර ගනට කාටවන් බැ. උන් ඉපදිලා ඉන්නේ ඔනැ ම මලකින් රෝන් ගනට. කැලු මල්වල නම මි මිලැස්සේ විතරක් තෙවෙයි වහනවා ඇත්තේ. තිමොදේසොන් එනවා ඇති. පලයන් යනට ලෙඛ දාන්නේ තැකුව. ඔන්න රුපියල් පන්සියක්” කියලා රුපා සියේ කොල පහක් බිමට දමලා වන්දනන් එකක යනට යන ගමන්. “දාය , මුරකාරයට කියනවා ඔන්න ඔයා ගියාට පස්සේ ගෙවුව වහලා දමලා යනට කියලා” කියාලී.

ප්‍රූජ්පලතා ඇස් කන් අදහගනට බැරී එකියක් වෙශේ ප්‍රූජ්පාවලා ම ගිරියා. දාය ඇතුළු වුණා.

“මය සල්ලි කොල ටිකන් අහුලාගෙන ප්‍රූජ්පලතා තොතා යනට.”

“මම යන්නේ තැ. ම. මෙක් පණ තහ ගන්නවා.”

“ඔහොම ගැනු කි දෙනෙක් මෙනෙනට ඇවිත් තියනවා ද ? වැඩිය කළබල කරාන් ඔය කොටිය යි කොටිදෙන යි පොලිසියට කියලා පිසසන් කොටු අරි. එගම එක්කොනෙක් මේ ඉස්සර අරින්න ගැදුවා, එනකාට ඉබේ ම ගෙදර යැවුණා. මු. රිතක් ප්‍රූජ්පා ඇති එකාලා තෙවෙයි. ම. ඉන්න මෙන් යනට තහනෙක් තැකි ගන්දා. වන මුර්ගයන්ටින් අන්තයි මුන්.”

ප්‍රූජ්පලතා තවමත් තැගිවිටේ තැ.

“මු.ගේ අමමල යි අප්පල යි සේරම හරකුනටින් අන්න යි. මුගේ අමමල මහන්තියෙන් දුව නමායි ඔය රුපා. අමමලේ අක්කගේ දුවන් අනාථ කරල යි මූ ඉන්නේ. මුන් මේ වන්න යි බංගලාව යි අල්ලාගෙන බලෙන් ඉදෙනා කරන ජඩකම් තමයි ඔය. උරුමක්කාරයා තපස් රකිනවා. මුන් මෙහේ යකා නවනවා.”

“කපුද උරුමක්කාරයා” ප්‍රූජ්පා පළවෙනි යැරේ කතා කළා.

“ඒවා මොනවට කියනවා ද ? තිස්ස කියන කොල ගැටයකුට මේ සේරම අයිති. ඒ මිනිනා ගළ දානාවක හාමුදුරු කෙනෙනුන් එක්ක මහන් දම් ප්‍රූජ්පා ගිහින්. මෙලාකට මහන් වෙලා රහන් වෙලා ද දත්තන් තැ.

දමවුමියෝ දැඩිවදී මැරීලා හියා. කාගේ කාගෙන් කරුමෙට. මෙත් ඉතින්
කට වහගෙන ඉන්නවා. මේ නොනා මෙහෙතින් නොමලාවී වෙළා යන්
ම් කිවට. මුනට ගිනක් පපුවක් තියා සංවර්ධක් වන් නැති නව ප්‍රාන්තයේ.
අරම් මැසි කාවලින් ගැනීයකුගේ කටින් පිටවෙන වචන ද මේ.”

“හොඳයි ම් යනවා දාස මහතායා” ප්‍රූෂ්පලනා වෛගයකින් තැබුවු
යන්ට හියා.

“මේ සල්ලි?”

“මය සල්ලි රෝන් ගන්න ම් මැස්සෙන්ගෙන් රුපා ගමන කරපු එවා ගන්න
මට වහවෙයි. මෙන්න මෙවන් වන්දනව දෙනට, රෝන් විකුණන උත්තු ඇත්තේ
කියලා.” කියලා ඔරුලෝසුව යි, මාලය යි, වලුලු යි දිලා යන්ට හියා.

“මෝඩ ගැනී මොවා ජරන් ගිහින් මහත් මඩමකට දිලා හියා නු. නමියියු
” නමාට ම කිය කිය දාස එවා පැහිදලා රැකියල් පන්සිය වන්දනන් ඉදියු
ම රුපාට දුන්නා.

“ඇයි එකි හියා ද්?”

“මින්න හියා.”

“ඇයි එකි සල්ලි නො ගත්තේ?”

“අර ගැනී රෝන්වලින් ගමන කරපු සල්ලි ඇත් මට වහවෙයි කියායා
මෙන්න යන්ට හියා.”

“අන් විකිණී කටට පාරක් දෙනට බැඳුවා ගැනී”

“දුවලා ගියාන් අල්ලා ගත්තැකි.”

“යනවා යත්ත් දාස කට වහගෙනා.”

“ඇයි මග ඇගට ගොඩවෙන්නේ?”

රුපට රුපයේ අනිත් බඩු වන්දනව දුන්නා.

“මෙවන් ආපහු දුන්න ද්?”

“ඔව්. මොවා ඔය රෝන් විකුණන එකිව දෙනට කියලා හියා! ගැට කට
කාර නොනා කෙනෙක්.”

වන්දන එවා දින බළාගෙන රිකක් භාවනා කරලා ඔරුලෝසුව ඇත්
වැදගෙන අනික් එවා ඇරන් ගෙව ගියා.

රුපගේ රුපගේ රුපගේ රුපගේ රුපගේ රුපගේ රුපගේ රුපගේ වන්දන නැගි
කරනවා දාස දැක්කා. රුපා දැන්තවා යැ එවාන් පාව්චිලි කරපු නමු කියලා.

<http://e-pustakalaya.blogspot.com/>

21

නිස්ස දැන් හොඳව ම ඇග මෙන්නයි කරලා වැඩ කරනවා විංග ම
දුස්සරට් වැඩිය බණ පොන් කියවලා වැඩි වෙළාවක් භාවනාව් කරනවා.
එනෙම ඇගටයි ගිහෙවයි වැඩ කිමුණ ම ගිහා පැරුණ මෙහෙදුවිනා එකත් මග
ඇරනවා. දැන් ඉතින් උච්චමනාවන් ම ගිහුවෙන් මිස්ස නිස්ස ප්‍රූෂ්පලාගේ
ගැඹුෂ අමතක වෙශෙනයි යන්නේ. මෙහෙදු දැවයටින් පිහැදුරයක් ගෙන්න
නැති එක හොඳයි. ප්‍රූෂ්පා භම් එකට ගුණක් ගිහා අමාරුවන් නිරියේ. එක
ප්‍රූෂ්පා අත්තාගුවුණෙන් වෙන්ව යන එවායය සලකුණක් එදියට වෙන්ව ඇති.

දැන් නිස්ස නිදා ගත්තේ වලා මුළුව් ම දි. පිදුරු ගොඩක් උඩ මානෙක්
එළාගෙන. අම්මා ගොඩවියක් ගොඩන් දෙනවා. එක පාව්චිලි ගොව කර
ශේෂී ගියා ගත්තේ අම්මා අමතාප වෙනවා. ගල්ලෙන් ගොඩවි තැනුව
කැඳුව තිදුෂාගත්තා! එවා නෑ කියලා නෑ මෙන්නයිටින් එකකා ගොඳව තින්ද
යනවා.

ද්‍රව්‍යක් දා තිස්ස හිනෙන් වගේ දුටුවා පුෂ්පලනා ඇවිත් තිස්සගේ පදුඟ
ම මහරි නිදා ගන්නවා.

තිස්ස බයවෙලා ඇහැරියා. එනකොට ම පුෂ්පා තිස්සගේ කට අතින්
වහලා කතා කළා -

“තිස්ස කැ ගහන්ට එපා. අම්මලා ඇහැරෙයි. පස්සේ තොරතුරු
කියන්න. අම්මලා ඇහැරෙන්ට ඉස්සරවෙලා මට තුරුල්වෙන්න.”

එ හිනෙන් නොවේ හැබැහින්.

“පුෂ්පා”

“බව තිස්ස” පුෂ්පා තිස්සගේ බෙල්ල බදාගෙන එයාගේ ඇහෙට බරවෙළු
මුණ ඉම්බා.

තිස්සට එදා මගුල්දාටන් වඩා උණුසුමක් දැනුණා. පත්සයි,
භාමුදුරුවායි, බණපොන යි, භාවනාව යි නොවේ දෙම්විජයනුයන් අම්මක
වෙලා ගියා වගේ බාගේට උමතුවෙන් පුෂ්පාට වැළඳ ගත්තා.

කුකුලා දෙ සැරයක් අඛලන කොට -

“දැන් ඉතින් අම්මලාට කතා කරමු” පුෂ්පා කිවා.

“අප්පවිටි - අම්මා - මං ආවා.”

“කවුද?”

“පුෂ්පා ?”

අම්මා දාර ඇරගෙන ආවා. අප්පවිටි ඇතුළේ.

“කෝ අප්පවිටි ?”

“ගේ ඇතුළේ.”

“පුෂ්පවිටි”

එනකොට ම අප්පවිටි ගෙදර ඇතුළෙන් දොර වහගත්ත.

“ප්‍රමාක ද ?”

අම්මා මඩුවට යන ගමන්-

“වරෙන්කෝ. මඩුවට ම - උඩ ආව බව නම පෙනෙනවා. උඩ ගියේ
කොහොද? කාන් එකක ද? ගිවියේ කොහොද? කාන් එකක ද? ආවේ මොකා
ද? ඉස්සරවෙලා කියාපන්කෝ ඒවා. එනකොට අප්පවිටි එකකෝ දොර
අරි. තැන්න. යතුරන් දමයි.

“මගේ අම්මෝ මේ මොකාද? ඇයි මං ලියමනක් ලියලා ගියේ දාය
නොබවෙන්ට යනවා කියලා. ඇයි තිස්ස කිවේ නැද්ද එක?”

“මොන ලියමනක් ද? මං දුටුවේ නෑ.”

“මොනවා අර මාලෙයි වලුලුයිටලට යටින් තියලා ගියේ කඩායි
කැලේක්?”

<http://e-pustakalaya.lk> පුෂ්පලනා එ කියන්නේ ගොනාපු පට්ටපල් තොරුවක්. ගරියට ඇත්තට
ම වගේ එ කිවේ.

“කවුද දාය ?” අම්මා ඇතුළාවා.

“තිස්සම කියන්ට.” පුෂ්පා කිවා.

“දාය කියන්නේ නම් අපේ වන්නේ ලියන මහන්ත්‍යා. පුෂ්පා කොහොම
ද එයා අදුන්න්නේ ?”

“එක පස්සේ කියන්නාකෝ. අප්පවිටි එනටකෝ එලියට.”

“නෑ මං ජන්නෙලන් අහගෙත ඉත්තන්.”

“අම්මෙ, මේ තිස්ස පල් ම පල් මෝඩයෙක්. තිස්සට අයිති ලොකු තේ
විජාකුයි බංගලාවකුයි තියෙනවා මැද මහනුවර කියන සෞක්ඩ්ගල පැත්තා

පලාතක. එකට කියන්නේ සුද්ධගේ වත්ත. එක ඉස්සර අයිනි සුද්ධකුව උන් මේ මෙරඳ තිස්සගේ දෙම්වැපියනට විකුණුලා. දෙම්වැපියෝ දැඩිවූ තිස්ස. එ වත්ත සි බංගලාව සි දෙක ම අල්ලගෙන කන්නේ තිස්සයා මේ මොස් අප්පවිචිගේ නෘතිය පුතා. වත්දන එම්තිහගේ තම. මේ තිස්ස මොකක ද පුරුවේ කරුමෙකට තපස් පිස්සුවක් හැඳිලා වනගත වෙලා ඇවිෂ මහාකමත් අන්ජුරලා මාත්‍රකසාද බැඳුගෙන වලං විකුණුනාවා. ඕක මා දැනු ගත්තේ දාසගෙන්. ඉතින් එ දාස හමබ වෙනට මම යනවා කිවාතා ඔය තිස්ස එකට ගරස් කපන එක සිකුරුයි. එ හන්දා මම දාස හමු වෙනට යනවා කියලා කඩාසි කැල්ලක ලියලා කාටවත් නොකියා යනු ගියේ.”

“අත්ත ද පුතා මේ කියන්නේ?”

“මං දැක්ක ලියමනක් නෑ.”

“එක නෙවෙයි ඔය ඉඩම් කඩම ගැන සි උරුමේ ගැන සි කනාව ඇත්ත ද?” අප්පවිචි ජන්ලන් ඔවුන් දමලා ඇහුවා.

“එවා සේරම ඇත්ත. හැබැයි ලියුමක් තිබුණේ නෑ.”

එක අභා අප්පවිචි දොර ඇරලා. “එහෙන් වරෙල්ලා ගෙට ඔය මඩවී ඉදගෙන කැඟහන්නේ තැතුව.”

“අනේ අනේ අප්පවිචි මාව එලියට දමලා දොරත් වැහුවා ඇ?” පුෂ්ප අඩා වැළුණා.

“දුට, මේ අභාන්කෝ අපි දුප්පත්තු තමයි. එ වගේම වලං හදන මිතිස්සු. එකට මොකද අපේ වරිග තම කැතේ කර ගනට අපට බැරු පැලද්දක් වුණාත් එක අපේ පරම්පරා සේරවම යනවා. දැන් ඉතින් මට විකක් හිතට භෞදියියා ගියායි.”

“ඇයි රිකක්? භෞදිට ම නෙවෙයි ද?” පුෂ්ප ඇහුවා.

“භෞදිට ම භෞද වෙන්නේ මෙකේ ඉන්න එකාලට සි එකිලට සි ඔය කි කනන්දරේ සැබැ බව ඔප්පු වුණා ම. භෞද වෙළාවට අපි පොලිසියට කිවේ නෑ. අපි සේරට ම කිවේ තැදැයකුගේ ගෙදරකට ගියා කියලා.”

“දැන් ඉතින් මොකද කරන්නේ තිස්ස පුතා?” අම්මා ඇහුවා.

“මම ඔය ඉඩකඩම එවා මොවා අන්ජුරලා ආවේ මහන වෙනට.”

“හරි දැන්?”

“දැනුත් මගේ හිතක් නෑ අපහු යනට.”

“දැක්කද ජින්ගුන්තරකම?” පුෂ්ප තරගෙන් වගේ කතා කළා.

“උඩකට වහගනින්. ගහනවා කටට එකක්. ඔහාම ද පුරුෂයාට කතා කරන්නේ?” අම්මා සැර කළා. “පුතා මහන වෙන එක සි පවුල් වෙන එක සි දෙක ම එක සැරේ බැ තෙවැ. දැන් ඉතින් පවුල් වෙලා තේ. එහන්දා දැන් මහන වෙන එක හිතින් අස් කර ගනට” කියලා. “එහෙම තේ අප්පවිචි ගැහිස්සුවා.

“එ කතාව හරි.” අප්පවිචි සමපුර්ණයෙන් ම එකඟ වුණා.

“මං අන් ඇරලා මහන වෙනට හිනෙනවා තම එක දැනුම ම කරනට විනෑ. රාජුල කුමාරයාට වගේ දැවැන්ද ඉල්ලනට මට භාමුදුරුවෝ පස්සයා අරින් පුළුවනෑ. දරුවෙක් එහෙම ලැබුණට පස්සේ මහ නිතිකමත් කරාතා” පුෂ්ප කියාගෙන කියාගෙන යනාකාට තිස්සට් හඩියෙන් හිනැස්සුනා.

“හරි, දැන් මම මහනකම හිතින් අන්ජුරලා. ඉතින් අපි මෙහෙම ආධිය මහන්සියෙන් තමබ කරගෙන කාලා ඇඳලා ඉමුණෝ. මොනවට ද ඔය අනුන්ග වස්තුවකට පොර කන්නේ!” තිස්ස ලොක නරකයක් විදියට ඉදිරිපත් කළාට තුනදෙනා ම මුහෙන් මුණ බලාගත් ගැවියෙන් පෙනුවෙන්

ඒයා පැත්තට කවුරුවෙන් නැති බව.

“අනුන්ගේ දේවල් නොවේයි කියනවා නේ. උරුමක්කාරයා තිස්ස එහු කියලා නේ කියන්නේ එහේ ම නේද?” අප්පවිටි ඇඟුවා.

“එක ත්‍රි ඇත්ත්” තිස්සයේ උන්නර් ඒ.

“එහෙනා ඒ උරුම වස්තුවේ ප්‍රක්තිය බාර නො ගෙන ඉන්න එක පරුලු ඉන්න දෙමවියන්ටත් අගාරවයක් නොවැ” අප්පවිටිගේ ධරම් දෙසුඩා.

“එ ගන්දා ගිහින් දාස කියන එක්කෙනන් එකක් පෙරකදුරු මහත්තායෝක් අල්ලලා ප්‍රක්තිය බාර ගන්න එක යි ප්‍රතා තර්” අමමා අවබු කළා.

තිස්ස තිහිව ව කල්පනා කරා. “අප්පවිටියි අමම යි ප්‍රශ්නය තිස්ස ම කල්පනාව එක ගන්දා ඒ විදිගත කරමු ප්‍රශ්නය” තිස්ස එකඟ චුණු.

“ඇති අප්පා මොලේ පැදුණු” ප්‍රශ්නයේ ඒ වවන කවුක චුණු පුරුෂාලෙන් කි ගන්දා තිස්සයේ ගිනින් මොලොක් වුණා.

“මය සුදුවන්න ද?”

“මට. දාස ලියන මහත්තායාට කනා කර තැකි ද?”

“කනා කරනවා. කවුද කනා කරන්නේ?”

“දාස ම. තිස්ස - කැජහනට එපා.”

“මෙහේ කවුරුවන් නැ. කොහො ඉදාල ද ඔය?”

“අපි නුවර.

“හෝ උදේ තව පැය ගහන වෙළාවට මාලිගාවේ ද ගමන්වෙන් පුරුවන්ද?”

“මම ඉගිලිලා එන්නම්.”

“එහෙනා හෝ නව පැය වදිනකොට මම මාලිගාවේ - මෙක රහස්‍යය”

“හොඳයි”

මහනුවර ප්‍රශ්නපදාන ගාලාව වන්දනාකාරයන්ට බොහෝම ප්‍රයෝගනවත් තැනැක්. නොමිලේ ඉදුම හිටුම. කැම එහෙම නම සපයන්නේ නැ. සම්මියේ දියුණුවට සමමාදමක් කාරිය දෙනවා නම බාර ගන්නවා.

තිස්සය යි ප්‍රශ්නය යි ලහ ඒ තරම මුදලක් නැ. දෙමවියන් දුන්න සල්ලියි

තමන් ලහ තිබුන සල්ලියි යි යෝම ගන්සියකට වැඩිය තැනැ.

එ ගන්දා දෙන්නා මහජන හෝවලෙන් බන් බාගා දෙකක් කාලා වැට් රුමට හිහින් දෙනා මැයුර ඉස්සරය දිනීන් වැටිලා වදෙලා නාථ දේවාලේ මල්ප්‍රජා කරලා ගෙදරින් අරන් ගිය ඇතිරිලි දෙකන් එලාගෙන සිමෙන්ති පොලවේ තිදා ගන්නා. තවත් වන්දනාකාරයෝ තැනින් තැනැ තිටියා. ඒ ගෙල්ල කරාවට වැටෙයි කියලා බෙයන් ද කොහොද පරක්කු වෙයි දෙන්නා තින්දව ගියේ.

පහුව දා උදේ නව පැය ගහන වෙළාවට ඉස්සර තිස්ස යි ප්‍රශ්නය පහුව දා උදේ නව පැය ගහන වෙළාවට ඉස්සර තිස්ස මාලිගාවට මල් පෙනන් අරන් ගියා.

“තිස්ස බුදුන් වදිනට. මම දාස මුණගැහිලා එයා එළියෙන් තර් ඇතුළේ කොහනක තර් තිවවලා එන්නා. නරක වෙළාවට ඔයා ඇදුනාන කොහොක් දැක්කෙන් ඔයා දාසන් එකක් කනා කරනවා ඔයාවන් භාද නැ. වත්ත් අයන් එන්ට පුළුවනි නේ මාලිගාව වදිනට.” ප්‍රශ්නයේ යෝග්‍යතාව තිස්ස මුදුනෙන් පිළිගන්නා.

ප්‍රශ්නයේ එවැනියක් අර් පු.වි වැට් ඉඩිනට එවා එක ඉහු ඉහු ඉන්නකොට දාස ආවා.

“දාස මහත්තායා.”

දාස පුදුමයෙන් බැලුවා.

“මම ප්‍රූජ්පා. මතක සි නේ ප්‍රූජ්පා?”

“බච. බච. මතක සි. තවම මෙහේ ද?”

“නිස්ස බැදෙලා ඉන්නේ මාව තමයි. දාස මහත්තයා එදා කි දැඟ අභම්බෙන් දැනැගන්ට ලැබුණේ. ඉතින් නිස්සන් එකකින් ම. ආපා වන්නේයි බංගලාවේයි බුක්තිය බාර ගන්ට වැඩ කරන්ට”

“හැබේ? කෝ නිස්ස මහත්තයා?”

“මාලිගාව ඇතුළේ. අදුනන ඇයට මුණුගැහෙයි කියලා මෙහේ මිටියේ. අනින් එක ම. නිස්සට කියලා තියෙන්නේ දාස එවුව පැනිවිධියා හමුව වෙන්ට එදා ආවේ කියලා. එහිදා වන්දන එකකා සි රුහා එකකා සි කතා බහ කරගත්ත දේ සම්බන්ධකම මොකුන් කියන්ට එපා.”

“එහෙනා. රෝන් ගන්ට ආ මී මැයිස්සා හින්දා සි ප්‍රූජ්පා නොන්ට පැහැ වදේ හමුව වුණේ - හත් හත් හත්”

“මෙක මාලිගාව. ඔහොම හිනා වෙන්ට හොඳ ද? ම. ගිහිල්ලා නිස්ස කියන්න.”

“ම. එහෙනා. අර පන්තිනි දේවාලේ තියෙන්නේ. අර අර තියෙන්නේ. එක ඉස්සරහ පාරේ ඉන්න.”

ප්‍රූජ්පා බොහෝම සන්නෝස වුණා. මෙතෙක් කරපු සේරම සාර්ථක වුණ එක ගැනී. කතා කරගත්ත භැට්ටියට තව පැය ගැහුවයින් පස්සේ දළදා වහන්සේ වැද පුදා ගත්ත භැට්ටියම තුන්දෙනා මුණ ගැහුණා පන්තිනි දේවාලේ දාරවුව ලැ.

“දාස මහත්තයා කතා කරන්නේ ගෙමින්” ප්‍රූජ්පා අවවාද කළා.

“මම හිතුවේ නිස්ස මහත්තයා මහණවෙලා සේවාන් වෙළන් ඉවරයි

කියලා”

“ඖව්වර පිනක් නෑ වෙන්ට ඇති.” නිස්ස සුසුමකින් කිවා.

“සේවාන් වෙන්ට ඉස්සර දෙම්විජයන් වෙනුවෙන් යුතුකම කරන්ට ඔහා දැන් එහෙනා බුක්තිය බාර ගන්ට ඔහා නේ ද?”

“එක කරන්ට තමයි අමි මෙහේ ආවේ.”

“දැන් වත්ත සි බංගලාව සි අයිතිකරගෙන ඉන්නේ වන්දන භාමුදී අර රුහා කියන තැටුවුක්කාරියි. එතකාට රුපගේ අප්ප සි අමරා නොනැයි දැන්පු.වි බංගලාවේ.”

“ප්‍රවිස්තරේ සේරම දන්නවා. අමිට බැරි ද සමාදානෙන් කතා කරගෙන බංගලා දෙකෙන් එකකුදී වන්නේ බාගයකුදී අපේ බුක්තියට ගන්ට?” නිස්ස යෝජනා කළා.

“ඇයි ඉතින් ඔය බාගේ වැඩ ප්‍රූජ්පා නොනා?”

“එක තමයි කාට හරි අසාධාරණකම කරන්ට ඉඩ අලින එකත් එක අකින් පවක්.”

“ප්‍රූජ්පා සමාදානය ලොකු දානයක් නො.” නිස්ස කිවා.

“ම. ඉගනගෙන තියෙන්නේ අප්පවිවිගෙන්. ධර්මදා නේ තමයි සේරම ම. ඉගනගෙන තියෙන්නේ අප්පවිවිගෙන්. ධර්මදා නේ තමයි දානවලට උතුම කියලා.”

“ඉතින් සාධාරණයන් ධර්මදානයක්.”

“ඖව්වරම බණ හරවන්ට එපා නිස්ස මාව බැන්දා කියලා”

“තුන්දෙනාට ම එකට හිනා ගියා.

“කොහොම හරි අමි අද්වකාත් මහත්තයෙක් අල්ලා ගන්ට ඔහා නේ?”

නිස්ස ඇහුවා.

“මෙ ඒ ගැනත් හිතලා තිබයන්නේ. නිස්ස මහාචාර්යගේ සිංහලු ඉයෙකුවලේ යාච්චෙක් හිටියා මතකද සම්පූන් කියලා?”

“මතකයි. පසේපස මහනුවර විද්‍යාලට තියා ?”

“මුව. එයා පුහක් සැරෙහක් ඇහුවා තියේ මහජාය ගැන. අනින්ද යිය විනැදත තාමුට උන්නගැ කියන්නේ කොහා කිසුලා.”

“କେବେ ?”

“නිස්ස මහත්තායලුගේ කුඩාව ලැබා නොදා.

ලේක අභාස ප්‍රූෂ්පන් නිශැයුමෙනු. ප්‍රූෂ්පවන් ඇතුමක් කියලා ගිවාල යෙහාට ඇති.

“හාය් ගණ හාය් ඉතින් ?” පුෂ්පා හිනාවෙන් නැගීම යටුපත් කරනුදායා

“රින්තැටෙට කහා තුරෝත් පොදුයි. මම කහා කරන්න. ගාස්තුවේ නඩුවෙන් දිනුවම. සැහෙන තැග්ගැනුත් දෙනට පොලරාන්ද වෙම.”

“ලිංගම නම් ගොදුයි තමයි” ප්‍රජාතාන්ත්‍රික අනුමත කළා. සියලු එකා වූගා

“බියුතු රිසකාවයින් මේ වාසෙ ගාර්ඩ්‍යාට්ස් හමුවුණු වියා නො කියන්නේ ඇයි?” ප්‍රූහ්‍රා බැංගාල මිනිරි උත්තු එවා.

“හඹ් ගස් ගඹ් පෙනුවෙන් නම් ඇගැටි වේ එකයි මට සියලාව පිළුවන්. ගරී ගැටී නො දැනා පෙනෙන් ගෙය එකාම නොවා සියලා එකා පෙනා නැත්.”

“බොහෝම සේවකියි. දැයු මෙක යේ විශ්වාස ප්‍රජා මෙ...මට....”
ප්‍රජ්‍යා ගොන ගැහුවා

“මට සම්පත් කියන්”

විජ්‍යාපනීය සියලුතා කොරෝනා, නිස්ස පැවති නූත්‍රා උක්වී යුතු.
එය කැමති සමාදානෙන් බ්‍රාහ්‍යක් යෙතු. දෙප පි මේ එකා නූත්‍රා

“ອວຍລາຍື່ ອົບສັນ ອົບມີກຳ ອົບມີຫຼັກ ອົບມີຫຼັກ”

"ජ්‍යෙෂ්ඨ පිළිබඳ සැපයුම් නොවන්න" යන්නේ මෙයින් පෙනී
ගැනීමෙහිදී ප්‍රතිචාර තුළ ඇති නිසා නොවන්න යුතු යුතුවේ. එහි ප්‍රතිචාර
ඉතු ඇත්තා නොවන්න යුතුවේ. මෙයින් ප්‍රතිචාර තුළ ඇති නිසා නොවන්න යුතුවේ.
ඉතු ඇත්තා නොවන්න යුතුවේ.

විභාග ප්‍රධානුවරයා මාත්‍ර තුළමු තුළමු තුළමු

සැනපුමක් ලබා ගන්නා. දාසට නම දැනුණා යෙල්ලම. එක අද රේයේ එකක් ඇ දි වන්දන එකක්න් පටිග්‍රු මල වැළක් තේ. ඕවට ඇහිලි ගෙනා ශිනින් තැපුවට සම්පත් පෙනී නො ගිවියෝන්? අනින් එක නිස්ස මහතාත්‍යා මොනවට ද කසාද බැන්දේ ගැනී ගැන උන්සුවක් තැන්තා!

දාය උසාවී සන්නේ තැපුව බලන්ව එන මිනිනෝක් විදියට. එන වන්දනව නොවෙන්.

ප්‍ර්‍රූත්පයි සම්පතු දි දෙනා දැන් දැන් දවලට දි රීට යි කුම කන්නෙනා එකට. රීටෙන ගෙවෙලෙයි සුවිය ගෙවෙලෙයි. දාසන් උසාවී ඉවර වුණුම මග ගෙවෙනා. ප්‍ර්‍රූත්පා පෙරාදුණී එනෙන් මහ රී. .

වන්දන වෙනුවෙන් පෙනී නිරින්නේ සමන් අද්වකාන්. වන්දනයි රුපයි දැනීන්දිග්‍රී සාකච්ඡා කළා සුදුවෙන් අයිතිවාසිකම ගැනීය. මුත්කිය ගැනීය. අනිමෙදී සමන් ඇශ්‍රුවා-

“වන්දන කැමති නැදිද මේක සමාදානෙන් බෙරුගන්වා?”

“අයි ඒ අමමෙන් එකකුස් රුපන අයියානේ නිස්සගේ මියා // ඉනිජන අමමට උරුමයක් නැදිදා?”

“නරඟ වෙනට එපා මා මේ කියන්නේ නිනිය. මුළු අයිතිය ම නියන්නේ නිස්සයට. එක ගොදුට ම පැහැදිලියි.”

“ඉතින් ඒ මාමයි තැන්දි ගැඹු අනුරුදකින් මැරුණට පස්ස ඉඩු ප්‍රූත්පට. එක උඩ අයිතිය ගැන සටන් කරන්ව බැරීදා?”

“පදනමක් තැන වන්දන”

“දන් අවුරුදු පැහැදිලියක ම මුක්කිය අමමා අන්නේ. ඉතින් සාම්ප්‍රදායික වශයෙන් මුක්කිය තැවුරු කරගන්ව බැරීද අමමට?”

“වරද්වා ජ්‍යෙෂ්ඨ ගන්ට එපා වන්දන” මම ගැනෙන් තැපුවට නො පෙනී

රුප එහෙම නොවේයි. අපට තැබුවෙන් ජයගන්ව තරම් ගකාම්මහු පදනමක් නා. එකයි මා මේ කියන්නේ. ඒ ගන්දා සමාදානයකින් බෙරු ගෙනානා යොදායි.

වන්දන මුණ තරජා කර ගන්නා -

“නිස්සට පෙනී නිරින්නේ මග පරම ගතුරක් සම්පත්. උඩ තැපුවෙන් දැනුව ම මග ගැඹු උපත්‍යාවක්. මිනිනා රුපට අයටා යෝජනාවක් කාරුව ම. සම්පත්ව කෙන් පාරකුන් ගෙලා නියෙනවා. එකට පැමිගන්නාවේ එකකා භාවිත රු මිකා කරන්නේ. දැන් උඩ නිස්සයෙන් ගැනීය පැවැලිලාඟු.”

මෝරට වෙලා කනා නොකර ආහාරය නිවිය රුපය කට ඉඩිව ම ඇරෙනා.

“නිස්සයෙන් ගැනීග පැවැලිල්ල තමා පාටන් ගෙන් මුණා?”

සමන් ඇල ගුණුනාලයක් ඇති මුණා.

“මොකක් ද එළක් අදාය රුපා?”

“මය රුපගේ කනා දන්නේ නැදිදා?”

“මය ගැනී ගන්දා තමයි බිජ නිස්සයා මේ තැපුව ඉදිරිපත් කරලා නියෙන්නාත” රුපා කිවා.

“අත්තා ඇත්තා. දැන් තැපුවේ කටයුතු පාර්ත්‍යා බෙලය දිලා නියෙන්නාත් ප්‍රූත්පට. එකා නමයි දැන් පැමිණිලිකාව්” සමන් කිවා.

“එ ගැනී සමාදාන වෙන්සා යොමොයද? අමි දැන්නාගෙන් ම පදි යනී.”

“මොක ද එ රුපා?” සමන් ඇශ්‍රුවා.

“මා නැති වෙලාවක වන්දනාගෙන් ම අභ ගෙවා” කියලා රුපා පැවැවා.

“ඡොගාම උඩන් මා සම්පත්ව කනා කරලා බෙලන්නායා සමාදානයාත්

ලේරා ගනව් පුළුවන් ද කියලා.” සමන් අදවකාන් කිවා.

24

කොහොම අමාරුවෙන් සම්පත් පුළුපාව එකඟ කර ගන්නේ සමාදාන සාකච්ඡාවට. ගැනී නම සාකච්ඡාවටන් එනව් බැං කිවා.

“එහෙම තොද නැ පුළුපා. වැඩියන් ම අපේ සහෝදර අදවකාන් කරන ඉල්ලීමට එකපාරටම බැං කියන එක අභිජ්‍ය ක්‍රියාවක් විදිග්‍රී යි අදවකාන් ලෞකය සලකන්නේ” සම්පත් කිවා.

“සම්පත්ගේ කිරීතියට බාධා කරන්ව මම කොහොන් ම කැමති නෑ. එක ආකින් නැවුවෙන් දිනන්වාවන් වැඩිය මට සහුවක් වෙයන් එක්ක ආයුද්”

සම්පත් කාවචන් නො පෙනෙන්ව පුළුපලනාගේ අනා අල්ලාගෙන මිරිකුවා, මේ දෙනස දි රිගුමයි කළේ රැඳී නොවලේ දවල කැම කදදී.

“දුනින් ඔය සාකච්ඡාවට කවුද එන්නේ සම්පත්?”

“සමන් අදවකානුයි වන්දන දි රුප දි එයි.”

“මා. නා. කැමති නෑ ඔවුන්ගේ මූණු බෙන්වන්. තියස්‍යන් ඕන ද?”

“කමක් නෑ.”

“උවමනා ම නම මිස තියස ව ගෙන්නා ගනවා. එපා ඒ මත්ත්ස්යය වෙසසන්නර රජපුරුවෝ නේ”

“බිඳපත් දුරු කරයි ද?”

“කියන්ව බැං, එකෙන් ඔයාට බාධාවක් වෙන්නේ නැතේ.”

කැපෙමල්

101

“මෙක කැම මෙයේ තොටි නම මල දැන්නවා බිකට රුගාර දැන ගැටී” සම්පත් අදවකාන් මූණට ලේ පුරුලාගෙන කිවා.

“දාය ගෙන්නා ගන්න එකෙන් පැඹුම් නැ නේ සාකච්ඡාවට?” සම්පත් ඇගුවා.

“අපොයි එපා ඒ මත්ත්ස්යය තමයි ප්‍රව ඔය ඉඩමේ විප්පාල තොටෙර එගෙ ම දුන්නෙන්. ඒ මිනිනා මරන්වන් බැඳී නෑ.”

කොහොමටත් සම්පත් පේරාදැනී මිනින් තියස්‍ය කිවා සාකච්ඡාව ගැන. තියස ඉවසාගෙන ඉදාලා සම්පත් නැති කරගෙන -

“සම්පත් මම නා. නා. කැමති දි සමාදානයක් වෙනවා නම. ඔය වන්දන මගේ නැත්දගේ ප්‍රානා වුනාට භාගව විරෝධියෝදු. මේ පෙන්ව මිස පර්ලාවක් නැතිදු. මිනිනා දුඩියක් නැතිදු. මිනිනා දුඩියක් නැතිදු මිවුන එක්ක සමාදානයක් නැති ව ඔය ඉඩමේ මුකාඩි විදිනයක් යොයාම් මේ?”

“සම්පත් මම නා. නා. කැමති දි සමාදානයක් විඛු තියලා දැන පුළුපා ව ඔය අදහස් එකඟ කරවා ගන්නයා.”

“මට නම එක ගරී අමාරු වැඩියා සම්පත්. විනැදාතාලා එක්ක පුළුපා ලොකු වෙටරයක් තියෙනවා.”

“එ වෙටරය රුපන් දන්නාවා වෙන්”

“කොහොමටත් මා. බෙන්නායා පුළුපට කානා පරුලා - ගැඹැදි තියා.” පුළුපා තානායම් තිදින කාමල් ගැඩි වෙටිය තැනට තියස තියා -

“සම්පත් තියා ද?”

“නෑ. ඉස්සායුප්පාලට ඉත්තාවා. මේ පුළුපා ඔය ඉඩමේ මුකාඩිය එරෙහෙන ඉත්තාවූ පුළුවන් නෑ ඔය එනැඳානා එක්ක සමාදානයක් තැබිව.”

“එ ගතදා?”

“උගන්දා කහා කරලා බලන් සමාදානේකට එනට”

“මොන සමාදානයක් ද ඔයා කියන්නේ? අපට අයිති ජාධින බාහෝයු උන්නේ කළුව බයලේලා කප්පම් දෙනට ද තඩුව දිනලා ඉඩම විකුණුලා වෙන දිනාවකට යමු මෙකේ ඉනට බය නම්.”

“එහෙනා එක සෝජනා කරන්වෙක් වන්නේ වට්තාකම ආණවුවෙනු තක්සේරු කරලා වන්දනලා ගෙවවාන් සමාදාන වෙනට කැමති කියලා.”

“වෙන කාට වික්කත් ඕය ඉඩම වන්දනට දෙන්නේ නෑ. මම, මම තමයි දැන් බලකාරී. ඔයාට කට ගාන්ට් බැ. එහෙනම මගෙන් වෙන්වෙලයි. නගර පුෂ්පාගෙන පුෂ්පා තනන තනනා කියායි.

“මම පුෂ්පා. පරණ වෛරයක් නියෙනවා නම එක අමතක කරල මෙක වෙන පුශ්නයක් විදියට සලකන්වා.” මිනුවට එපාවට වැශ තිස්ස කියලා. “වෛරයෙන් වෛරය සන්දිධෙන්නේ නෑ නේ.” බණ පදායක් කියායි.

“මොකක් ද වන්දන එක්ක මගේ නියෙන පරණ වෛරේ? මගේ නියෙන වෛරේ ඔවුන් ඔයාට කරපු අපරාදේ තමයි”

“අපරාධ ගොඩික් කරලා තියෙන එක ඇන්තා. එකට වෛර කර බැ නේ පුශ්න විසඳන්වා”

මොකක් ද ඒ කිව එකේ තොරුම? එදා වෛද්‍යවලාගෙන පුෂ්පා වන්දනය ජීජ් එකේ යනවා තිස්ස දකින්ව ඇදිද? පුෂ්පා තැති ගත්තා. තමන්ගේ ඒ මුණ පුෂ්පා කන්නාඩියෙන් දැකළා එක භැරෙවාට තරග මූණකට -

“එහෙනා. ම. කියන්ව ද? තිස්ස ම තඩුවට ඉදිරිපත් වෙනට. මගේ තමින නියෙන බල කබදායිය අභරයි කරන්ව කියලා මම සම්පත්ට කියන්නා.”

“උවිරදුරට යන්ව ඔතු නෑ. ම. කළේ අවවාදයක් දෙන එක විනරයි. ම. උසාවී යන්නේ නෑ කිය වෙනත්. ඔයාට මිනෑ එකක් කරගන්නා.” කරුණ මූණකිනුයි ගඩකිනුයි තිස්ස කිවා.

“එහෙනා පසුය එගම මට යාස කියන්ව බැ.”

“පසුනැවිලි වෙන එක මට පුරුදු නෑ නේ පුෂ්පා.”

උකනාවන් පුෂ්පට ඇල්ලුවේ නෑ. මිනින දැන්නලා ඇදිද විජාන රික්ක පුෂ්පලනාගේ පැවැලිල්ල. බාහැවි ආස කිව ද දැන්න නෑ. කම්ක නෑ. එගම වෙනඟාව පෙනෙන ගැටියට තම තිස්ස ව්‍ය විභාග පුෂ්පා විවෘත යිනාවා.

“එහෙනා සම්පත් පුෂ්පා කියන එදින කරන්වා. එයා එකඟ නෑ මෙය කියමන්ව.” කියලා ඉස්සරහ ආසන් වාචි වුණා.

“මම වෛසන්තර රුපෙක් තෙවෙයි. යමුස්වත්” කියලා පුෂ්පා නාරුය පස්සා ආසනායට තැංගා.

“මිස්ස මෙනුවරදී බැගැලා මලවා විශාර්දව වැඳුම විස්ස තියා.

21

සමාදාන සාකච්ඡාව රිජින යොංලේ කාලරියකා දී පැවැත්තුවා. එකා පැමිණිල්ල වෙනුවෙන් සම්පත් ඇව්වකාන් විභාගායා දී පුෂ්පලනා දී. විජ උත්තර පැන්නාට සමන් ඇව්වකානුම දී විජා යි, රුප යි. තවින් විසයක තොනා කොනොක් නිවියා. දෙපක්ෂය ම අක්කිනාකාට පුෂ්පලා දැන්නා. එයයක තොනා තමයි අමරා. තිස්සෙග තාන්නායා භාගී.

“දුට, තිස්ස පුෂ්පා ආභව තැදිද?” අමරා ඇසුවා.

පුෂ්පා වට්ටිට බැඳුවා. අමරා එ ඇසුවා පුෂ්පායෙන් ටැංක තාම තාපුරු

“තිස්ස ආභව නෑ.” කිවා.

සාකච්ඡාව ප්‍රවිත්ත ගත්තා. පුෂ්පා ගැසිරුන්නාවෙන් දෙනක තාම තාපුරු

මුහුණකින්. අමරා ඉස්සරවෙලා ම කතා කළේ -

“දුට මෙ කැමති නෑ මගේ ම බැංසයි ලේලියි එකකා තබු කියන්ව. අපි ලේ නැයෝ. අපේ පවුලට කැලෙක් උසාවි ගාහේ ඉඩම් තබු කිය කියා ඉන්න එක. ඉඩම් තබු බොහෝමයකින් දිනුවන් පැරැදුණුන් දෙයෙල්ල ම අන්තිමෙදූ පැරැදිලා. අන්තිමෙදූ කටකතාවල හැරියට දිනාන්නේ නිනිසද මගතාශුරු විවාහයි.”

යෝම එකට ගිනාවුණා. එකටත් පුෂ්පා තොටියි නපුරු මුණ වෙනස කළේ.

“ඒහන්දා දුට ප්‍රානාවන් කියලා ලොකු බාගලාවයි වන්නෙන් බාගකුයි අපට දෙන්න. අනික් එවා සේරයෙම බුක්කිය ප්‍රානායි දුටයි තිස්සයයි පුෂ්පයි බාරගන්න”

“කැකිල්ලේ තින්දුවක් එක. කොහොත් ම අපි ඔය සමාදාන කතාවට කැමති නෑ” පුෂ්පා කිවා.

“ඉතින් එව්වරයි නේ. අපි තබු කියලු. කාගෙවන් ආධමකර නො බැඳු.

වන්දන පුදුවෙන් නැගිටියා.

“වන්දන ඉදාන්න” අමරා අන කළා. වන්දන එහාට මෙහාට දෙනුන් සැරයක් ඇවිදාලා ආපහු වායි වුණා.

“ඉකමන වෙනතේ තැනුව ඉවසන්න වන්දන” සමත් කිවා.

“ආදිලා දා තිස්වන්න තැනුව කට වගාගන ඉන්නවා.” රුපා වන්දන රට්ටා.

වන්දන තනන තනනා කමලුල්ල ආ තිසාගන ගිමි බැඳා ගැනීයා.

“ඉතින් එහෙනා මොනද තිස්ස යි පුෂ්පා දුට යි කියන්නේ?” අමරා පරුණාවෙන් ඇගුවා.

“අපි කැලුම්ප් නබු කියලා ලැබෙන තින්දුවක බාරගන්ව. එව්වරයි” පුෂ්පා වන්දනටයි රුපටයි රුවුවා.

“මේ පුෂ්පලතා” ඒ ඇමතුවේ රුපා “අපේ කාගෙනුත් එයිදී වෙනට පුෂ්පවති. ආපසුකම ඇටිවෙනට පුෂ්පවති. රුවා මොව පැලා ගනීන්නැතිව තෙරුම් බිරුම් කරගන්ව නේ මේ විසිය කරත්තෙන්.”

“වැලක් පැවැලුනා ම ලේඛියෙන් පැවැලුම් අයේනට බැරී බව දැන්නවා නේ. ඒ වගේම රාන් දෙන්ට ඇකමැති නම් මේ ඇකිලනාවා නේ” පුෂ්පා කිවා.

සමත් සම්පත් දිගා බැලුවේ ඒ කි එද තෙරුම් ගන්ව බැරී බව අභවන්ව. සම්පතුන් උරිස් දෙක උස්සලා තො යෝරුන බව ඇඟවාවා.

වන්දන දන් ගප ගපා ගිමි බාගායෙනා -

“ඇයා නිකා ඉන්ව” රුපට ගෙවීන සැර බැඳු.

භායෙන් කතා කළේ අමරා.

“දුට මං කතා කරගන්න දමමා කියලා ගිනා ගෙන අහන්ව. තිස්සයෙනා සියලු පිම් අම්ම සියලු පිම් බොහෝම ආදරයෙන් ගිවිය දෙනු ලැබේයි. ඒ දෙන්නාගේ මරුගෙන් පැයෙන් තිස්සා ගියා ගැසෙන් අපුරුදු ගෙරරු ඉදාලා මම නමයි. තිස්ස මහා ගෙන්ව කියලා අපට්න් ගොකියා යය ගියෙය. පැයෙන් දාක යි පොලියියයි යවලා පුෂ්පන් නවම උස්සනා පාරා අපහු ගෙදර ගොනා ගැනී. එයා මහා ගෙන්ව ම උවමනාමයි කියලා ආවෙ නෑ. පුෂ්පා දුට වෙන් ගොනාක් තිස්ස විවාහ කරගොනා එක අභ පැවැලුම් මහ නැමැතුවක්. වොවා කළුපනා පාරලා නමයි අපි ආයේ තිස්සා තැදු ගින්වන් සම්බන්ධිකම් තො කාඩා දිව්‍යජාත්‍යක් ඉන්න ගියෙයියි. අක්කාමයි පින් ලැබෙන්ට අපි ගොඳුන් ඉත්ත් ඔන් කියලා මම කියන්වා. එව්වරයි මට කියන්ව කියන්වා” අමරා ගොනාම දින උස්සනා දැන්නයා කළා.

“මෙම ප්‍රතිඵලියට තාර්ගාල සෑරු වියා මා” සම්බ්‍රදුවානාගාලා
කිවාදුනා අවිස්තුත්වී කිසේහි තාව තාර්ගාල සම්බ්‍රදුවාල එකිනෙකුවා

ప్రాంతిక ఉపాయాలను -

“ప్రాణం లేదా క్రమ జీవితం నీచిని వారికి నామి జీవితం ఉన్నాడు. అట్లాడు-అట్లాచిచ్చాడు - ఈ క్రమానికి ఎల్లు వాయిదాకుండి కొర్కెగాంచు ఉన్నాడు. ఈ క్రమానికి వాయిదా ఉన్నాడిని తపి నామా ఎంజెం ఉచ్చారించాడు.”

“శ్రీ-ఎం వారాధి దుఱులు కూడి పించలుల నీ జ్ఞానాన్ని త్వరించి
అయితే మాటలు మొదటి అభిమాని లైఫ్ స్టేట్ లో అప్పిల్ అయితే ఆ. వారాధి
అయితే మాటలు మొదటి అభిమాని లైఫ్ స్టేట్ లో అప్పిల్ అయితే ఆ.

“විනා මෙර සැමින් තම් සටුදාන චේලු. එකම තැන්න. නඩු තියෙ
නඩු තියෙදු දුනායින් පසෙස් තිසි බෙනයෙන් තැනුව නඩු තියෙදු තියෙවි
පොදුවත්ව විනා. නෙ දිනුවත් පැරදුනත් - සාකච්ඡා කරලා තියන්ව. ඔබ
විනා නැමුවන් ඉහත..” රහ්ස්‍ය තැහිටා යන්ව හියා.

“මලත් යන්තා-කො මිය මොලේලන්ට කනා කරගන්ව ඉඩ දිලා” සම්පත්
පුත්තරගේකාමරේ ගිහින් උණුසුම් භාදුවක්දිලා “මයා විභාගේ පාස් කරාපා
සාද අද්විතාන් කොහොත් වේයි. එක නොවේයි මොකක්ද මයා පර රුපට්
රෝන් ගැන කි කනාව?”

“එක තියන්න නඩුව ඉටර වූතා ම”

වික බෙලාවකින් සම්පූර්ණ භාජය සාකච්ඡා ගාලාවට හිසා .

“මොකද තීරණු?”

“ଓଡ଼ିଆର୍ଥିକ” ଲେଖକଙ୍କ

“මම ග්‍රැන්ඩා විසිනි නෑ. රුපී තෙවු තිබුණු. මෙයෙක විශ්වාසී සහ මුද්‍රා ප්‍රතිච්ඡලීය නෑ. මෙයෙහි තුළ මෙයෙහි මුද්‍රා තිබුණා ඇති මෙයෙහි නෑ.” මෙයෙහි නෑ.

රුකු මධ්‍යමවිං හිංසාවේද? එහි පෙනුවටත් නොවැඩා ඇත්තේ පූජාව
නොවී දැනගැනීම හිංසා.

အမြတ် သီတ္တနှင့် ရွေးကြပ်မာဝါစာ အေ

“වෙතුනාගත් මෙහෙයුම් ද සිංහල විස්තර නොවුමාරු යුතු කර නො තැබුන් ලේඛන නැංවීම් නිසා එකිනෙකු පිළිගෙයා” නොවැඳුව.

“නමුත් තම. ඔම සංස් දෙපාර්තමේන්ට යටිවාදු තැබ්දා වී ඇත්තා මාරුවට
විශාල නොවූ තිබා.

සම්බන්ධතාවය - මෙරටතැවුම් රුපාවතුම් විභාග පොලී - ප්‍රෝක්ෂණව කරන්න ද සියලු ඇතුළු.

“මෙ? ඒය මෙ? - මිනාකුවේ දින් යටිනා දුන්දා ඇ.” වින්දා නැගැමි.

ඒකාන්තම වූ ප්‍රජාවාදී

“ఓగుడ దుతీ కీరంతు”

“සේරලන් ම දෙකන් කොටසක් දෙනවා නම් මිස තැපු කියන්වයි
ලැස්ති” දමන් කිවා.

“ලිංගාත්‍ය මේන්තු තුඩී හියම්” සැප්පා උත්තර දෙන්නා.

“එකක් කියන්නා, පුද්ගලා, නසු තීන්දුව මොකක් වුණත් දේ වින්ඩාන් යින්නෙන්නා. නොපිට වන්නට අමිය තියන්ට දෙන්නෙන්නා.” වන්දන ගිහුව දුන්නා.

“බලමුකෝ”

“ප්‍රූජ්පා” අමරා ඇමතුවා. “තිස්සට කියන්ට මම නෂ දුව කි
කොන්දේසිවලට” කැමති සියලා”

“ඉතින් සමාධාන වෙන්ව සිහු කියන්ට සිදෙකක් බැං තෙවැ” කියාගෙන
ප්‍රූජ්පලනා පිටවෙලා ගියා.

“එහෙනා සමන් අපි උසාවියේදී මුණ ගැහෙමු.” සම්පත් තිනාවකින්
කිවා.

“වෙන මක්කරන්ට ද?” සමන් උත්තර දුන්නා.

“ඉත් ස්සයේ සමන් වග උත්තරකාරයන් තුන් දෙනා ඇමතුවා.

“මේ ක්‍රිව අපි සම්පූර්ණයෙන් ම පරදිනවා. මට දොස කියන්ට එහෙම
එපා.”

“සමන්ට තුවට පෙනී හිටින්ට බැරි නම් කෙළින් ම කියන්ට” වන්දන
ආයත් තරගෙන් කිවා.

“වන්දන මං බොහෝ අමාරුවෙන් ඔයාගේ කතාවලට කෙන්ති තො
ගෙන ඉත්තෙන්. මං මේ තුවට ගත්තේ ඔයාගේ මවගේ ඉල්ලීම පිට. මං
දැනුවුනත් අස් වෙන්ව කැමතියි. විශ්ව කර්ම දිවා පුනුයා මේ තුවට පෙනී
හිටියත් පරදිනවා.”

“තරග ගන්ට එපා සමන්” වන්දන බුරුලේ වුණා. අපි කි කරුණු තුන
ඉදිරිපත් කරලා තරක කරන්වකෝ අපට උවමනා සටනක් දෙන එක
විතරයි.”

“තරක කරන්න. ද්වස් දෙකක් වුණන්. එක අමාරු එකක් තොවයි.
ගාජාවේ වවන තැනුව යැ”

“එවිවරයි අපට උවමනා.” වන්දන කිවා.

“මේ අනන්ට පුතා.” අමරා පටන් ගත්තා.

“මට අද ඉදලා පුතා කියන්ට එපා. තමන්ගේ වාසියට මාව බිඳීම් සියා
අමා ගදන්නේ.” වන්දන යන්ට ගියා.

තිස්ස බොහෝම සන්නොස උතා ප්‍රූජ්පා ඉදිරිපත් කරපු සමාධාන
යෝජනාවලට.

“දැන් මගේ හිතට භෞදියි” ප්‍රූජ්පටයි සම්පත්වයි ස්තූතියෙන් කිවා.

එදා මුළු දවස මරුපා කදුල් ගල ගලා වන්දනට බැනු වැදුණා. වන්දන
රු රවා සුවිස භෝවලෝට වෙලා විස්කි විදුරුයි සිගරිට් පැකටවුයි ගොඩක්
හිස්කරා.

26

<http://e-pustakalaya.blogspot.com/>

නඩුව ඇගුණා. පැමිණිල්ල බොහෝම පැහැදිලියි. ලිපුම කිසුම ම සි
ඉදිරිපත් කළේ. වත්තේ සින්නක්කර ඔප්පූව. දැඩිව මරණ සහතිකය.
තිස්සගේ උප්පැන්තය.

ඉල්ලීම : මුළු අයිතිකාරයගේ මරණයෙන් පස්සය ලබන ලද සුද්ධ ආදායම
මුළු ඉඩමේ ගා ගොඩනැගිලිවල බුක්කිය තුව තීන්දුව දා සිට. තුව
ගාස්තුව. වග උත්තරකාරයන් වෙනුවෙන් සිටි සමන් අදවකාන්තුමා තරක
ඉදිරිපත් කලා. එ ඉදිරිපත් කළේ වන්දන දුන්න උපදෙස් අනුව.

අමරා තැමැති මුළු අයිතිකාරයාගේ තැහැනිය තිසා ඇයට එකත්රා
කොටසක් අයිති විය යුතුයි.

අමරා එ දේපලවල බාරකාරිය වශයෙන් අවුරුදු ප්‍රගල්ඝාගක් තරම දේපල

හොඳු රික ගෙන දියුණු කරගෙන සිටිදි කිසිම යුද්ධ ලාභයක් තැබූ නිසා කිසිවක් අය කර ගැනීමට තැහැ.

අවුරුදු පහලෝවක් ම වගේ වන්තේ පදිංචිවෙලා දේපල බුක්තිය බාරගෙන සිටින ගන්දා අමරාට ස්ථීර ලෙස බුක්තිය හිමි විය යුතුයි.

නඩු ගාස්තුවට යටත් කර පැමිණිල්ල නිෂ්පා කළ යුතුයි.

මේ තර්ක අහගන හිටි වග උත්තරකාර වන්දන සරදම් සිනාවකින් ප්‍රූජ්පා දිහා බලලා රිටිවා.

ප්‍රූජ්පා තිශේෂිලා හිටියා. සම්පත් ප්‍රූජ්පාට ඉහියක් කරලා හිනාවුණේ ඒ තර්ක ප්‍රූජ්පා එවා බව අහවනටයි.

දිස්ත්‍රික්ක නඩුකාරතුමා - “උගන් අද්වකාත්තුමා දැන් තැවත තැවත දිගින් දිගට කියන්නේ එක ම තර්ක බවයි මට වැටහෙන්නේ. ඒ යෝම මම හිතට ගන්නා. දැන් මට පෙන්නලා දෙන්ට ප්‍රූජ්පා ද ඔය තර්ක අනුව මීට ඉස්සර නඩු තින්දු දිලා තියෙනවා නම් එවායේ අංක සි අදාළ නීති යි.”

සමත් : “එහෙමයි ස්වාමිනි” කියලා මොනා මොනාවා දේ නඩු නොමැමරයි තිනි වගන්තිවල අංක වගේකුයි කියෙවා.

සම්පතුන් එවා ලකුණු කර ගෙන පැන්සල හප ගපා හිනා වුණා. ඒ බව විනිශ්චයකාරතුමාත් දැක්කා. ඒ ගෙන එතුමා කිසි භැජීමක් පෙන්නුවේ නෑ.

තැවත තැවතත් වන්දන උපභාස සිනාවකින් ප්‍රූජ්පා දිහා බැලුවා. ප්‍රූජ්පාත් තැනීගෙන එය නොපෙන්නා බිම බැලා ගන්නා.

විනිශ්චයකාරතුමා : පැමිණිල්ල උගන් අද්වකාත්තුමාට මේ ගෙන මොකුත් කියනට තියෙනවද?

සම්පත් : “ස්වාමිනි, ඉතා ගෞරවයෙන් මට මතක් කරනට තියෙන්නේ මගේ උගන් මිත්‍යා ඉදිරිපත් කරපු නඩුන් නීති වගන්තින් මා ඉදිරිපත් කරපු එක ම තර්කයකටවත් කිසිසේත් අදාළ නෑ.”

විනිශ්චයකාරතුමා : “නඩු තින්දුව හෝ භවය තුනට” කියලා තැඹිවලා ගියා.

වන්දනයි රුපයි අමරයි සමත්ව කිරීමු කළා.

“හොඳට තර්ක කරා - ම. හිතුවටත් වඩා හොඳයි.” වන්දන කිවා.

“තර්ක කරා තමයි. අපි නඩුව පරාදයි” සමත් කසු කුසුවත් කිවා. අමරාට ආයෙන් ප්‍රූජ්පාවේ ඉත්දුවුණා .

“එහෙනා හෝ වෙනකල් කල් ගත්තේ තින්දුවට ?” වන්දන ඇඟුවා.

“එකපාරටම තින්දුදුන්නා තම ම. පල් වෙනවානේ. වගකිව යුතු විනිශ්චය කාරවරු කැමති නෑ අද්වකාත්වරු බාලදු කරනට. එක යි”

සම්පත් ගියා ප්‍රූජ්පා වාචිවෙලා හිටි තැනට

“මොක ද ප්‍රූජ්පා පරවෙලා වගේ”

“අපට අවාසි නේ ද ?”

“මොනාවා කියනව ද? දාන්ට අත. මේ නඩුව පැරදුනොත් මමත් මගන වෙනවා.”

“එකට නා ම. ඉඩ දෙන්නේ නෑ.”

“බොහෝම ස්තූතියි” ප්‍රූජ්පාගේ අත අල්ලාගෙන සම්පත් ඩුරතල් කළා.

“සමත් දුන්නා නේ ද නඩු නොමැර වගයක් ?”

“එවා නිකං කොහො ද යන්නේ මල්ලේ පොල් වගේ.”

“එක දන්නේ තැදෑද නඩුකාරයා ?”

“මොක ද තැනුව ?”

“එහෙනා තින්දුව නො දුන්නේ ?”

“අද්වකාතටරු සටුන්තු කරනට විනිශ්චකාරයෝ කැමති නෑ. අරබලත්ත සමන් මං දිහා බලන ගැටී ?”

මට සමන් සම්පත් දිහා බලලා තොල ගපා ගන්නා.

“මිනිහා බොරුව කරේ කියන එක මිනිහ ම දින්නවා. යමු යමු අපි හෝටලේ. අද ඔයා ගානේ මට සංග්‍රහ- බිල මං ගෙවන්නා.”

“උස්ස පවත්වන්නේ තඩු තීන්දුව ඇහුනට පස්සේ සම්පත්.”

“අද පොඩි ඇධිවාන්ස් පාටියක්.”

උසාවියෙන් එළියට එනකොට දොර ලහ අමරා-

“දුව තීස්සට කියනට මං කැමති කියලා ප්‍රූඩ්ලි බඟලාවේ ජ්‍යෙෂ්ඨ බුක්කියටයි දුව ඉදිරිපත් කරපු සමාදාන කොන්දේසිවලටයි.”

“දැන් ඉතින් තඩු තීන්දුව අනුව නේ වැඩ. තීස්සගේ මූසලකම තමයි දෙමෙවි සියන්ට යි නැදැයින්ට යි ගහදා තියෙන්නේ” ප්‍රූඩ්පා කියාගෙන පිටවුණා.

අමරගේ පිටට සනසන තටුවක් කරලා සම්පත් ප්‍රූඩ්පා ව එළියට කැපුව හියා. එනකොට වන්දනයි රුපයි කාරෙකේ.

“උබලට දෙන්නා කො බුක්කියක්” වන්දන තරවු කළා.

සම්පත්ත් ප්‍රූඩ්පාවන් එකට ඇදිලා හියේ නෑ.

වැඩියෙන් ම රුපා වන්දනට බැනී වැදුණ ගන්දා .

“කට වහගන්ට කිවා. හපන්කම කරා මදැ යි කැලෑ මල් වැළැල පැටවිලා” රුපා වන්දනට බැන්නා.

එක ඇහුණම ප්‍රූඩ්පා කොහොම ද කට වහ ගන්නේ ?

“උබ වෙන කවුරුන් හොයා ගනින් රෝන් විකුණන්ට”

“උබ රෝන් විකුණපත් සම්පත්ට තඩු ගාස්තුවට” වන්දන කියලා හිනා වුණා.

“වෙඩි කෑ උරෝ බුරන ඒවා ගෙන් ගන්ට එපා ප්‍රූඩ්පා” කියාගෙන සම්පත් කාරය පදවාගෙන හියා. වන්දන කාරකේ ම ඉදගෙන විස්කි බෝතලේ කටේ තියාගෙන බිලා රුපයේ බැනුම ඇස්සේ කාරය පදවාගෙන යන්ට හියා. අමරා හියේ වැක්සියකින්.

27

පහුවදා සටස තුනට තඩු තීන්දුව දුන්නා සම්පූර්ණයෙන් ම පැමිණිල්ල වාසියට. ගනුදෙනු අය කිරීම ගෙවීම සේරම ආණුවේ තක්සේරු කාරයාගේ තීරණයට යටත් ව. සම්පත් නැගිටිවා -

[“ස්වාමිනි, පැමිණිල්ලේ අය කැමති සහන කිපයක් වග උන්නරකාරයන්ට දෙනට.”](http://e-pustakalaya.blogspot.com)

“එවා උසාවියෙන් පිට තීරණය කර ගන්නට උසාවියේ විරැදුෂ්‍යක් නෑ. දැන් ප්‍රකාශ කලේ තීත්‍යානුකුල තඩු තීන්දුව.”

“එහෙමයි ස්වාමිනි. ඒවුන් මේ අදහස් උසාවී ගත කරනට පැමිණිල්ල කැමති. ඒ ප්‍රකාශය කරනට අවසර දෙනු මැත්තිවා.”

“හොඳයි, රෙජ්ස්ප්‍රාර, තඩු වාර්තාවට ඔය ප්‍රකාශය ඇතුළු කරන්න. මම පැහැදිලිව ම කියන්න. ඔය කියන සහන මගේ තීන්දුවෙන් පිටස්තර යි.”

“එහෙම යි ස්වාමිනි. මේ ප්‍රකාශය පැමිණිල්ල මහින කරන්නේ පවුලේ අනාගත හොඳ හිත තියා ගන්න අදහසින්”

“ఎందుకి నీవాళు” తిన్కిల్సురు దెవిడర్ కృష్ణా.

“පැමිලේ තුමන් බිජාලා දෙනුයේදී නොරු ඇතුරු ඒ හියෙන්නේ පැමිලේ
පැමිලේ තුමන් බිජාලා - පදිංචි ගෝල් දාන්තියේ තේවීන මූක්තියට පවත්වා නොකළ
දෙනුයේ නොවායා. පැමිලේලට උච්චතා තුරන්නේ නැත්තු ගැස්තුව
වින් එක්ව ම පුරුදු ප්‍රාග්ධනයේ දායාචලන්. තවත් ඒ පුරුදු ප්‍රාග්ධන
වින් එක්ව ම පුරුදු ප්‍රාග්ධනයේ මිලට රුහුණ් නැම් එවත් පදිංචිකාරයෙන්
ඇඟම් කියි යැයා ආක්ෂියක් මිලට රුහුණ් නැම් එවත් පදිංචිකාරයෙන්
ඇඟම් වින් පැමිලේලන් විරුද්ධයක් නැ. එහට උච්චතා මූක්තිය
සහ තරු ගත්තාව පැමිලේලන් විරුද්ධයක් නැ. එහට උච්චතා මූක්තිය
වින් තරු ගත්තාව පැමිලේලන් විරුද්ධයේ රුහුණ් පවතින වැටුප කුමය
වින් පැමිලේලන් විරුද්ධයේ රුහුණ් නැම් කියි.”

“වා එඟා නොත් කෙනෙලුල”

“නියමිත වෙත්ත” නිලධාරීයක් බේරිගැන් දුන්නා.

පොලිස් තිලයාරී දෙන්නෙක් වන්දනට කිවිවු වුණා. වන්දන භාද්‍ර ම නැඩා පිටත හිටියේ.

සම්බන්ධ ආයතන් උසාවියේ ඇමතුවා. “සොමීන් වත්ත සි ගොඩනැගිලිවල සි බුක්තිය කවදා ලැබේයි ද?”

“මායෙකින්” විතිසුරුතුමා උත්තර දුන්නා. ඒව පසේ උසාවිය විසිරා ගියා.

සම්පත් එයාගේ කාරයට තැගලා ඉස්සරහ ආයනයේ දාර ඇරියා සම්පත් එයාගේ කාරයට තැගලා ඉස්සරහ ආයනයේ දාර ඇරියා ප්‍රුෂ්පාට. එනකාට ම වැදුවට වෙඩි උණ්ඩයක් හරියට ම ප්‍රුෂ්පාගේ වම් ඇලෙට. ඉන් ප්‍රස්සේ වන්දන කාරයේ අතින් පැත්තට - සම්පත් ඉන්න පැත්තට - ඉන් ප්‍රස්සේ වන්දන කාරයේ අතින් පැත්තට - සම්පත් ඉන්න පැත්තට - ඉන් ප්‍රස්සේ වන්දන යනකාට පොලිස් හටයා වන්දන ව මෙල්ල කරලා පිස්තෝලය දුවගෙන යනකාට පොලිස් හටයා වන්දන ව මෙල්ල කරලා පිස්තෝලය උදුරා ගෙන අත් අඩංගුවට ගත්තා.

ප්‍රූජ්පා බිම ඇද වැටුණා පොලිස් නිලධාරීයෙක් ඇයේ උස්සාගෙන
සම්පත්ගේ කාරයට ම නැහැලා -

“යමු ඉස්පිරිතාලෝ” කි වා.

“මින්න මුහුණිය බාර දුන්නා. ගුණ් එකි නිවත් දැකී. රේඛාල මා එලෙටුව ගෙයාත් නිවත් දැකිනාවා. සංසාර් කියන්නේ මේ ජ්‍යෙෂ්ඨ විශාර්ධි රාජ්‍යාච්චි. සම්පතුත් නිවත් දැක්කන්ට යි මා භාදුවේ. කෝ එකට රාජ්‍යාච්චි දූඩ දුන්නා තා යො”

ඛරුවා ලබා ගෙනැලකාට් පුද්ගල කාරුණික මැරිලා.

କେତେ ଦିନ କାହିଁ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେଲା ?

මේ තාරුවිය පැමි තැනම් පැතිරිලා ශිංහ පිස්කෙරුල උත්ත්වයටත් විඩා දැඟෙන්. තිස්ස යි දාය යි එම වෙළාවේ රීජීන ගොවෙල් ඉස්සරහ වැව රුහුලේ හිටියා තැඩු තින්දුව ඇහතට. දාය උසාවී නො ශිංය බිඳු. තිස්ස තම උසාවී යුත්තෙන ම නැ.

වෙතිල්ල ගැන නාරංචිය එනකාට ම සම්පත්ගේ කාරය සහවා මිනිසු භාජක් දෙනෙක් උට්ටා.

“සර ගෙතියන්නේ එ ගැනී” කිවා.

තිස්ස සිදු දාය සිර්හලට දිවා. ඒ යනකාට ප්‍රූජ්පාග මේනිය මේනි
කාමරේ. තිස්ස රික වෙලාවක් භාවනාවෙන් වළුගේ බලාගෙන ඉදලා -

“දාය, මෙරයෙන් මෙරය සංසිද්ධ්‍යෙන් තැ නේ ද?” කිවා. ගලුයී
කදුලක්වන් තිස්සගෙන් වැටුනේ තැ.

“වහා ඔයට වැඩිය ප්‍රවේශම වෙන්වයි තිබුණේ මං එම පැත්ත ගැන හිනුවෙටන් නැ.”

“වෙරය ඔහොම තමයි කෙලව්ර වෙන්නේ සම්පත්. සික වළක්වන්ට බැඳුන්දා යිමාන් සමාඛාන වෙනව උන්සාහ කළේ. දැන් ඉතින් පසුතැවිලි බැඳුන්දා යිමාන් සමාඛාන වෙනව උන්සාහ කළේ. දැන් ඉතින් පසුතැවිලි වෙලා පලක් නෑ. මම ආපහු යනවා ඩොම. තම ඉස්සර මගේ මේ තීරණ තිතයානුකූල කරනව සිනැයු සම්පත්”

“ඒමෙනවද තියේය ?”

“ලකුණු කර ගනව”

සම්පත් කඩදායි කැබේල්ලකුයි පැන්සලයි ගත්තා. තිස්ස යෝජනා එක එක කිවා.

“ඉඩලේ තියෙන පු.වි බංගලාවයි අක්කර දෙකෙයි ජීවිත බුක්තිය අමරා තැන්දට. වත්තේ ලොකු බංගලාව ගිලන් භාමුදුරුවරුන්ගේ ආරාමයක් සඳහා වත්තේ නම් ආයතනයක් පිහිටුවන්ට සංස්කෘතික දෙපාර්තමේන්තුවට. ප්‍ර්‍රූත්පාරාමය තමින් ආයතනයක් පිහිටුවන්ට සංස්කෘතික දෙපාර්තමේන්තුවට. වත්තේ භතරෙන් කොටසක ආදායම ගිලන් ආරාමයේ තබන්තුවට. භතරෙන් වත්තේ භතරෙන් කොටසක ආදායම ප්‍ර්‍රූත්පාරාමයේ දෙම්වැඩියන්ට. කොටසක් දාසට. භතරෙන් කොටසක ආදායම ප්‍ර්‍රූත්පාරාමයේ දෙම්වැඩියන්ට. අනිත් භතරෙන් කොටසයි අමරා තැන්දගේ ජීවිත බුක්තියට යටත් කරපු පු.වි බංගලාව යි සම්පත්ව තේරුණාද ?”

සම්පත් තිකබේ අන තියා ගත්තා

“କୀର୍ତ୍ତ୍ୟା ଗତିର ଦ୍ୱାରା ପରିପାଦନ ?”

“ඔව්, එතකොට තියේසර ?”

“මට වෙන දේපොල තියෙනවා. මෙන්න පාන්සකුලය සි මිනීපෙටිටියට සිරුපියල් තුන්සියක් දාස පොලිසියට උවමනා විදියට ඇවමගුල කරාට කමක් නැංවා. ඇද රී ඔහ්පු ලියලා මට පිටපතක් දෙන්න පූජ්පාගේ දෙමළටියන්ට නැංවා. මම කුමෙන් නැංවා එහින් වත්තට එනවට. දහාචිය දෙන්ට.

මහත්සියෙන් හමබ කරගෙන කන එක ර්ව වඩා නොද සි. විශ්‍රාම ගත්ත ම අදායමක් විනරසි ඒ ඇයට ඔනැයි. ඔප්පු අස්සන් කරපු හැටියේ ම මම යනවා කුඩාල්ගමට. මංදැන් යනවා පෝරාදේ තීයට. කරුණාකරලා රී ම සිය ඔප්පු ලියලා එවන්ව මට අත්සන් කරන්ව.”

“අනිද්දාවන් යන්ට තිස්ස. එතකොට මට හෝ මෙවා ලිවුකි”

“සම්පත්. අනිද්දා පසලාස්වක දා මම එහේ ඉනට ම ඕනෑ”

සම්පත් තිස්සගේ බැගෑපත් ඉල්ලීම ඒ විදියට මරු මුළු කළා.

29

පේරාදෙණියේ තානායමේ සේරම ගනුදෙනු පියවලා තිස්ස කුඩාල්ගම බලා පිටත් වුණා.

බස් රියේ නැගලා යනකාට කෙනෙක් අන් එදා පත්තරේ තිබුණා. ලොකු
හෙඩිම. “බුදල් කාරියට වෙති පහර.” පත්තරේ ඉල්ලාගෙන බලනකාට
ප්‍රූහ්පගේ සේරම විස්තරේ එක් .

කුඩාගම පත්වින ගෙදරට නිස්ස ලහා වෙනකාට සැහෙන්ට හටස් වෙලා. අසල්වැසියෝ දෙනුන් දෙනෙක් තවමත් එනැනු .

“අනේ පැනේ මගේ ද්‍රව්‍ය මොකද වුණේ?” අමමා ඇඟා වැටුණා

“අඩලා වැඩක් තැ. ඔය පත්තරේ තියෙන්නේ විස්තරේ”

“අනු රේචියෝ එකෙනුත් කිවා”

“අම්මේ චෙරයෙන් චෙරය තැනි කරන්ව බැ. එහෙතු පද්ධ ඇත්ත බව
තමයි මෙයිනුත් පැහැදිලිවලා නියෙන්නේ”

“ඉතින් අපිට මිනියවත් බලනට බැරීද ?”

“ඒචා සේරම දැන් ඉවර ඇති. පාන්සකුලය අපෙන්. පෙට්ටිය අපි අරන් දුන්තා. දැන් මොනවට ද ඒචා ගැන වෙගසෙන්නේ ? බ්‍රහ්ම වීය බැඟයේ ප්‍රූජ්‍යාගේ ඇදුම එහෙම. වන්නේ බුක්නිය අපට අයිති වුණා.”

“මගේ දුව නැඹුව මොන වස්තුවක් ද පුණේ.”

“අප්පවිට - මෙන්න ඒ වන්නේ ආදායමෙන් භාරයෙන් පංගුවක් අප්පවිට සි අමමට සි ලැබේයි. ගැබැයි එහේ යන්ට එපා. වෙරය තවම ඉවර නැදිද දැන්නේ නෑ. පාලනය කරන්නේ සම්පත් කියන ඇද්වකාන්තුමා. වන්නේ ලොකු බංගලාව සාංසික කෙරේවා. ප්‍රූජ්‍යාරාමය කියන නමින් ප්‍රූජ්‍යට සි මගේ දෙම්විජයන් වසි පි. පිරෙන්ට”

“අනේ සාදු” අප්පවිට සි අමම සි දෙන්න ම කිවා.

“ප්‍රූජ්‍ය බංගලාව අපේ තාන්ත්‍රගේ එක ම නැගිට - මං භැඳුවේ ඒ නැත්දා නො වැ- ඒ නැත්දාට ලියලා දුන්තා. ජීවීන භුක්නියට. ඒචායේ අයිතිය /අපේ ඇද්වකාන්තුමාට.

වන්නේ ආදායමෙන් එක කාලක් ආරාමයේ නඩත්තුවට. තවන් කාලක් දාය කියලා අම්මයි තාන්ත්‍රයි කාලේ ඉදෑලම ඉන්න ලියන මහන්තයට. අනින් කාල ඇද්වකාන් මහන්තයට.

“එතකොට ප්‍රූතාට?”

“මට ඕනෑ නෑ නො වස්තුවක්. මං ඉස්සර විදියට ම මෙහෙයි ආරාමයි ඉන්නවා. අම්මේ හෝ පසලුයාස්වක දානේ. මට කිරී අහර විකක් ගදල දෙන්ට ඕනෑ”

“අනේ කොට්ටර එකක් ද ?”

30

පහුව දා පාන්දරම තිස්ස කිරී අහරන් අරගෙන ආරාමයට ශිනින් වතාවත් කරලා බුද්ධ පූජාව ලැස්නි කරලා දිලා භාමුදුරුවනට කිරිබන් පූජා කළා.

අහර වලදලා පුරුදු විදියට වික වෙළාවක් භාමුදුරුවෝ භාවනා කළාට පස්සේ තිස්ස ආරාමය ඇභුලට ශිනින් අවපිරිකර අරන් ඇවින් භාමුදුරුවන් ඉස්සරහ දණ ගහගෙන -

“අනේ භාමුදුරුවන් මට නම් දැන් මොහොත්කවත් ශිනි ගෙයි ඉන්ට බැහැ. මගේ බිජින් කාලක්ෂීය කළා. මට අද ම මහන් දම දෙනු මැතිවා.”

භාමුදුරුවෝ සලකුණක් කළා. අවපිරිකර බිම තියන්ට. ඉන් පස්සේ භාමුදුරුවෝ කුටිය ඇභුලට වැඩිලා උන් වශන්සේ පැන් නාන පානුය ගෙනත් තිස්සට දිලා සලකුණක් කළා නාගෙන එන්ට. ඒ පානාරේ භාමුදුරුවෝ තිස්සට දුන්නේ ඉස්සර වෙළා ම සි.

තිස්ස රේදී කඩින් ඇදුගෙන පොකුණට බැහැලා ඉහටිය දක්වා ගැඹුරට ශිනින් පාන්තරෙන් දිය නාන කොට-

“අයි පිහිනන්නේ නැත්තේ? මෙකට බැහැලෙන් ඇයි වතුර වන් කරගෙන නාත්තේ?” කුවුදේ ඇහුවා.

තිස්ස නැම තවන්තාලා බැලුවා. ඒ පිනාගෙන ආ තරුණීයක්. තිස්ස ඉස්සරගෙන් ම ඇය හිට ගත්තා. උඩුකය දිය රේදෙන් විනිවිද පෙනුණා. දිග ඉස්සකේය කළඹ දියේ පා වුණා. තිස්ස නැම තවන්තාලා ඇය දිඟාම බලාගෙන ම භාවනා කළා.

“මොකද ඇස් පිල්ලන් නොගෙ බලන් ඉන්නේ ? එන්වකේ නාත්ටේ මගේ පිට අනුල්ලන්නකෝ.”

තිස්ස තවන් බලාගෙන ම හිටියා. දෙනෙන් තෙරාගෙන බලන් හිටියා.

නිස්සට පෙනෙන්නේ මේ කාන්තා රුපය ජාති ජරා මරණ යන අවස්ථා වලට කුමෙන් ගැරෙන ගැටි. අන්තිමට මස් දියවි යන ඇටසකිල්ලක්. නරුණිය නිස්සගේ තෙරා හිය ඇද දෙකටයි නිහඩනාවයට දී බයවෙලා පසුයෙන් පස්සට හිහින් පොකුණ් එහා පුත්‍රාට යනකළ ම නිස්ස බලාගෙන ම හිටියා.

“දුට ඇනට යන්ට එපා. නැවා ඇති එන්ට මෙහාට. දුව, මට උඩ ඉන්න දැහා පෙනෙන්නේ නෑ.” මග්‍ල කාන්තාවකගේ ඇවිචිල්ලක් ඒ.

“එන්වා අමතා” කියාගෙන නරුණිය පිනාගෙන තොපෙනි හියා.

නිස්ස උවමනා තරමට පැන් නාලා පැන් පාන්තරයක් පුරවාගෙන ආරාමයට යනාකාට භාමුදුරුවෝ දැලිවිතියන් අනින් අරන් රැඳූ හිටියා.

නිස්ස ඉතා ප්‍රිතියෙන් උනවහනයේ ඉදිරිපිට දණ ගසා ගෙන එශ්‍රද්ධා භාමුදුරුවෝ නිස්සගේ ඉදානකය බාහිර පටන් ගන්තාවාත් එක්කම පුරාගාම දායැත්තු අසල වන්දනාකාරයන් පිරිසක් යොදුවිකාගන යන්ත්‍රයකින් වන්දනා ගාටා ගායනා කරනවා ඇහුණා.

<http://e-pustakalaya.blogspot.com/>

පුරුම් පුද්ධා කුසුමෙන ගෙන
පුස්සදා මෙනා නව ගානු මොක්ව.
පුර් මිලායාති යටා ඉදම්ම
කායෝ භාටා යාති විභාඛ තාව.

රුවනවැලි යුයේදී ත් නා මල් අභුරක් අමමා තිස්ස අතට දුන්නා.

“පුතා මල් ගෙනත් නෑ වගේ.”

“ම. ගෙනා මල් ඉවරයි.”

පුෂ්පා හිනාවකින් තිස්ස දිහා බැලුවා. දකුණු කම්මුලේ හරි ලස්සන සුළියක්. තිකං ඉන්නකාට වැඩිය භාද ලස්සනයි හිනා වෙනකාට.

“මයා කොහො ද ඉන්නේ”

“උඩහ වත්තේ ගෙදර”

“මොකක් ද නම”

“අයි අහන්නේ.... මගේ නම පුෂ්පලතා”

“මලක් නෙවෙයි මල් වැලක්.” pushakalaya.blogspot.com/

සටුමොරඩ් ලේක්
ප්‍රකාශනයකි

රු 210.00

ISBN 955-8156-48-5

Cyber Shopping Mall: www.avakasakade.com

Re Upload By
www.sinhalaelibrary.com

තම කාලය, ගුමය වැය කරමින් අන්තර්ජාලයට මෙම
පොත් එක්කල සියල්ලන්ටම අපගේ හඳුයාගම
ස්ත්‍රීය පුදකරම්!